

ဝင်းနိုင်ငြိမ်း

(ဥပဒေ)

တက္ကသိုလ်ကျော် ရွှေဝိဇ္ဇာဝင်
ဝတ္ထုတိုများ

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး.....ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံး ညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး.....ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာ အာဏာတည်တံ့ ခိုင်မြဲရေး.....ဒို့အရေး

ပြည်သူ့ သဘောထား

- ❷ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❷ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❷ နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ❷ ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးတည်ချက် (၄)ရပ်

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်း သာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- * အမျိုးသား ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- * ခိုင်မာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံ ဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးတည်ချက် (၄)ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေး ကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ ဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * နိုင်ငံတော်စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီး နိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးတည်ချက် (၄)ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့် စာရိတ္တမြင့်မားရေး
- * အမျိုးဂုဏ် ဇာတိဂုဏ် မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေပြီးသော စာအုပ်များ

- ၇၁။ တန်ခိုးထက်မြက်သည် ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်များနှင့် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များ အမှတ် (၄) မင်းသူရိန်
- ၇၂။ ဘာဝဟောနည်း (ပ)+(ဒ) ဦးမြတ်အောင်
- ၇၃။ နိုင်ငံစုံစကားပုံနှင့် အောင်မြင်သူတို့၏ ရင်တွင်းစကား မြတ်မင်းရှင်
- ၇၄။ ရှစ်သောင်းတန် ဘယက်နှင့် အောင်မြင်ကျော်ကြားခဲ့သောဝတ္ထုတိုများ ရွှေဥဒေါင်း
- ၇၅။ ဗုဒ္ဓညွှန်ပြဘဝအမြင် ဦးစိန်ထွန်း(မာမက-သုတေသီ)
- ၇၆။ မြန်မာ့တောတွင်းမှာ ရက် ၁၀၀ အထောက်တော်လှအောင်
- ၇၇။ ရုစဗျာ ချာချီ၊ စတာလင် (၁) ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းထိုက်(အငြိမ်းစား)
- ၇၈။ မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း နတ်နွယ်
- ၇၉။ ပင်လယ်ကျားနှင့်အဏ္ဍဝါမီးစုန်းများ ဖိုးကျော့
- ၈၀။ ဟံမင်းဝေးဝတ္ထုတို ကလောင်စုံ
- ၈၁။ ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်နှင့် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များ အမှတ် (၅) ဆရာမင်းသူရိန်
- ၈၂။ ပုဂ္ဂလပညတ် အခြေခံဓာတ်ကျမ်း ဆရာကြီး ဦးသာတင်
- ၈၃။ ရေခဲ သို့မဟုတ် စကြဝဠာစွမ်းအင်ဖြင့် ရောဂါကုသနည်း တိန်းလတ်
- ၈၄။ စာဆိုနှင့်စာ မောင်ခေတ်ထွန်း (စီစဉ်သူ)
- ၈၅။ မန္တန်ပညာ မောင်ကျောက်တိုင်
- ၈၆။ သူတော်ငတေ၏ ဂန္ဓိရဝတ္ထုတိုများ ဝေယံလင်းခေါင်
- ၈၇။ တရုတ်ရှေးဟောင်းမျက်နှာပြင်ဖတ် အတတ်ပညာနှင့် ရူပသုတ္တရပညာ ဆရာရန်အောင်ဟိန်း
- ၈၈။ ၂၁ ရာစု အင်္ဂါဝိဇ္ဇာဆောင်းပါးများပေါင်းချုပ် (ပဉ္စမတွဲ)ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း
- ၈၉။ ကလေးများအတွက် ကြိယာအသုံးပြု ပညာရွှေတောင်စာတည်းအဖွဲ့
အင်္ဂလိပ်-မြန်မာ ပုံပြအဘိဓာန်
- ၉၀။ ရှစ်စပ်က ဂျင်ခြေလည်သူ အထောက်တော်လှအောင်
- ၉၁။ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ မနက်ဖြန် ကျော်ဝင်း
- ၉၂။ တန်ခိုးထက်မြက်သည် ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်နှင့် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များ (၁၊၂၊၃)ပေါင်းချုပ် မင်းသူရိန်
- ၉၃။ ကမ္ဘာကျော်မှခင်းကြီးများ ဝင်းနိုင်ဦး (ရေခဲ)
- ၉၄။ စလေဆရာကြီး ဦးပုည အဖွင့်ကျမ်း ဦးမြင့်သွင် R.A (C.P.A)
- ၉၅။ မွန်ရိုး အထောက်တော်လှအောင်
- ၉၆။ သေရွာပြန် မစိန်ချယ်နှင့် ဂန္ဓိရလွယ်အိတ် တပ်ကြပ်ကြီးမောင်ကို
- ၉၇။ ပိုးသတ်ဆေးစနစ်တကျ အသုံးပြုနည်း ကိုရဲ (စိုက်ပျိုးရေး)
- ၉၈။ အင်္ဂလိပ်ဝါကျ တည်ဆောက်ပုံ M.T.O
- ၉၉။ ဟူးကောင်းတောင်ကြား ဖိုးကျော့
- ၁၀၀။ အုတ်ကြားမြက် အထောက်တော်လှအောင်

ဆက်လက်၍

၁၀၂။ မုဆိုးတို့၏နေ့ ၁၆မောင်အေး(မန္တလေး)

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ် - ၁၀၁

ကမ္ဘာကျော် ရွှေဝန်ဝင် ဝတ္ထုတိုများ

ဝင်းနိုင်ဦး(ရေနံ)

(ဘာသာပြန်)

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ထပ် (၁၀၄) ပန်းဆိုးတန်းလမ်း၊ ကေ့ကက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့၊
ရန်ကင်း- ၂၄၂၀၃၃

အတွင်းအထူးစွဲပြုချက်အမှတ်
ပျက်နှာစုံစွဲပြုချက်အမှတ်
ထုတ်ဝေသည့်နှစ်ကြိမ်

၆၉၉/ ၂၀၀၂ (၇)

၃၁ / ၂၀၀၃ (၁)

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၃ ခုနှစ်၊ ဇေဇော်ဝါဆိုလ

၅၀၀

ကိုရီးယားအောင်

ဦးထွန်းဆိုင်း

ဒေါ်မိုးကေဆိုင်း

အိုးတေးသံစာပေတိုက်

(မြ - ၀၁၆၉၂)

ရွှေနံ့သာကျေးရွာ၊ ပုလဲမြို့ (၃)

မင်္ဂလာဒုံ

ဦးဝင်းအောင်

သန်းထိုက်ရတနာအေဂျင်စီဆက်

မြ(၀၅၃၃၁)၊ အမှတ် ၈၄၊ လမ်း ၅၄၊

ပုဂံတောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

၄၀၀ - ကျပ်

၅၂၆၈၅
အမှတ်ပုံနှိပ်
ထပ်
ထုတ်ဝေသူ

ပျက်နှာစုံစွဲ
အတွင်းအထူးစွဲ

ထပ်နှိပ်

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၁။	သက်သေခံစာ The Letters in Evidence by G.S. Forester	၁
၂။	ပိစ္ဆာနဒီ The Old Demon by Pearl Buck	၂၄
၃။	လက်ပြတ်ကြီး The Hand by Guy de Maupassant	၅၄
၄။	အနိုင်မခံ အပွဲမပေး The Undefeated by Ernest Hemingway	၇၀
၅။	တိတ်တဦးချစ်သူ Nice Girl by Sherwood Anderson	၁၀၄
၆။	တူနကျွဲခတ် The Murder by John Steinbeck	၁၂၂
၇။	သင်္ဘောဆလင် ပန်ဘီ The Limitation of Panbe Serang by Rudyard Kipling	၁၄၈

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်တွင် မှာယူရရှိနိုင်သော စာအုပ်များစာရင်း

- ၁။ တွေးခေါ်မှု ဆန်းပညာ ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း ၉၀၀ ကျပ်
- ၂။ အင်္ဂလိပ်စာ အဟောပညာ (ဒုတိယတွဲ) ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း ၅၀၀ ကျပ်
- ၃။ ၂၁-ရာဟု အင်္ဂလိပ်စာဆောင်းပါးများပေါင်းချုပ် ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း ၆၀၀ ကျပ်
(တတိယတွဲ)
- ၄။ ၂၁-ရာဟု အင်္ဂလိပ်စာဆောင်းပါးများပေါင်းချုပ် ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း ၅၀၀ ကျပ်
(စတုတ္ထတွဲ)
- ၅။ နာမည်များနှင့် စကားပြောခြင်း ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း ၄၀၀ ကျပ်
- ၆။ ထူးခြားထက်မြက်သော ဂါထာမန္တန် ပြည်သိန်းကျော် ၂၅၀ ကျပ်
- ၇။ ပြုံးရွှင်ဖွယ်ရာစကားများ စိုးညာဏ (Cò) ၁၅၀ ကျပ်
- ၈။ ထူးထူးခြားခြား မြတ်မင်းရှင် ၃၀၀ ကျပ်
- ၉။ ဂန္ထဝင်ကျော် ရဟန်းတော်များ ရွှေဥဩ ၅၀၀ ကျပ်
- ၁၀။ ရေပြာအိုင်မှ ဇာတ်လမ်းများ မင်းမြင့်သဝဏ် ၅၀၀ ကျပ်
- ၁၁။ ရည်ရော်မှန်း အိုင်စမ်းရေပြာ မင်းမြင့် ၆၀၀ ကျပ်
- ၁၂။ ၂၁ ရာစု အပင် ဗိုလ်မှူးချုပ်အောင်ကြည် ၅၀၀ ကျပ်
စီမံခန့်ခွဲမှုခေါင်းဆောင်များအတွက် စစ်ဆေးရန်အချက်များ
- ၁၃။ ညီတော်အာနန္ဒာ (ခေါ်) အရှင်အာနန္ဒာဝတ္ထု ဦးအောင်မိုး (ပါဠိပါရဂူ) ၈၀၀ ကျပ်
(ပထမတွဲ)
- ၁၄။ ညီတော်အာနန္ဒာ (ခေါ်) အရှင်အာနန္ဒာဝတ္ထု ဦးအောင်မိုး (ပါဠိပါရဂူ) ၉၀၀ ကျပ်
(ဒုတိယတွဲ)
- ၁၅။ ငွေကမ္ဘာ ကမ္ဘာလှည့်တင်တင်စိန် ဒေါ်တင်တင်စိန် ၃၀၀ ကျပ်
- ၁၆။ တားရောကတ် အပိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်များ ဆရာရန်အောင်ဟိန်း ၈၀၀ ကျပ်
- ၁၇။ တားရောဂမ္ဘီရဝေဒ ဟိန်းလတ် ၅၀၀ ကျပ်
- ၁၈။ ပါပီလွန်နှင့် ဗင်ကို လေသူရဲတစ်ဦး ၁၅၀၀ ကျပ်
- ၁၉။ High School Essays & Letters M.T.O. ၂၀၀ ကျပ်
- ၂၀။ အလင်းဖန်တီးရှင် သောမတ်(စ်)အလ်ဗာ အယ်ဒီဆင် ဦးလှဒင် ၃၀၀ ကျပ်
- ၂၁။ ဒေါက်တာ ရာဘင်ဒရာနသ်တရီး ဦးလှဒင် ၃၀၀ ကျပ်
- ၂၃။ ကြီးပွားရေးလမ်းညွှန် ဦးလှဒင် ၂၀၀ ကျပ်
- ၂၄။ တရားဦးဒေသနာ မွှာစရိယ ဦးမောင်မောင်လေး ၂၅၀ ကျပ်
- ၂၅။ ပွဲတွေ့ကုထုံး လိုရာသုံး ဦးအောင်ကိုနိုင် ၂၀၀ ကျပ်
- ၂၆။ မျက်လှည့်ပြနည်း ၁၀၀ စက္ကောမ ၉၀၀ ကျပ်
- ၂၇။ ကျွန်တော် ကြုံလိုက်မဆိုးနှင့် ဒေါက်တာဇော်သန်း ၃၀၀ ကျပ်
အာဖရိကအတွေ့အကြုံများ
- ၂၈။ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ သိမှတ်စရာ (ခုနစ်တွဲပေါင်းချုပ်) ဆရာကြီးတက်တိုး ၁၆၀၀ကျပ်
- ၂၉။ အယူသီးဂိုဏ်း၏ နောက်ဆုံးနေ့များ မောင်မိုးစည် ၆၀၀ ကျပ်
- ၃၀။ ကိုဆေးရိုး (၇) ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း ၃၅၀ ကျပ်
- ၃၁။ စိတ်နှင့် ဂမ္ဘီရ ဟိန်းလတ် ၄၀၀ ကျပ်
- ၃၂။ အညာတနယ်မြေ ခင်မိမိသက် ၉၀၀ ကျပ်

၃၃။ အာရပ်-အစ္စရေး (၆)ရက်စစ်ပွဲ	အထောက်တော်လှအောင်	၄၅၀ ကျပ်
၃၄။ ကိုဆေးရိုး (၈)	ဆင်ဖြူကျွန်းအောင်သိန်း	၃၀၀ ကျပ်
၃၅။ ဂဠုန်နက်ဂိုဏ်း	ရွှေဥဒေါင်း	၃၅၀ ကျပ်
၃၆။ တန်ခိုးထက်မြက် ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်များနှင့် (၄)	မင်းသူရိန်	၄၀၀ ကျပ်
၃၇။ ဘာဝဟောနည်း (ပ+ဒ)	ဦးမြတ်အောင်	၉၀၀ ကျပ်
၃၈။ နိုင်ငံစုံ စကားပုံနှင့် အောင်မြင်သူတို့၏ ရင်တွင်းစကား	မြတ်မင်းရှင်	၇၅၀ ကျပ်
၃၉။ ရှစ်သောင်းတန်ဘယ်နှင့် အောင်မြင်ကျော်ကြားခဲ့သော ဝတ္ထုတိုများ	ရွှေဥဒေါင်း	၅၀၀ ကျပ်
၄၀။ ဗုဒ္ဓညွန့်ပြဘဝအမြင်	ဦးစိန်ထွန်း (မာမက-သူတေသီ)	၃၀၀ ကျပ်
၄၁။ မြန်မာ့တောတွင်းမှာ ရက် (၁၀၀)	အထောက်တော်လှအောင်	၈၀၀ ကျပ်
၄၂။ ရုစဉ်၊ ချာချို၊ စတာလင် (၁)ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးသောင်းထိုက်(အငြိမ်းစား)		၁၀၀၀ ကျပ်
၄၃။ မြန်မာပြည်မြောက်ပိုင်း	နတ်နွယ်	၂၅၀၀ ကျပ်
၄၄။ ဟံမင်းဝေးဝတ္ထုတိုများ	ကလောင်စုံ	၃၅၀ ကျပ်
၄၅။ ပင်လယ်ကျား၊ အထူ ဝါမီးစုန်းများနှင့် အခြားဝတ္ထုတိုများ	ဖိုးကျော့	၄၅၀ ကျပ်
၄၆။ ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်နှင့် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များ အမှတ် (၅)	ဆရာမင်းသူရိန်	၆၀၀ ကျပ်
၄၇။ ပုဂ္ဂလပညတ် အခြေခံဓာတ်ကျမ်း	ဆရာကြီး ဦးသာတင့်	၁၀၀၀ ကျပ်
၄၈။ ရေခို သို့မဟုတ် စကြဝဠာစွမ်းအင်ဖြင့် ရောဂါကုသနည်း	ဟိန်းလတ်	၃၀၀ ကျပ်
၄၉။ စာဆိုနှင့်စာ	မောင်ခေတ်ထွန်း(စီစဉ်သူ)	၇၀၀ ကျပ်
၅၀။ မန္တန်ပညာ	မောင်ကျောက်တိုင်	၅၀၀ ကျပ်
၅၁။ သူတော်ငတေ၏ ဂန္တီဝတ္ထုတိုများ	ဝေပယ်လင်းခေါင်	၃၅၀ ကျပ်
၅၂။ တရုတ်ရှေးဟောင်းမျက်နှာပြင်ဖတ် အတတ်ပညာနှင့် ရူပသျှတ္တရပညာ	ဆရာရန်အောင်ဟိန်း	၉၅၀ ကျပ်
၅၃။ ၂၁ ရာစု အင်္ဂလိပ်ဆောင်းပါးများပေါင်းချုပ် (ပဉ္စမတွဲ)	ဆရာဦးမောင်မောင်သန်း	၉၀၀ ကျပ်
၅၄။ ကလေးများအတွက် ကြိယာအသုံးပြု အင်္ဂလိပ်-မြန်မာပုံပြအဘိဓာန်	ပညာရွှေတောင်စာတည်းအဖွဲ့	၆၅၀ ကျပ်
၅၅။ ရှစ်စပ်က ဂျင်ခြေလည်သူ	အထောက်တော်လှအောင်	၂၀၀၀ ကျပ်
၅၆။ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ မနက်ဖြန်	ကျော်ဝင်း	၃၅၀ ကျပ်
၅၇။ တန်ခိုးထက်မြတ်သည့် ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော်နှင့် ကိုယ်တွေ့ဖြစ်ရပ်များ (၁၊ ၂၊ ၃)ပေါင်းချုပ်	မင်းသူရိန်	၁၈၀၀ ကျပ်
၅၈။ ကမ္ဘာကျော်မှုခင်းကြီးများ	ဝင်းနိုင်ဦး(ရေခဲ)	၅၀၀ ကျပ်
၅၉။ စလေဆရာကြီးဦးပုည အဖွင့်ကျမ်း	ဦးမြင့်သွင်	၆၀၀ ကျပ်
၆၀။ ဖွန်ရိုး	အထောက်တော်လှအောင်	၆၅၀ ကျပ်
၆၁။ သေရွာပြန် မစိန်ချယ်နှင့် ဂန္တီရလွယ်အိတ်	တပ်ကြပ်ကြီးမောင်ကို	၃၅၀ ကျပ်
၆၂။ ပိုးသတ်ဆေး စနစ်တကျ အသုံးပြုနည်း	ကိုရီ(စိုက်ပျိုးရေး)	၅၀၀ ကျပ်
၆၃။ အင်္ဂလိပ်ဝါကျ တည်ဆောက်ပုံ	M.T.O	၃၅၀ ကျပ်
၆၄။ ဟူးကောင်းတောင်ကြား	ဖိုးကျော့	၄၀၀ ကျပ်
၆၅။ အုတ်ကြားမြက်	အထောက်တော်လှအောင်	၂၉၀၀ ကျပ်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ဂျီအမ်အိုင်ဖော်စတာ

G.S FORESTER

စာရေးဆရာ ဂျီအက်စ်ဖော်စတာမှာ အီဂျစ်နိုင်ငံ ကိုင်ရိုမြို့တွင် မွေးဖွားခဲ့ပြီး အီတလီနိုင်ငံ၊ကော်စီကာကျွန်း၊စပိန်နှင့် ပြင်သစ်တို့၌ နေထိုင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် လန်ဒန် ဆင်ခြေဖုံးသား တစ်ယောက်အဖြစ် ခံယူခဲ့ပြီး ကလေးဘဝကို ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။ သူသည် ထိုစဉ်ကတည်းက ကမ္ဘာလှည့် ခရီးသွားတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။လူငယ်လူရွယ်ပီပီ စိတ်ကူး အမျိုးမျိုး ယဉ်ခဲ့သည်။ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့သည်။သို့ရာတွင် ကမ္ဘာကျော် စုံထောက်ဝတ္ထုရေးဆရာကြီး ကွန်နင်ဒွိုင်း၊ ဆမ်းမားဆက်မွန်နှင့် ကရိုနင်တို့ကဲ့သို့ စာရေးဆရာ ဖြစ်ချင်နေမိခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဆရာဝန်ဖြစ်ဖို့ စိတ်ကူးကို စွန့်လွှတ်ပြီး စာရေးရန် ဇောက်ချ ကြိုးပမ်းခဲ့လေသည်။

ဖော်စတာ၏ ပထမဗေဒဆော်ဦး လုံးချင်းဝတ္ထုမှာ **ဆု သို့မဟုတ် ပြစ်ဒဏ်** (Payment Deferred) ဖြစ်ပြီး ဇာတ်လမ်း၏ အဓိက ဦးတည်ချက်သည် ရာဇဝတ်ပြစ်မှုနှင့် အကောင်းအဆိုး အကြောင်းအကျိုး ခွဲခြားသိတတ်သည့် ဩတ္တပ္ပစိတ် သို့မဟုတ် ဆင်ခြင်တုံတရားကို စိတ္တဗေဒ သုတေသနပြုထားခြင်းတစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ယင်းဝတ္ထုမှာ အောင်မြင်မှု စံချိန်တင်ခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်း ကာလ၌ ထိုဝတ္ထုဇာတ်လမ်းကို စင်တင်ပြဇာတ်အဖြစ် ကပြခဲ့ကြသည်။ ရုပ်ရှင်ကား တစ်ကားလည်း ရိုက်ကူးခဲ့သည်။ ဇာတ်လမ်း၏ အဓိက ဇာတ်ဆောင်အဖြစ် ရုပ်ရှင်မင်းသားကြီး ချားလ်စ်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

လတ်ဖိတန်ကပီပြင်အောင်သရုပ်ဆောင်ခဲ့ရာကမ္ဘာကျော်သွားခဲ့သည်။ မစ္စတာဖော်စတာ၏ စာပေစိတ်ဝင်စားမှုများသည် ထိုဝတ္ထုရေးပြီး နောက်ပိုင်းကျမှ ကျယ်ပြန့်သွားခဲ့သည်။ သူသည် ရာဇဝတ်မှုခင်း ဒုစရိုက်လောက နောက်ခံထားသည့် မှုခင်းစုံထောက်ဝတ္ထုများ ရေးသားသောလိုင်းကို မည်သည့်အခါမျှ စွန့်လွှတ်မသွားဘဲ ဖန်တီးတည်ဆောက်ကာ စာပေစင်တော်တွင် တင်ပြခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် သူ၏ ဝတ္ထုများမှာ ဝတ္ထုတိုပုံစံဖြင့်သာ တင်ပြလေ့ ရှိသည်။ ဥပမာ ထင်ရှားကျော်ကြားသော သူ၏ ဇာတ်ကောင်ဖြစ်သည့် **ကပ္ပတိန်ဟွန်းဘလို့ဝါး** (Captain Hornblower) ကဲ့သို့ ဝတ္ထုမျိုးကို ဖန်တီးတည်ဆောက်ကာ ရေးသားခဲ့သည်။ အဆိုပါ အဓိက ဇာတ်ဆောင်ကပ္ပတိန်ဟွန်းဘလို့ဝါးမှာ လျှို့ဝှက်နက်နဲ ရှုပ်ထွေးလှပြီး လျှို့ဝှက်သည်းဖို စုံထောက်ဝတ္ထုတို စာရေးဆရာကြီး ဂျိုးဇက်ကွန်းရတ် (Joseph Conrad) (၁၈၅၇-၁၉၂၄ ပေါ်ထွန်းခဲ့သော ပိုလန်ပြည်ဖွား အင်္ဂလိပ်လုံးချင်းဝတ္ထုနှင့် ဝတ္ထုတို စာရေးဆရာကြီး ဖြစ်သည်) ၏ ဝတ္ထုထဲမှ အဓိက ဇာတ်ဆောင် စရိုက်မျိုး ဖြစ်သည်။ မစ္စတာဖော်စတာသည် ဝတ္ထုတို အနည်းငယ်နှင့်ပင် သူ့ကိုယ်သူ ထူးခြားသော ဝိသေသသမိုင်းကြောင်းရှိသည့် ဝတ္ထုရေးဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပြခဲ့သည်။

ဟွန်းဘလို့ဝါးသည် ကြီးနိုင်ငယ်ညည်းဝါဒ ဖြစ်ပြီး (သူ၏ ဇာတ်လမ်း တွဲများ၌ ရာထူးတစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် တိုးမြှင့်ပေးခဲ့ရာ မူလ ဗြိတိသျှ ရေတပ်မတော် ကပ္ပတိန်မှ ဗိုလ်မှူးချုပ် အဆင့်သို့ တက်ခဲ့ပြီး ၁၉၄၆-ခုနှစ် တွင် ဗြိတိသျှမင်းစိုးရာဇာ မျှူးမျိုးမတ်နွယ် နယ်စားပယ်စား လော့ဒ်ဟွန်း ဘလို့ဝါး ဘဝထိ ရောက်ရှိ သွားခဲ့ သည်) မစ္စတာဖော်စတာမှာလည်း ထိုကျော်ကြားလှသည့် ဝတ္ထုကြီးကို ဖန်တီးသူ အဖြစ် ဂျိမ်းစ်တိုက်ဘလက် အထိမ်းအမှတ် စာပေဆုကြီး (James Tait Black Memorial Prize) ကို ဆွတ်ခူးနိုင်ခဲ့ပြီး သူ၏ လုံးချင်းဝတ္ထု နှစ်အုပ်မှာလည်း အင်္ဂလိပ်စာပေ အသင်းကြီး၏ စင်တော်ကောက်ဝတ္ထု အဖြစ် သတ်မှတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ သူ၏ ဝါသနာမှာ ကွယ်လွန်သူ အမေရိကန် သမ္မတကြီး ရုစ်ဗဲလ် ကဲ့သို့ သင်္ဘောပုံစံငယ်လေးများ (Ships Models) စုဆောင်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အမှာ

[သက်သေခံစာ ၁၁-စောင် အတွက်]

သက်သေခံစာ ၁၁-စောင် စုံထောက်မှုခင်း ဇာတ်လမ်းမှာ မစ္စတာ ဖော်စတာ၏ ထူးခြားဆန်းသစ်ထားသည့်ဟန်ဖြင့် တင်ပြထားသည့် ဝတ္ထု ဖြစ်၍ စာဖတ်သူ ပရိသတ် အနေဖြင့် ဤအမှာစာ မပါလျှင် ဘူးလုံးနား မထွင်း မရှင်းလင်း လိပ်ပတ်မလည် ဖြစ်မည်စိုး၍ အနည်းငယ် ရှင်းလင်း တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤဝတ္ထုမှာ ရာဇဝတ်မှုခင်း လှုပ်ရှားမှုဇာတ်လမ်းတို့ကဲ့သို့ ရေးရိုး ရေးစဉ် တင်ပြရိုးတင်ပြစဉ် မဟုတ်ဘဲ တရားခွင်ရောက် သက်သေခံပစ္စည်း တစ်ဖက်သတ် ရေးသားထားသောပေးစာများကို ဖတ်သွားရင်း အတွေး ဖြင့် ဆက်စပ် ရုပ်လုံးဖော်၍ ဇာတ်အိမ်ဇာတ်ကွက်၊ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ရည် လည်သွားရသော ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။

ဇာတ်လမ်းတစ်ပုဒ်၊ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို တင်ပြရာ၌ စတိုင် (Style) ခေါ် ဟန်မှာ သုံးမျိုးသုံးစား ရှိသည်။ ဇာတ်လမ်း၏ အဓိကဇာတ်ဆောင် ကိုယ်တိုင် ပြောပြဟန် (First Person)၊ ဒုတိယအမျိုးအစားမှာ အဓိကဇာတ်ဆောင် နှင့်အတူ ပါဝင်လှုပ်ရှားသည့် ဇာတ်ပို့ ဒုတိယလူ (Second Person) က ပြန်လည် ပြောပြဟန်နှင့် ကြားလူ (Narrator) ခေါ် တတိယလူ (Third Person) က ပြောပြဟန်တို့ပင် ဖြစ်သည်။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ဤဝတ္ထုဇာတ်လမ်းမှာ ဒုတိယအမျိုးအစား (Second Person) ပင် ဖြစ်လင့်ကစား စာဖတ်ပရိသတ်အား ကြားလူတစ်ယောက် အဖြစ်ဖြင့် ပြောပြခြင်း မဟုတ်ဘဲ ဇာတ်လမ်းတွင် ကာယကံမြောက် ကျူးလွန်သူ ကြံဖော်ကြံဖက် (လူသတ်သမား)အား ရာဇဝတ်မှုကြီးတစ်ခုလုံး ကြံစည် ကျူးလွန်ခဲ့ပုံကို နားလည်သဘောပေါက်အောင် ပေးစာဖြင့် ပြောပြဟန် ရေးသားတင်ဆက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ဆန်းသစ်တီထွင် ရေးသားမှုတစ်ရပ် ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

သက်သေခံစာ ၁၁ စောင်
THE LETTERS IN EVIDENCE

သက်သေခံ ၁၊ ပထမဦးဆုံးပေးစာ
အမှတ် (၁၇) ဟော်သွန်လမ်း

မစ္စတာလေစီရှင့်

ကျွန်မ ခင်ပွန်း အရေးခိုင်း၍ ယခုလို ရှင့်ထံ စာရေးသားရခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ သူက ပြောတယ်။ နက်ဖြန် နံနက် ရုံးသွားရင်း သူ့ဆီ ခဏ တစ်ဖြုတ် ဝင်ခဲ့စေချင်ပါသတဲ့ရှင်၊ အဲဒီလို ဝင်လာရင် အမှတ် (၇၂)၊ ဟီးလ်ဒစ်ချ်လမ်းက အိမ်ကြီး ရောင်းချဖို့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာချုပ်စာ တမ်း၊ အထောက်အထား စာရွက်စာတမ်းတွေပါ တစ်ပါတည်း ယူခဲ့ပါတဲ့။ သူ့လက်မောင်း အနာကတော့ မဆိုးပါဘူး။ အတော်ကလေးကို သက်သာ လာပါပြီ။ နို့ပေမယ့် ကားတော့ ကောင်းကောင်း မမောင်းနှင်နိုင်သေးဘူး။ ပြီးတော့ ဆရာဝန်ကလည်း ပြောထားတယ်မို့လား သိပ်ကြမ်းကြမ်းတမ်း တမ်း မလုပ်ပါနဲ့ဦးတဲ့။ ခုလိုပဲ ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်နေလေ ကောင်းလေပဲ တဲ့ရှင်။

သင့်မိတ်ဆွေ
အက်စ်အယ်လ်ဟတ်

* * *

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

သက်သေခံစာ ၂

အမှတ် (၁၇) ဟော်သွန်လမ်း

မစ္စတာလေစီရှင့်

ကျွန်မ ခင်ပွန်းက နက်ဖြန် နံနက်လည်း သူ့ဆီ တစ်ခေါက်လောက် ဝင်ခဲ့ပါဦးတဲ့။ နက်ဖြန် နေ့လယ်ခင်းမှာ ပြုလုပ်ကြမယ့် လေလံပွဲနဲ့ ပတ်သက် လို့ လျှို့ဝှက်ညွှန်ကြားစရာတွေ အများကြီး ပြောပြဖို့ ရှိလို့တဲ့ရှင်၊ သူ့ဘာ သာ ကိုယ်တိုင်သွားရောင်းရင်လည်း ဖြစ်တော့ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ရှင်၊ နို့ပေမယ့် ရှင်လည်း သူပြောပြပြီးမို့ သဘောပေါက်နှင့်ပြီး ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်။ မနက် စောစောစီးစီး အပြင်ထွက်ဖို့ဆိုတာ သူ့အဖို့ မလွယ်ကူလှဘူးလေ။ ဘာပြုလို့ လဲဆိုတော့ နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မှတ်ဆိတ်မွေးရိတ်ဖို့ ဆတ္တာသည် အလားကို စောင့်ရဦးမယ်မို့လား။ ဒီလိုပါပဲ ရှင်ဘုရင်တစ်ခါထွက် ပဲကြီးတစ်လှေချက် ဆိုသလို အဲဒါ သူ့အကျင့် သူ့ဝသီပဲ ဆိုပါတော့ရှင်။

**သင့်ဆွေစစ်
အက်စ်အယ်လ်ဟတ်။**

* * *

သက်သေခံစာ ၃

အမှတ် (၁၇) ဟော်သွန်လမ်း

မစ္စတာလေစီရှင့်

ဒီစာဟာ ခါတိုင်းရေးနေကျစာလို မဟုတ်ဘဲ အပြောင်းအလဲတစ် ရပ် ဖြစ်နေလို့ အံ့ဩလေမလား မသိ။ ဟုတ်ပါတယ်၊ ခါတိုင်းလို ကျွန်မ ခင်ပွန်းအတွက် ရေးရတဲ့ စီးပွားရေးနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စာတစ်စောင်တော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကျွန်မထံက စာသက်သက် ပါပဲ။ ဒီလောက်ဆို ဘာအကြောင်းဖြစ်မလဲဆိုတာ ရှင် ခန့်မှန်းနိုင်ပါလိမ့်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

မယ်။ မနေ့က ကျွန်မတို့အိမ်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ မြင်ကွင်းအတွက် ရှင့်ကို အားတုံ့အားနာနဲ့ တောင်းပန်ပါရစေရှင်။

ကျွန်မတို့လင်မယား ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ရန်ဖြစ်နေတဲ့ကြား ဝင်ဖျန်ဖြေဖို့ ကြိုးစားတဲ့ ရှင့်စေတနာကို လေးစားမိပါတယ်။နို့ပေမယ့် နောက်နောင် ဆို ဝင်ဖျန်ဖြေဖို့ စိတ်မကူးပါနဲ့ရှင်။ ကျွန်မခင်ပွန်း လက်အောက်မှာ ရှင် အလုပ်လုပ်ခဲ့တာ ငါးနှစ်၊ ခြောက်နှစ် ရှိနေပြီမို့ သူ ဘယ်လောက် စိတ်မြန် သလဲ၊ စိတ်ဆိုးတတ်သလဲ ဆိုတာလည်း ရှင် အသိပဲမို့လား။ စိတ်မထင် ရင် မထင်သလို တော်၏၊မတော်၏ မစဉ်းစားဘဲ ပြောချင်ရာ ပြောချတတ် တဲ့လူရှင့်၊ မနေ့ကဆို ကြည့်ပါလား အခါတိုင်းထက်ကို တရားလွန်ပါရဲ့ရှင်။ အဲဒီ ဒေါသ၊ မောဟတွေကြောင့် သူ့လက်ဟာ သိုင်းကြိုးနဲ့ကို စည်းထားရ တဲ့အဖြစ်ကို ရောက်သွားခဲ့တော့တယ်။ လူလည်း မလှုပ်နိုင်တော့ဘူး။ တစ်ခါတည်း အခန်းအောင်းနေပြီး တစ်နေကုန်ကို မထွက်တော့ဘူးရှင်။ အဲဒါ သူလော်မာတဲ့ဒဏ် သူခံရတာပေါ့။

ဒါပေမယ့် သူ့လက်မောင်းက မကြာခင်ဘဲ ပြန်ကောင်းသွားမှာပါ။ စိတ်ပူစရာ မရှိလောက်ပါဘူး။ သူ့အလုပ် သူပြန်လုပ်နိုင်လာတော့မှာပါ။ အဲဒီတော့လည်း ထောင်ထောင်နဲ့ နေဦးမှာပေါ့ရှင်။ အင်း ပြောရဦးမယ် မနေ့က ရှင် ကြားက ဝင်ဖျန်ဖြေဖို့ ကြိုးစားတော့ ကျွန်မဖြင့် သိပ်ကို စိုးရိမ် ထိတ်လန့်သွားမိပါတယ်။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ သူ့စိတ်ဟာ ရိုင်းတယ်မို့ လား၊မတော်တဆ စိတ်နဲ့ အခန့်မသင့်လို့ အလုပ်များ ဖြုတ်ပစ်မှဖြင့် ဆိုပြီး စိုးရိမ်လိုက်ရတဲ့ဖြစ်ခြင်း၊ ဒီကနေ့ ခေတ်အခါကြီးထဲမှာ အလုပ်တစ်ခု ရဖို့ ဆိုတာ လွယ်ကူလှတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရှင် အသိပါပဲလေ။သူနဲ့ပတ် သက်လာရင်တော့ တစ်ဆိတ်လောက် သတိထားပါရှင်နော်။ ကျွန်မ အတွက်ကတော့ အကြောင်း မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သူ ဆိုးတေတဲ့ဒဏ်တွေ ဖန်တစ်ရာတေနေလို့ ရိုးနေပြီပေါ့။ ဒီလောက်များ ပျင်းတောင်ပျင်းသေး တယ် ဆိုပါတော့။ ကျွန်မအတွက်နဲ့တော့ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့ရှင်။

ခုလို သတိပေးရတာ ကျွန်မ အနေနဲ့ မမှားပါဘူး။ ဘာပြုလို့လဲ ဆိုတော့ ရှင်က ငယ်ရွယ်သူ၊ ကျွန်မက ကြီးသူမို့ပါ။ ကျွန်မကို ချစ်ရင် သနားတယ်ဆိုရင် ကတိတစ်ခု ပေးမယ်မို့လား။ ရှင်. . . သူ ရှင်အပေါ်

ဘယ် လောက်ပဲ စိတ်ဆိုးအောင်လုပ်လုပ် အဲဒါကို ငွေမယူစေချင်ဘူး၊ အဲဒါပါပဲ။

**သင့် သစ္စာရှိလှပါသော
ဆီလ်ဗီးယား**

* * *

သက်သေခံစာ ၄

အမှတ် (၁၇) ဟော်သွန်လမ်း

မစ္စတာလေစီရှင့်

ကျွန်မဆီ တရားတယူနဲ့ ခုလို စာရေးဖော်ရတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင် ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်ရပါတယ်။ နို့ပေမယ့် နောက်ထပ် မရေးပါနဲ့လို့ဘဲ တောင်းပန်ပါရစေရင်၊ ကျွန်မရဲ့ လင်တော်မောင်ကြီးက ဒီကနေ့ မနက် ကျွန်မဆီ စာတစ်စောင် ရောက်တယ်ဆိုတာ သိနေတယ်ရှင်။ ဒီလူကြီးက ဘယ်သူဆီကလဲ၊ ဘာကိစ္စ ရေးတာလဲဆိုတာ သိချင်နေတယ်လေ။ ဒါဟာ သူ့အကျင့်ပဲ၊ ကျွန်မဆီ ဘယ်က စာလာလာ ဒီအတိုင်းပဲ သိချင်နေတာလား။ သူ့ကို ကျွန်မ မလွန်ဆန်နိုင်ပေမယ့် ရှင့်ဆီကစာကိုတော့ ပြကို မပြခဲ့ဘူး။

ရှင့်ဆီက စာဟာလည်း ရိုးရိုးတန်းတန်း စာပဲ၊ တကယ်တမ်းဆိုရင် ဘာ မပြဝံ့စရာရှိလို့လဲ။ နို့ပေမယ့် ဒီလူကြီးအကျင့်က ပြဿနာမရှိ ပြဿနာ ရှာချင်နေတာ။ ဒီစာကိုသာ ပြလိုက်ရင် မိုးမီးလောင် ပြဿနာတွေ တစ်ပုံ ကြီး တက်လာမှာ အမှန်ပဲ။ သူ ဘာလုပ်မလဲ၊ ကြွက်မနိုင်ကျီမီးနဲ့ရို့၊ ကုလား မနိုင် ရခိုင်မဲ ဆိုသလို သားကလေးပီတာကို မငိုငိုအောင် နှိပ်စက်တော့ မယ်။ ကျွန်မသားလေး ငိုရင် ရင်ထဲမှာ မချီအောင် ခံစားရပါတယ်။ ကျွန်မ လေ တကယ့်ကိုပါပဲ။ သူ ရုံးသွားရင်လည်း ရုံးမှာ ခုလိုမျိုး စိတ်မတိုပါစေနဲ့၊ စိတ်လိုက်မာန်ပါတော့ မဖြစ်ပါစေနဲ့လို့ဘဲ ဆုတောင်း မျှော်လင့်နေရတာ လည်း အမောပါပဲ။ သူ့ရုံးထွက်သွားတော့မှပဲ ရှင့်အကြောင်း တွေးတော ရတော့တာပဲ။ ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ ရှင့်အပေါ် ခုလိုမျိုး ရိုင်းရိုင်းပျပျများ ဆက်ဆံလေမလားနဲ့ပေါ့။ ကျွန်မ ထင်တယ်လေ မဟုတ်မှလွဲရော ဒီလိုပဲ

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

မကြာမကြာ ရုံးမှာ ရှင့်အပေါ် ရိုင်းရိုင်းပျပျ ဆက်ဆံမှာပဲကိုး။ ဒါပေမယ့် သူ့အပေါ် ငွေမယူပါနဲ့နော်၊ ဒါက သူ့ဝသီအကျင့်ပဲ သေမှပဲ ပျောက်မယ့် အကျင့်ဆိုးပေါ့။

သူရုံးက အိမ်ပြန်လာတဲ့အခါ သူ့အတွက် ဟိုအိမ်ကြီးကို ရောင်းချ ပေးလို့ အဆင်ပြေပါစေလို့ပဲ မျှော်လင့်ထားမိပါတယ်။ ဒါမှ နောက်နေ့တွေ သူ့စိတ် ရှင်ရှင်ပျပျနဲ့ ဖြစ်နေတော့မှာမို့လား။ သူ တစ်ခါက ရှင်နဲ့ ပတ်သက် လို့ ပြောခဲ့ဖူးတာ မှတ်မိသေးတယ်။ ရှင်ဟာတဲ့ ရှေ့တိုးတက်မယ့် အလား အလာရှိတဲ့၊ အမှုအကျင့်ကောင်းတဲ့ လူငယ်တစ်ယောက်လို့ သူ့ပါးစပ်က ဖွင့်ပြောခဲ့တယ်။ ဒီလို ပြောတာ သိပ်ကို အံ့ဩစရာပဲရှင်၊ သူ့လက်အောက် ငယ်သားကို ချီးကျူးဖို့ဆိုတာ ဝေလာဝေး၊ ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးပါရဲ့၊ ရှင်သိပ် ပြီး ကံကောင်းတယ်မှတ်ပါ မစ္စတာလေစီ။ တစ်နေ့နေ့ကျရင် ရှင်ကိုယ်တိုင် လေလံပစ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီး အိမ်ယာလယ်မြေ ကိုယ်စားလှယ် လုပ်ငန်းပိုင်ရှင်ကြီး ဖြစ်လာတဲ့သတင်း ကြားရလိမ့်မယ်လို့ ထင်ထားတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီအခါ ဟတ်အင်ကုမ္ပဏီ လုပ်ငန်းကြီးဟာလည်း သူ့ဘာသာ စောင့်ရှောက်လုပ်ကိုင်မယ့်သူ ရှိနေမှာပေါ့ရှင်၊ ဟုတ်ဖူးလား။

ကဲ. . . လေ၊ ကျွန်မ စာလည်း ရှည်သွားခဲ့ပြီ၊ ရှင့်ဆီက ပေးတဲ့စာ အကြောင်း ဆက်ပြောကြရအောင်၊ ကျွန်မ ပြောရမှာ ပြောကို မထွက်ပါဘူး ဆိုတာ ယုံပါ။ ရင်နာနာနဲ့ပဲ ပြောပါရစေတော့။ ကျွန်မဆီ နောက်ဘယ်တော့ မှ စာမရေးပါနဲ့လို့ပဲ၊ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတာ ရှင်နားလည် သဘော ပေါက်ပါတယ်နော်၊ ကျွန်မ ရှင့်ရဲ့စာကို မီးရှို့ဖျောက်ဖျက်ပစ်လိုက်ပြီ၊ အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ဒီစာ သူ့တွေ့သွားမှာစိုးလို့ ထားကို မထားရဲလို့ပါရှင်၊ ဒီအတွက်တော့ ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါနော်။

**သင့်
ဆီလ်ဗီးယားဟတ်**

* * *

သက်သေခံစာ ၅

အမှတ် (၁၇) ဟော်သွန်လမ်း

ဖရင့်လေစီရှင့်

အိမ်က ရှင်ပြန်သွားလျှင်သွားချင်း ဒီစာကို ကောက်ရေးနေမိခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ တကယ်လို့များ ရှင် ကျွန်မဆီ လာသွားတာ ဂျော့များ သိ သွားလေမလားလို့ တွေးတွေးပြီး တစ်အားကို ကြောက်လိုက်ရတာ။ ဘယ် လိုပဲ စိတ်ချရ စိတ်ချရ နောက်ဆို ကျွန်မဆီ ခုလို လာမတွေ့ပါနဲ့လို့ဘဲ တောင်းပန်ပါရစေလား ဖရင့်။ ဒီကိစ္စ သူ့သိများ သွားမှဖြင့် သူ့ဘယ်လောက် ဒေါသပူန်ထပြီ ယမ်းပုံမီးကျလိုက်မလဲလို့ တွေးတောင် မတွေးဝံ့ပါဘူး။

ရှင် ကျွန်မဆီ ခုလာတွေ့တာ သိပ်ကို ဝမ်းသာကြည်နူးမိပါတယ်။ ရှင် တံခါးခေါက်တုန်းက ကျွန်မ သားလေးပီတာကို အပေါ်ထပ် အိပ်ရာ ထဲမှာ မနက်တိုင်း ပြန်အိပ်နေကျ ပြန်သိပ်နေတုန်း အချိန်ပေါ့။

ကျွန်မ စိတ်ထဲမှာ . . .

အင်း . . . ပစ္စည်းရောင်းချင်တဲ့သူ တစ်ယောက်တော့ လာပြန်ပြီ လို့ အထင်နဲ့ ဆင်းလာပြီး တံခါးဖွင့်လိုက်တော့မှ ရှင် ဖြစ်နေတာကို တွေ့ လိုက်ရတယ်။ လာတွေ့တာ သိပ်ကို ကျေးဇူးတင်စရာ၊ ဝမ်းသာကြည်နူး စရာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မလေ အို . . . တစ်အားကြီးကို ထိတ်လန့်သွား ရတယ်။ ရှင်အဖို့တော့ ဆင်ခြေပေးရင် ပြောရင် ဖြစ်တာပေါ့။ ကျွန်မ ခင်ပွန်းရဲ့ အလုပ်ကိစ္စနဲ့ သွားလာရင်း ဒီလိုပဲ ခေတ္တခဏ အပန်းဖြေရင်း ကော်ဖီလေး ဘာလေး တစ်ခွက်တလေ သောက်လို့ အချိန်ကြာသွားတာ ဘာညာနဲ့ ကျွန်မ ခင်ပွန်းကို ပြောပြီး ခုလိုပဲ ကျွန်မဆီ အလွယ်တကူ လာတွေ့ဖို့ အချိန်ရတာပေါ့ရှင်။ နို့ပေမယ့် အဲဒီလိုမျိုးတော့ မလုပ်သင့်ဘူး။ ရှင် သိပါတယ်လေ၊ ဘာကြောင့် မလုပ်သင့်ဘူးဆိုတာ ကျွန်မအတွက် စိတ်ပူစရာ ဘာမှ မရှိပါဘူး။ စိတ်ချစမ်းပါ ဖရင့်ရယ်။ ပြီးတော့ ပြောရဦး မယ် ကျွန်မနဲ့ဂျော့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့တာ အိမ်ထောင်သက်တမ်း ငါးနှစ် တောင် ရှိခဲ့ပြီ။ ဒီတော့ ကျွန်မဟာ အုပ်ထိန်းရမယ့်အရွယ် အပျိုနုနုထွတ် ထွတ်ကလေးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ ထိန်းကြောင်းသင့်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

တာပေါ့။ မဟုတ်ဘူးလား ဖရင့်။

ကျွန်မဟာ ရှင်နဲ့ သွေးမတော် သားမစပ်တဲ့အပြင် ဆွေမျိုးတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်လို့ ကျွန်မအတွက် ဘာမှ သောကဗျာပါဒတွေ ဖြစ်နေစရာ မလိုပါဘူးရှင်။ တကယ်လို့ ကျွန်မဟာ ရှင်ရဲ့ ဆွေမျိုးတစ်စုံတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာတောင် ဘာမှ လုပ်ပေးလို့လဲ မရနိုင်ဘူး။ ဘာပြုလို့လဲဆိုတော့ ရှင်ဟာ ဂျော့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်နေတဲ့သူ ဆိုတော့ ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်လို့ သူနဲ့ ပြောမှားဆိုမှား ရှိခဲ့ရင် အလုပ်ပြုတ်ပြီး အောင်ဖျာလိပ် ဖြစ်သွားမယ် ဆိုတာလည်း သတိထားဦးမှပေါ့ ဆရာကြီးရဲ့။ အမှန်တော့ ကျွန်မ ခြေထောက်ပေါ် ကျွန်မ ရပ်တည်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မသားလေး ပီတာကိုခေါ်ပြီး ပထမအိမ်ထောင်နဲ့ ကျွန်မ လမ်းခွဲခဲ့တယ်။

အဲဒီလိုမျိုး သူနဲ့ကျွန်မ လမ်းခွဲပြီး ကျွန်မခြေထောက်ပေါ် ကျွန်မ ရပ်တည်ဖို့ သိပ်ကို ကောင်းတာပေါ့။ ဂျော့ဆိုတဲ့ လူကြီးက ဂျင်ပေါ်ကထုံး၊ လည်လိုက်တာမှ လှစ်လှစ်လှစ်လှစ်နဲ့ သူက အညှာကို ကိုင်ထားတယ်။ ကျွန်မသားလေး ပီတာနဲ့ ခြိမ်းခြောက်အကျပ်ကိုင်ထားတော့ ကျွန်မ မလှုပ်နိုင်တော့ဘူးလေ။ ပီတာကို အင်္ဂါရှာတိုင်း သူ့ကို သေလောက်အောင်ကို တစ်အား မုန်းမိတယ်။ ခုတော့ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့် ဆိုသလို ရှင်အတွက် ကျွန်မ အမြဲ စိတ်ပူနေရတယ်။ ရှင်အပေါ်များ မိုက်မိုက်ကန်းကန်း လုပ်လေမလားလို့ ကျွန်မ သူ့အကြောင်း အူမချေးခါးအထိ သိတယ်။ သူ့လက် အောက်ငယ်သား စာရေးတွေအပေါ် ဘယ်လို အနိုင်ကျင့်သလဲ ဆိုတာ မပြောချင်တော့ပါဘူး။ ရှင် ဒီကနေ့ ရုံးပြန်ရောက်တာ နောက်ကျခဲ့ရင် ဆူလိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း၊ တွေးထိတ်လန့်နေမိတယ်။ ပြီး . . . ရှင် ဘယ်ရောက်နေတာကိုများ သိသွားရင်တော့ မိုးမီးလောင်မှာ သေချာတယ်။

အဲဒါပဲ ကျွန်မ စိုးရိမ်ပူပန်နေရတာ၊ သူ ပြန်အလာ အဆင်ပြေချောချောမွေ့မွေ့ ဖြစ် မဖြစ် မသိရမချင်း ကျွန်မရင်ထဲ တဒိန်းဒိန်း ခုန်နေတဲ့ အလုံးကြီး ကျကို မသွားဘူးရှင်။

**ရှင်ရဲ့
ဆီလီဗီးယား။**

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

သက်သေခံစာ ၆

အမှတ် (၁၇) ဟော်သွန်လမ်း

ချစ်ရပါသော ဖရင့်

ကျွန်မဆီ နောက် လာမတွေ့ရင် ကောင်းမယ်လို့ ထင်တယ်။ ဒီ စကားကို အစကလည်း ပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခါ ပြောတာ အဓိပ္ပာယ် ရှိပါတယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတာ ရှင် သိပါတယ်လေ။ ခုလို ပြောရတာ ရှင် ကျွန်မဆီ လာသွားတယ်ဆိုတာ ဂျော့ သိသွားမှာ ကြောက်လွန်းလို့ပါပဲ။ အရင်တုန်းကလည်း ဒီလိုပဲ ကြောက်အားပိုမိခဲ့ပါ တယ်။ နို့ပေမယ့် ဒီတစ်ကြိမ်ကတော့ မတူတဲ့အကြောင်း ရှိနေလို့ပါ။ ကျွန်မ မပြောလည်း ရှင် စဉ်းစားကြည့်ဖို့ သင့်ပါတယ်နော်။

ကျွန်မတို့နှစ်ယောက် ခုလိုလည်း မဆင်မခြင် ဆင်ကန်းတောတိုး၊ မျက်ကန်းတရွေ့ မကြောက်၊ စိတ်အလိုလိုက် မနေသင့်ကြတော့ဘူးလို့၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် ကျွန်မကိုယ်အတွက် စိုးရိမ်ကြောက်လန့်မိတာရယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ခုခုများ ဖြစ်လာလေမလား ဆိုတာရယ်ကြောင့်ပေါ့ရှင်၊ ဖရင့် တစ်ဆိတ်လောက် ကျွန်မစကား နားထောင်စေချင်ပါတယ်။ ကျွန်မတို့ရဲ့ ချစ်ဇာတ်လမ်းကို ဒီမှာပဲ နိဂုံးချုပ်ပြီး တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး နောက်ထပ် ဘယ် တော့မှ မဆုံစည်းကြရအောင်လား ရှင်ရယ်၊ ကိုယ်တို့ ချစ်သူနှစ်ဦး ထာဝရ ခွဲခွာခြင်း အနေနဲ့ ဝှက်ဒ်ဘိုင်ရယ်လို့ နှုတ်ဆက်ပြီး ကျွန်မနဲ့ တစ်ရံရော အခါက ဆုံစည်းခဲ့တာတွေကို မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့လား အချစ်ရယ်နော်။

ဂျော့နဲ့ အိမ်ထောင်ကျစက သူက ပြောခဲ့ဖူးတယ် ဖရင့်။ 'မင်းဟာ ဟိုတုန်းကဆို ဘယ်လောက် အိုစာလိုက်သလဲလို့'တဲ့။ အတိတ်ကို အတိတ် မှာပဲ ထားခဲ့ပါတော့လား မောင်ရယ်၊ နောက်တော့လည်း ရွှေ့နဲ့မြဲ၊ နေနဲ့လ ဆိုတာလို ရှေ့သွားနောက်လိုက်ညီတဲ့ သက်တူရွယ်တူ ကြင်နာရမယ့်သူ တွေ့လာမှာပဲ မဟုတ်လားနော် မောင်ရယ်၊ အဲဒီတော့လည်း ကိုယ်နဲ့ လိုက် ဖက်ညီတဲ့သူနဲ့ လက်ထပ်ပြီး ကျွန်မအကြောင်း မေ့ပစ်လိုက်ပါတော့လို့ ကိုရဲ့ ဓာတ်ပုံကလေးတစ်ပုံကိုတော့ အလွမ်းပြေ ကြည့်ဖို့လို့နဲ့ ကိုယ်စား သိမ်းထားတယ်လေ။ အဲဒါကို မသိဘူးလား၊ အေးလေ ဘယ်သိနိုင်ပါ့မလဲ။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

အဲဒီ ဓာတ်ပုံက ကျွန်မတို့ရဲ့အစ်ကို အိပ်ခန်းထဲမှာ ရှိတယ်။ ကို မှတ်မိပါ လိမ့်ဦးမယ်၊ ဂျော့လေ သူ့ရုံးအဖွဲ့သားတွေနဲ့ ရုံးအပြင်မှာ ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံ ခဲ့တယ်လေ။ အဲဒီ ပုံထဲမှာ ကိုက ဂျော့ရဲ့နောက်ကရပ်လို့ ကျွန်မတို့နှစ်ဦး ထာဝရ ခွဲခွာပြီးကြတဲ့အခါ ကိုကို သတိရလေတိုင်း အဲဒီ အခန်းထဲမှာရှိတဲ့ ဓာတ်ပုံထဲက စိုက်ကြည့်နေတဲ့ ကိုရဲ့မျက်နှာလေးကို အလွမ်းပြေ တိတ် တခိုးလေး ကြည့်လို့ရပါတယ်ကို။

ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ် ဖရင့်ဟိုအိမ်ကြီး ဟာဇယ်လ်ခံ အရောင်းအဝယ် ကိစ္စနဲ့ အိမ်တောင်းမြို့(အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၊ ဆက်စစ်ခရိုင်တွင်းရှိ ပင်လယ်ဆိပ် ကမ်းမြို့)ကို နက်ဖြန် ခရီးထွက်မယ်မို့လား၊ ဒီတော့ သူ တစ်နေကုန် အိမ်မှာ ရှိမယ် မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မဆီ လာခဲ့လေ၊ ဒီမှာပဲ နေ့လယ်စာစား ပေါ့၊ စားရင်းသောက်ရင်းနဲ့ ထာဝရ ခွဲခွာကြဖို့ စကားတွေ အများကြီး ပြောကြရအောင်လားနော်၊ အခါတိုင်း တထိတ်ထိတ်တလန့်လန့် ခိုးတွေ့ ရတာထက်စာရင် လွတ်လပ်တာပေါ့။ ဆက်ဆက် လာဖြစ်အောင်လာနော် မောင်၊ကျွန်မရဲ့ ဟင်းချက်ကောင်းတဲ့လက်ရာ ပြချင်လို့ပဲ။ကို အမြဲစားနေကျ မစွပ်တိုင်းရက်စိ လက်ရာထက် သာတယ်ဆိုတာတော့ ဝန်ခံသွားရမယ်မှတ်။ ကျွန်မ ထင်တယ်လေ သူ့လက်ရာဟာ ကိုအတွက် မြန်စရာ ရှိမယ် မဟုတ် ဘူးလို့ဘဲ။အယ် ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်တယ်ပဲ ပြောရင်ပြော အငှားခန်းမှာ စားရသောက်ရတာထက် ထမင်း၊ ဟင်းလက်ရာ တွေ သွားလို့ မောင်ကြီး မပြန်နိုင်တယ် ဖြစ်သွားစေရမယ်။ ဆက်ဆက် လာခဲ့နော်။

ထာဝရ နှုတ်မဆက်ကြခင် အားရပါးရ ချစ်ကြရအောင် အချိန် တွေ ရမှာပါ။

**မောင့်ရဲ့ ထာဝရ
ဆီလ်ဗီးယား**

* * *

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

သက်သေခံစာ ၇

အမှတ် (၁၇) ဟော်သွန်လမ်း

ဖရင့်ဒါလင်

ကိုကို သိပ်ချစ်တယ် ကို. . .

အိမ်တောင်းက ဂျော့ ပြန်ရောက်လာပြီ။ အားလုံး အခြေအနေ ပြေလည်ပါတယ်။ သူ့ အာဖရိကတိုင်းရင်းသား လုံကြီးနှစ်ချောင်း ယူလာ ခဲ့တယ်။ ထမင်းစားခန်း နံရံပေါ်မှာ အလှအပအဖြစ် ချိတ်ဆွဲမလို့တဲ့။ စိတ်တော့ သက်သာရာ ရပါရဲ့။ ပီတာ မမိနိုင်တဲ့ နေရာမှာ ချိတ်မှာမို့လို့ပါ။ ဂျော့တော့ ခုလေးတင် ကိုင်းရင်းကို ဆင်းသွားလေရဲ့ သူလစ်တုန်း ကမန်း ကတန်း ဒီစာကလေးရေးပြီး ကယျာကသီ စာတိုက်ပုံးထဲ သွားထည့်ခဲ့ရတယ်။

ဖရင့် ဒါလင်. . . မောင့်ကို သိပ်ချစ်တယ် မောင်ရယ်၊ ဒီကနေ့လို အချိန်တွေ အများကြီး ရခဲ့လို့လည်း စကားတွေ တစ်ဝကြီး ပြောခဲ့ကြရ တာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ချစ်စကားတွေ ပြောလို့ကိုမကုန်၊ ပြောလို့ကို မဝနိုင် သေးဘူးမောင်၊ နှစ်ဦးသား ဒီကနေ့ သိပ်ကို အရူးအမူး ချစ်ခဲ့ကြတယ်။ နောက်ကို ဒီလို မျက်ကန်းတစ္ဆေ မကြောက်သလို အရူးအမူး မချစ်သင့် ကြတော့ဘူး။ ကို ဒီကနေ့ နေ့လယ်စာကို စားရတော့မှာ မဟုတ်တော့ဘူး။ နောက်ဆို ဘယ်အချိန်ရောက်လို့ ဘယ်အချိန်ရောက်မှန်း မသိလောက် အောင် အချစ်ရေလျှင်ကြောမှာ မမျောနေသင့်တော့ဘူး။ ကံကောင်းလို့ အာလူးကြော်အိုးကြီး တူးခြစ်ပြီး အညှော်နဲ့ တထောင်းထောင်း ထွက်လာ လို့သာပေါ့။ နို့မို့ရင် ဂျော့ ပြန်အလာ ပက်ပင်းတိုးကြတော့မှာ၊ အဲဒီလိုမျိုး နောက်ထပ် မမိုက်သင့်ကြတော့ဘူး၊ ခုလို အမြဲ ချစ်ရတာထက် ဒီကနေ့ နှစ်ကိုယ်တူတွေ့ပြီး ချစ်ဗျူဟာခင်းခဲ့ကြတာကို ပိုလို့ပဲ ချစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် ကိုယ့်အဖြစ် ကိုယ်ပြန်တွေးပြီး ရှက်မိပါတယ် ဖရင့်။

ကိုယ်တို့နှစ်ဦး ရှေ့ရေးအတွက် ဘာမှလဲ မတိုင်ပင်၊ မဆွေးနွေး မဆုံးဖြတ်လိုက်ရဘူး၊ ရုံးချိန်မီ အူယားဖားယား ခွေးပြေး၊ ဝက်ပြေး ပြန်ပြေး ခဲ့ရတယ်မို့လား။ ဒါလင် နောက်များဆို ဘယ်တော့မှ တို့ကို မွေးမွေး မပေး နိုင်တော့မှန်း သိပေမယ့် ကောင်းသောညအနမ်းကိုတော့ ပေးစေချင်စမ်း

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ပါတယ်။ ခုလို ကသောကမျော ခိုးကြောင် ခိုးဝှက် စာရေးရတာလောက် စိတ်ပျက်မိတာ မရှိတော့ပါဘူး။ ဝတ်ဒ်ဘိုင် ဖရင့် ဒါလင် . . . ။

မောင့်ကို အမြဲအစဉ် ချစ်နေမယ့် ဆီလ်ဗီးယား

ဝီအက်စ် ၊ တစ်ချို့ကွယ် တစ်မယ်မေ့မှာကိုတော့ စိုးမိတယ်။ မရဲ့ ဘဝမှာ ဒါကိုတော့ အကြောက်ဆုံးပဲ မောင်၊ ကဲပါလေ ပြောစမ်းပါဦး၊ မောင်ရဲ့မကို ချစ်ရော ချစ်ရဲ့လားလို့။

* * *

သက်သေခံစာ ၈

အမှတ် (၁၇) ဟော်သွန်လမ်း

မြတ်နိုးရတဲ့ ပရင့်

ဒီစာဟာ ရှည်လျား ပေများလွန်းပြီး စီးပွားရေးဆန်လွန်းနေမလား ရယ်လို့တော့ စိုးရိမ်မိတယ်လေ။ နို့ပေမယ့် ဆိုရေးရှိက ဆိုအပ်လှ၏ ဆိုသလို ပြောစရာရှိတဲ့ အကြောင်းတွေတော့ ကုန်စင်အောင် ဖွင့်ပြောရ မှာပဲ။ ကိုယ်တို့နှစ်ဦး နှစ်ကိုယ်တူ ချစ်ရည်မျှနေကြတုန်းက ဒီစကားတွေ ပြောဖို့ စိတ်ကို မကူးခဲ့မိပါဘူး။ ဒီပြင်စကားတွေသာ ပြောခဲ့ကြတယ်မို့လား၊ ဟုတ်ပါတယ်နော် ဒါလင်။

ပထမဦးဆုံး ပြောချင်တာကတော့ မနေ့က ပြောခဲ့တဲ့အတိုင်းပဲ နောက်ထပ် မတွေ့ကြရင် ကောင်းမယ် ဆိုတဲ့အကြောင်း ပြောပြချင်တာ ပါ။ ဂျော့ကို ကျောခိုင်းပြီး မသွားနိုင်ဘူး။ မောင်က ပြောခဲ့တယ်လေ၊ ကိုယ်တို့နှစ်ဦး လွတ်ရာကျွတ်ရာ ပြေးကြဖို့ဆိုတာ အပြောလွယ်သလောက် မလွယ်ရေးချ မလွယ်ပါဘူး။ တကယ်လို့များ မူးမူးတူးတူး ဇွတ်လုပ်ကြမယ် ဆိုရင် ဂျော့ကလည်း ညှာလိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူး။ မောင့်ကို အလုပ်ဖြုတ် ပစ်မှာ အမှန်ပဲ။ အဲဒီလိုမျိုးဆိုရင် တို့နှစ်ဦးစလုံးမှာ ငွေဆိုလို့ ခြူးပြား

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

တစ်ပြားမှ ရှိကြမှာ မဟုတ်ဘူး။အို ဘာဆိုဘာမှ ရေရေရာရာ ရှိကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ချစ်တာချစ်တာ ပဓာနလို့ မောင်က ဆိုလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် ချစ်တာပဓာန မဟုတ်ဘူးလို့တော့ မဆိုလိုပါ။ ခက်နေတာက ငွေသာ အရာရာကို ခြယ်လှယ်လွှမ်းမိုးနိုင်တာမို့လား အချစ်ရဲ့၊ ကဲ ငွေမရှိတော့ အချစ်ကရော ရှင်သန်နိုင်ပါတော့မလားလို့။

ကဲ ကောင်းပါပြီ၊ ရှေ့နောက် မစဉ်းစားဘဲ ဇွတ်တိုးသွားကြပြီပဲ ဆိုပါတော့၊ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် ငတ်ကြရမှာ အမှန်ပဲ၊နောက်ထပ် အလုပ် တစ်ခု ရဖို့ဆိုတာ မမျှော်လင့်နဲ့၊ ဂျော့ရဲ့ ထောက်ခံစာ မပါဘဲ ဘယ်မှာ ရနိုင်ပါ့မလဲဟင်၊ ဂျော့ဟာ ဘယ်လိုလူစားဆိုတာ မောင်အသိပါ။ ကိုယ်က အစေခံဝင်လုပ်ပြီး ကိုကို အလုပ် မလုပ်ခိုင်းဘူးဆိုရင် ဖြစ်တော့ဖြစ်တာ ပေါ့၊ နို့ပေမယ့် သူတကာရဲ့ မိန်းမထဘီနား ခိုစားတဲ့ကောင်လို့ အပြောခံ ရမှာ အထင်သေး အမြင်သေး ကြည့်ကြမှာကိုတော့ နည်းနည်းလေးမှ မခံနိုင်ဘူးမောင်၊ပြီးတော့ အစစအရာရာ ချို့ချို့တဲ့တဲ့ မောင်နေရမှာကို လည်း မလိုလားဘူး။ ခုလိုပဲ အိမ်အဆောင်ငှားနေရတဲ့ ဘဝကမှ ကောင်း ဦးမယ်။ မတော်တဆ ဒီထက် နိမ့်ကျသွားမှဖြင့် မောင် နေတတ်မှာ မဟုတ်ဘူး။

ဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဂျော့လက်က မလွတ်နိုင်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲ ဆိုတော့ သားလေး ပီတာကြောင့်ပါပဲ။ ဂျော့ဟာ အင်မတန်ကို ရက်စက် တဲ့နည်းကို သုံးမယ်ဆိုတဲ့ သဘောနဲ့ အိမ်တောင်းက ယူလာတဲ့ လှံနှစ် ချောင်းကို တမင်ကို တို့မြင်အောင် ပြထားတာပေါ့ မောင်၊ တကယ်လို့များ သူ့အပေါ် ဖောက်ပြားတယ်ဆိုရင် သူကလည်း ဒီနည်းကို သုံးတော့မှာ အမှန်ပဲ။ ဒါက လွယ်ပါတယ်လေ။ လှံနှစ်ချောင်းကို ပီတာ လက်လှမ်းမီတဲ့ နေရာမှာ ထားလိုက်ရုံပဲ၊ ကလေးဆိုတာ ဘာသိမှာမို့လဲ၊ အဲဒီလိုမျိုး မတော် တဆနဲ့ ပီတာ အသေဆိုး သေရမှာ မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲဘူး၊ တို့ သူ့ အပါးမှာ မရှိရင်တောင် ပီတာ သူ့လက်ထဲရှိနေသရွေ့ တို့စိတ်အဆင်းရဲ ကြီး ဆင်းရဲရမှာဆိုတာ သူက သိနေတယ်မို့လား။

ဒါကြောင့် ပီတာကို သူ့လက်ထဲထားဖို့ဆိုတာ နည်းနည်းလေးမှ စိတ်မချဘူး။ အဲဒီလိုမျိုး မျက်နှာလွဲခဲ့ပစ် သူနဲ့သာထားရင် သိပ်ပြီး

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

အန္တရာယ်ကြီးတယ် ဒါလင်။ ပီတာဟာ နှစ်နှစ်နဲ့ တစ်လပဲ ရှိသေးတယ်။ သိပ်ကို ငယ်လွန်းနေသေးတဲ့ အရွယ်၊ သူ့ကို ဂရုစိုက်သလောက် သူက တော့ တစ်ခါမှ ချစ်ခင်ယုယမှု မရှိခဲ့ဘူး။ သားရယ်လို့မှ အသိအမှတ်ပြု ရဲ့လား မသိဘူး။ တို့ချစ်သူနှစ်ဦးအဖို့ ဘဝဆိုတာဟာ သိပ်ကို ကြမ်းတမ်း ခက်တရော်လွန်းလှပါတယ် ဒါလင်။ အေးလေ ဒါတွေတွေ့ပြီး တစ်ခုခု ဖြစ်လာလေမလားရယ်လို့ တောင်တွေ့မြောက်တွေ့ ဟိုပြောဒီပြောနဲ့ အချိန်သာ ကုန်သွားခဲ့တယ်။ ဒါတွေ မပြောကြရအောင်လား အချစ်ရယ်။ ဒီလို အဆင်မပြေမှု အခက်အခဲတွေပဲ ပြောနေကြရရင် မိုးမဆုံး မြေမဆုံး၊ အို စိတ်ချမ်းသာစရာ တစ်ကွက်ကလေးမှ မရှိပါဘူး။ တို့ဖြစ်ချင်တာက ကိုယ့်ရဲ့ စိတ်တူကိုယ်တူ ချစ်ရတဲ့သူနဲ့ အတူတူ ရဲ့ရဲ့ရင့်ရင့် သတ္တိရှိရှိ၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရယ်ရယ်ပြုံးပြုံးနဲ့ ဖြစ်ချင်လိုက်တာ ကိုရယ်။

နောက် ပြောချင်တဲ့ အကြောင်းအရာကတော့ ကို့ဆီ ရေးခဲ့တဲ့ ကျွန်မရဲ့စာတွေ အားလုံးကို ဖျက်ဆီးမှာပဲလို့ ယုံကြည်စိတ်ချထားတယ်။ ကိုလည်း သိပါတယ်။ ပေးစာဆိုတာ သိပ်ပြီး အန္တရာယ်ပေးနိုင်တဲ့ သက်သေခံ အထောက်အထားတွေပါ။ ခက်နေတာက ကို့ရဲ့အိမ်ရှင် မစွပ်တိုင်း နက်စိတ်အိမ်မှာ တယ်လီဖုန်း မရှိတာ နာတာပဲ။ ရှိသာရှိရင် တယ်လီဖုန်း ကောက်လှည့်လိုက်ရုံပဲပေါ့။ ခုလို တကူးတက စာတွေ၊ ပေတွေ ရေးနေစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့ ကိုရယ်။ တကယ်လို့များ တယ်လီဖုန်းသာ ရှိခဲ့ရင် ဘယ်လောက် ကောင်းလိုက်မလဲ၊ ညနေဆို ဖုန်းဆက်ပြီး ကိုနဲ့ ချစ်တင်းစကားတွေ ပြောလို့ မကုန်နိုင်အောင် ပြောကြရမှာ အမှန်ပဲ။ ဟုတ်ဖူးလား၊ အနားမှာ ကိုသာ ထာဝရ ရှိနေရင် ဘယ်လောက် ကြည်နူးစရာ ကောင်းမလဲဆိုတာ အိပ်မက်တွေ မက်ရတာလည်း အခါခါပါပဲ။ မောင်ကို သိပ်သိပ်ကို ချစ်နေမိပြီကွယ်။ ဒါလင် တကယ်ကို ပြောတာပါ။ မောင် ယုံပါနော်၊ မ၊ဆီက စာတွေ မီးရှို့ပစ်နော်၊ ရှို့ရော ရှို့ပစ်ရဲ့လား၊ မောင် ဒါပဲနော် မီးရှို့ပစ်ရမယ် ကြားလား။ ကို့ဆီက စာဆိုလို့ တစ်စောင်ရေးခဲ့တာ၊ အဲဒါလည်း မထားဝံ့လို့ မီးရှို့ပစ်လိုက်ပြီ၊ မောင် သိပြီးသားပါ။

ကိုယ်တို့နှစ်ဦး ဘယ်သောအခါမှ နှစ်ကိုယ်တူ တွေ့ကြရဆုံကြရမလဲနော်၊ မသိတော့နိုင်ပါဘူး ကိုရယ်၊ အို မလွယ်ပါဘူး၊ ကို ဂျော့ဟာ

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

မ,အပေါ် သိပ်ကို ရက်စက်လွန်းပါတယ်။ မ,ရဲ့ ဒုက္ခတွေ ကြားရသိရလို့ မောင်ကို တော့ စိတ်မပင်ပန်းစေချင်ဘူးလေ။ လင်တော်မောင် ဒေါသကုမ္မာ ကြီးဟာ မ,အပေါ် မကြင်နာဘူး။ သိပ်ကို ခက်ထန်မာကျောပြီး ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်လှပါတယ်။ ခုရက်အတွင်းမှာ မ,ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ဖြစ်နေတာ ကို မရှုစိမ့်ဘူး။ သူဟာ ဘယ်လောက် ယုတ်မာသလဲဆိုတာ ခုလို ရွှင်ရွှင် ပျပျနေတာ မရှုစိမ့်လို့ ညအိပ်ကြပြီဆို ဘာမှ နားမလည်ရှာသေးတဲ့ ပီတာ လေးကို ငိုအောင် နှိပ်စက်တော့တာပဲ။ ခါတိုင်းထက် ပိုသောက်တော့တာ ပဲ။ တော်ပါသေးရဲ့ ကိုယ်ချစ်ရလွန်းသူ မောင်က ညနေဆို ဘီယာလေး တစ်ခွက်တစ်ဖလားနဲ့ ရောင့်ရဲတာ တွေ့ရလို့ စိတ်ထဲ ကျိတ်ဝမ်းသာခွဲမိ တယ် သိလား။

မောင်ရေ၊ စာလည်း ရှည်လွန်းသွားပြီမို့ ရပ်တန့်ဖို့ သင့်ပြီပေါ့။ ဪ... မ,ဘဝဟာ ထားရာနေ စေရာသွား ဆိုသလို ကျားသနားမှ နွားချမ်းသာမယ့်ဘဝ ဆိုပါတော့၊ လျှောင်ချိုင့်စံဘဝရယ်ပါကို၊ ခုဆို ကိုယ့် ချစ်သူဆီ စာရေးတာတောင် ပြောင့်ပြောင့်မရေးနိုင်ဘူး။ ဟောဒီ လူဆိုး အတွက် လက်ဖက်ရည်ဖျော်ပေးရတော့မယ့်အချိန် ရောက်နေပြီ။

မ,ရဲ့ ကုဋေကုဋာ ချစ်ရလွန်းတဲ့မောင် ဒါလင်ဖရင့်ရေ အနမ်း ပေါင်း ရာထောင်မကနဲ့ နှုတ်ဆက်ရင်း ရပ်နားလိုက်ပါတယ်။

မောင့်ရဲ့ ထာဝရ ချစ်ရလွန်းတဲ့ ဆီလ်ဗီးယား။

* * *

သက်သေခံစာ ၉

အမှတ် (၁၇) ဟော်သွန်လမ်း

ဒါလင်

မနေ့ကဆို လှပလွန်းတဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ နေ့တစ်နေ့ပေါ့ကို။ အဲဒီနေ့က အဖြစ်အပျက်ကလေးတွေ ပြန်ပြောင်းပြောဖို့ မောင့်ဆီ စာရေး

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

လိုက်တာပါပဲ။ တကယ့်ကို ကောင်းတဲ့နေ့လို့ ဆိုရမယ်။ ဂျော့ဟာ အိမ် တောင်းကို ထပ်သွားပြန်တယ်လေ။ (ဒီတစ်ခေါက်တော့ ဟိုအာဖရိကလို့ ကြီးတွေ ပါလာလိမ့်မယ် မထင်ဘူး) ကံများ ကောင်းချင်တော့ အန်တီက လည်း သားကလေး ပီတာကို တစ်နေ့ကုန် ထိန်းပေးမယ်ဆို ခေါ်သွားခဲ့ တယ်လေ။ ဒီတော့ မနေ့ကဆို ဘုရားသိကြားမတဲ့နေ့လို့ပဲ ဆိုပါတော့။ ညနေ ဂျော့ အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အထိ မောင်နဲ့ နှစ်ကိုယ်တူ ချစ်ရည်မျှခဲ့ ကြတာတွေ သတိရနေတုန်းပဲ။ အတွေးရေလျှင်ကြောမှာ မျောကောင်းနေ တုန်း ပြုန်းဆို ဂျော့ရဲ့ ငှက်ဆိုးထိုးသံကြီး ကြားလိုက်ရတော့တာပဲ။ ‘ဒီမိန်းမ ဘာတွေများ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်အူမျိုးနေသလဲ မသိဘူး’ တဲ့။ မ, လည်း ခြေမကိုင်မိ လက်မကိုင်မိ ကမန်းကတန်း အတွေးရပ်ပြီး အမူအရာ မပျက်အောင် မနည်းကို ကြံနေဆဲ နေလိုက် ရတယ်။ အဲ . . . ည အိပ် ရာ ထဲရောက်တော့မှ မှောင်ထဲမှာ မျက်စိကြောင်ပြီး နေ့လယ်က အဖြစ်တွေကို ပြန်ပြောင်းပြီး တွေးတောသတိရနေခဲ့ရတယ်။ မောင်တစ်ယောက်ဟာလေ တကယ့်ကို အရူးအမူး ချစ်တတ်လွန်းတဲ့ အိုင်းရစ်တစ်ယောက်ပါပဲ။

မောင့်ရဲ့ ရွှန်းလဲ့နေတဲ့ မျက်ဝန်းပြာပြာကြီးတွေဟာ ချစ်စရာ အကောင်းဆုံး၊ အလှအပဆုံးလို့ပဲ မောင်ဟာ ချစ်စရာကောင်းလွန်းတဲ့ စွဲမက်စရာ မျက်လုံးပြာကြီးတွေ ပိုင်ရှင်ပေါ့။ အို . . . ဒါတင်မကပါဘူး၊ မောင့်ဆံပင် ခွဲပုံကလည်း ချစ်စရာကောင်းတာပဲ။ မောင့်ကို စတွေ့တွေ့ချင်း အဲဒီ မောင့်ရဲ့ တစ်မူထူးခြားတဲ့ ဆံကေသာ ခွဲထားပုံလေးကို သတိပြုမိ လိုက်တာလို့ပဲ ဆိုပါတော့ပြောရဦးမယ်။ မောင့်ရဲ့ အလှဘွဲ့တွေရေးပြလွန်း တယ်ပဲဆိုဆို၊ မောင် ပြုံးလိုက်ရယ်လိုက်တိုင်း မောင့်ရဲ့ မျက်လုံးပြာကြီးတွေ ကပါ လိုက်ရယ်နေကြတယ်။ အဲဒါ မိန်းကလေးတွေ အသည်းကို ဖမ်းစား နိုင်တဲ့ အလှဝိသေသပေါ့မောင်၊ ဟုတ်ပါတယ်နော်။

မောင် စိတ်ဆိုးတာ ဒီတစ်ခါပဲ တွေ့ဖူးသေးတယ်။ ဘယ်လောက်များ ကြောက်စရာကောင်းလိုက်သလဲလို့ အိမ်ကို ဒုတိယအခေါက် လာခဲ့တုန်း ကပေါ့။ အဲဒီနေ့က ဂျော့ရဲ့ လက်ဟာလည်း မကောင်းသေးဘူး။ မောင့်ရှေ့ မှာပဲ မ,ကို ဆူဆဲကြိမ်းမောင်း ရိုက်နှက်နေတော့ မောင်က ကြားထဲက ခံပြင်းလွန်းလို့ ဒေါသတွေ ဖြစ်ခဲ့တာလေ။ မောင့် မျက်စိအစုံဟာ မီးဝင်းဝင်း

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

တောက်သွားခဲ့တာ တွေ့လိုက်ရတယ်။ အိုင်းရစ်လူမျိုးတွေဟာ ဒေါသ သိပ်ကြီးတယ်လို့တော့ ကြားဖူးနားဝ ရှိခဲ့ပါတယ်။ ကိုယ်တွေ့ကြုံရတာ တော့ မောင်တစ်ယောက်ဟာ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်ပဲ။ ဒီလိုဆို မောင် မ,အပေါ် အဲဒီလိုမျိုး စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်မှာလားဟင်။ အဲဒီလိုမျိုး စိတ် လိုက်မာန်ပါ ပြုခဲ့ရင်တော့ မ,ဟာ အဲဒီစိတ်နဲ့ပဲ သေမှာ အမှန်ပါ။ ယုံပါ မောင်။ မောင်ဟာလေ ယောက်ျားပီသလွန်းတဲ့ ဗလကလည်းကောင်း၊ ကျန်းမာသန်စွမ်း နုပျိုတဲ့ လူရွယ်လူချော လူလှဆိုတော့ ကိုယ့်ရဲ့ ချစ်သူ ဆိုတာတောင် မယုံချင်တော့ဘူး။ မျက်စိအစုံကို အသာမှိတ်ပြီး မောင်နဲ့မ တို့ရဲ့ ပုံပြင်ဆန်လွန်းတဲ့အဖြစ်ကို တွေးနေမိတယ်။ မောင့်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲ မျက်နှာအပ်ထားပြီး မောင့်နှုတ်ခမ်းအစုံကို အားပါးတရ မွေးခဲ့၊ နမ်းခဲ့မိ တာတွေကိုလည်း ပြန်ပြောင်းသတိရနေမိတယ်။

ဪ... ကိုယ်တို့နှစ်ဦး ပေါင်းစပ်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်လှပါလား။

တကယ်တော့ မောင်ဟာ ခုမှ အသက် (၂၅)နှစ်ပဲ ရှိသေးတယ်။ မ,က အသက် (၂၇)နှစ် ရှိပြီ မောင်ရဲ့။ ညတုန်းက အိပ်ရာထဲ မျက်စိ ကြောင်နေပြီး မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီး နေ့လယ်က မောင်နဲ့ နှစ်ကိုယ်တူ ချစ်ရည်မျှခဲ့ကြတာတွေ ပြန်ပြောင်းအောက်မေ့ သတိရရင်း အဲလိုမျိုး စဉ်းစားနေမိတယ်။ တကယ်တော့ ဒီလို အသက်အရွယ်ကအစ အရာရာ ခြားနားနေတာ မေ့ထားလို့ မရဘူး။ ဒါတွေဟာ တကယ် အဖြစ် မှန်တွေပါမောင်။ ညညအိပ်ရာဝင်တိုင်း အတွေးတစ်ခုက မ,ဦးနှောက်ထဲ ရောက်ရောက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ ချစ်သောသူနဲ့ ကွေကွင်း ရခြင်းဟာ ဒုက္ခ၊ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့သူနဲ့ အတူယှဉ်တွဲနေခြင်းဟာလည်း ဒုက္ခပဲ ဆိုတာလေ။ ဟုတ်တယ် မောင်၊ ဒီလူကြီး နေရာမှာ မောင်သာဆို ဘယ်လောက်များ ကောင်းလိုက်မလဲလို့ သက်ပြင်းခါခါချပြီး တမ်းတနေခဲ့ မိပါတယ်မောင်။

ဂျော့ဟာ မ,အပေါ် မရက်စက် မစိမ်းကားဘူးဘဲဆိုဦးတော့ သူ့ကို မ, မုန်းသင့်တယ် မဟုတ်လား ဒါလင်။ နို့ပေမယ့် မကြာမီ တစ်ခုခု ဖြစ် လာမှာကိုတော့ ဆက်လက် မျှော်လင့်နေကြရမှာပဲ။ မောင့်ကို သိပ်ကို ချစ်မိတယ်ဆိုတာ ယုံပါ။ တစ်ပါးသူရင်ခွင်မှာ မမှေးစက်ချင်ဘူးကွယ်။

မောင့်ရဲ့ ရင်ခွင်သာ မ,ရဲ့ ထာဝရ နားခိုရာ ဖြစ်ချင်ပါတယ်ပြောဦးမောင်
မ,ချစ်သလိုမောင်ကရောမ,ကိုချစ်ရဲ့လားဟင်၊ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး
မ,ကို ဆန့်ကျင်နေကြတယ်လို့ ခံစားမိတဲ့အခါ မောင်ဟာ မ,ကို ချစ်မှ
ချစ်ပါလေရဲ့လားရယ်လို့လည်း သံသယဒွိဟတွေ ဖြစ်မိတယ်လေ။

ဒီည မ,အကြောင်း နက်နက်နဲနဲ တွေးစမ်းပါဦးမောင်၊ မလည်း
မောင့်ကို စဉ်းစားရဦးမယ်။

**ထာဝရ အချစ်များစွာဖြင့် မောင့်ရဲ့
ဆီလ်ဗီးယား**

* * *

သက်သေခံစာ ၁၀

အမှတ် (၁၇) ဟော်သွန်လမ်း

ချစ်ရသောဖရင့်

ဒါလင် ဒီလိုချည်း ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ချစ်နေကြလို့ မဖြစ်ဘူးတဲ့
ပြောတယ်မို့လား၊ ဟုတ်ပါတယ် မ,လည်း သိပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ခုလို
တိတ်တခိုး ချစ်မနေလို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုံး၊ကဲ ပြောပါဦး မောင်။ ဂျော့
ကိုစွန့်ပြီး ကျောခိုင်းမသွားနိုင်ဘူးရှင်ရဲ့။ အဲဒါလည်း ပြောခဲ့ပြီးပါပကော။
ဒါလင် အတွက်က မစွန့်ရဲဘူးလေ၊ ပီတာလေးဟာ ဥမမည်စာမမြောက်
သေးတဲ့အရွယ် မွေးကင်းစကလေးရယ်ပါ။ ဂျော့ကိုသာ ကျောခိုင်းပြီး
ထင်ရာစိုင်းသွားရင် လွန်ရောကျွဲရော နှစ်ပတ်ပဲ ခံနိုင်မယ်။ ထမင်းငတ်ကြ
မှာ သေချာတယ်။ဗေဒင် မမေးနဲ့တော့။လောကမှာ ကိုယ် မချစ်မနှစ်သက်
တဲ့ ဂျော့နဲ့အတူ ယှဉ်တွဲပေါင်းဖော်နေရခြင်းဟာ ကြောက်စရာ အကောင်း
ဆုံးပဲ၊ မောင်လည်း မ,နေရာမှာဆို ဒီလိုပဲ ခံစားမိမှာ အမှန်ပေါ့။

မနေ့ကဆို မ,ကို ရိုက်ဟယ်နှက်ဟယ်နဲ့ အပြစ်မရှိ အပြစ်ရှာခဲ့တယ်။
စိတ်ထဲ ထောင်းခနဲ ဒေါသထွက်လွန်းလို့ သူ ယူလာတဲ့ နံရံပေါ်က လှံကြီး
တစ်ချောင်းကိုယူပြီး အသေသာ ထိုးသတ်လိုက်ချင်မိတယ်။ လုံတွေဟာ

မနဲ့ဆို လက်တစ်ကမ်းမှာ ရှိနေတာ လုပ်ကြံမယ်ဆို အလွယ်ကလေးပေါ့၊ ဒါပေမယ့် မလုပ်ခဲ့ပါဘူး။

မဟာ အိုင်ရစ်သွေး မပါတော့ အိုင်းရစ်လို သတ္တိ မရှိဘူးလေ။ မသိတဲ့ ကိုလူချော အိုင်းရစ်ကြီးကတော့ လုပ်ရဲကိုင်ရဲလိမ့်မယ်။ အင်း သိတာကလည်း အိုင်းရစ်ဆိုလို့ ဒါလင် တစ်ယောက်ရယ်ပါ။ တကယ်လို့များ သတ်ရဲဖြတ်ရဲရင်တော့ ဒီငနဲကြီး မချောင်ဘူး။ မနေ့ကတည်းက ရှောပြီ မှတ်။ အဲလိုမျိုး မစဉ်းစားသင့်ပါဘူးနော် မောင်၊ ဟုတ်ဖူးလား။ မဆီက စာတွေ အကုန်လုံး မီးရှို့ပစ်ရဲ့လား၊ အဲဒါ မအနားမှာ ရှိနေတုန်းက မေး မလို့ဟာ မေ့သွားခဲ့တယ်။ တို့နှစ်ဦးသား စကားတွေ အများကြီး ဖောင်ဖွဲ့ ပြောခဲ့ကြပေမယ့် တကယ့် လက်တွေ့မဆန်ခဲ့ကြဘူး။

**အချစ်များစွာဖြင့် ဒါလင်ရဲ့
ဆီလီဗီးယား**

* * *

သက်သေခံစာ ၁၁

အမှတ်(၁၇)၊ ဟော်သွန်လမ်း

ချစ်ရလွန်းတဲ့ မောင်

မောင် အားလုံး လုပ်ပြီးပြီဆိုတာ အတပ်ပြောရဲတယ်။ မောင့်ကို နားလည် သဘောပေါက်အောင် မလုပ်နိုင်တော့ဘူး။ အိမ်ထဲကသာ အတင်းတွန်းထိုး အထွက်ခိုင်းခဲ့ရတယ်။ မောင်ကတော့ ဘာတစ်ခုမှ သိမယ် မဟုတ်ဘူး။ သေချာလည်း နားထောင်ဦး၊ ဂျော့က အလုပ်ကိစ္စနဲ့ ခေါ်မှသာ ဒီအိမ်ကြီးကို ရောက်ခဲ့ပြီး ကျန်အချိန်တွေမှာ အဝင်အထွက် မရှိခဲ့ဖူးဘူးလို့ အများတကာက ထင်စေချင်လို့ပဲ။ ဒီ ဂျော့ သေတဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ မလုပ်တာလို့ ပြောမယ်။

အဲဒါလည်း မတော်တဆ ဖြစ်ရတာလို့ နံရံပေါ် လှံတံကြီးတွေ

အချိတ်မှာ မတော်တဆ ဂျော့အပေါ် ပြုတ်ကျပြီး မထင်မှတ်ဘဲ သေဆုံး သွားတာလို့ အစစ်ခံလိုက်မယ်။ ဒီစာကို ကမန်းကတန်း စာတိုက်ပုံးထဲ ထည့်ပြီးတာနဲ့ ‘လာကြပါရှင်၊ ကယ်ကြပါဦး’ လို့ အရပ်ကြားအောင် တစ်အား သံကုန်ဟစ်အော်ခဲ့တယ်။

မောင်တစ်ယောက် ဒီစာကို ဒီည အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်နေချိန် မှာ ဘယ်သူမှမလဲ နှောင့်ယှက်စရာ မရှိတော့ဘူး။ ဒီစာကိုလည်း ဟိုစာတွေ လိုပဲ ဖတ်ပြီးရင် မီးရှို့ပစ်နေမှာ သေချာပါစေ။ မ၊တော့ နည်းနည်းလေးမှ မကြောက်လန့်တော့ဘူး မောင်။ ဂျော့တစ်ယောက်တော့ မျက်လုံးကြီး အပြူးသားနဲ့ ကြမ်းပြင်ပေါ် သွေးအိုင်ထဲမှာ ပွဲချင်းပြီး သေနေလေရဲ့။ သူ့အလောင်းကြီး မြင်တွေ့နေရပေမယ့် နည်းနည်းလေးမှ မတုန်လှုပ်မိပါ ဘူး။ အားလုံး အေးချမ်းသွားတော့မှ အကယ်၍ မောင်က ချစ်နေဦးမယ် ဆိုရင်ပေါ့။ တိတ်တိတ်ကလေး လက်ထပ်ကြတာပေါ့နော်။ ကဲ မရဲ့စာကို ဒီမှာပဲ ရပ်နားခွင့်ပြုပါတော့ ဒါလင်။ မကြာခင် သားလေးပီတာ နံနက် တစ်ကြိမ် ပြန်အိပ်ရာက နိုးလာတော့မယ်။ ကဲ ဝှက်ဒ်ဘိုင် ဒါလင်။ မောင့်ကို ဒီကိစ္စအတွက် ဘယ်လိုမှ အပြစ်မတင်ပါဘူး။ မောင်ဟာ တကယ့်ကို ပီပီရီရီ သေသေသပ်သပ် လုပ်နိုင်ခဲ့လို့ ဝမ်းတောင် သာမိတယ်။ တကယ် ပါ။ အဟုတ်ပြောတာ၊ ဂျော့ကတော့ သူ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ပြစ်ဒဏ် ခံသွား ရတာပေါ့။

တို့တစ်တွေ နောက်ကျမှ အတိုးချ ပျော်ကြရအောင်လားမောင်။

**ထာဝရချစ်နေမယ့်
ဆီလ်ဗီးယား**

ပါးလ်ဘတ်ခ်

PEARL BUCK

ကမ္ဘာကျော် ဝတ္ထုရေး စာရေးဆရာမတစ်ဦး ဖြစ်သော ပါးလ်ဘတ်ခ်သည် ဝတ္ထုတိုပေါင်း မြောက်မြားစွာ ရေးသားခဲ့သော်လည်း သူမအနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်သည့် ဝတ္ထုတိုတို့အနက် **မိစ္ဆာနဒီ**(The Old Demon)မှာ အကောင်းဆုံး စံပြဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ် ဖြစ်ပါသည်။ မကြာသေးမီ နှစ်များအတွင်းက အမေရိကန် ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုများ ရေးသားခဲ့သော်လည်း သူမမှာ တရုတ်ပြည်၏ ဘဝသရုပ်ဖော် စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖြစ်သာ လူသိများ ကျော်ကြားခဲ့လေသည်။ သူမ ရေးသားခြယ်မှုန်းခဲ့သော တရုတ်ပြည်သူတို့၏ ဘဝသရုပ်မှာ တရုတ်ကျေးလက် တောင်သူလယ်သမားတို့၏ ဘဝ၊ တရုတ်လူမျိုးတို့နှင့် အနောက်နိုင်ငံမှ လာရောက် အခြေချသူတို့အကြား ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ဆက်နွှယ်မှု၊ အရှေ့တိုင်း ရိုးရာဓလေ့ထုံးတမ်း အစဉ်အလာ ယဉ်ကျေးမှုနှင့် အနောက်နိုင်ငံပြောင်းလဲဆန်းသစ်မှုအကြား ပဋိပက္ခများ၊ တရုတ်ပြည်တော်လှန်ရေး၏ အကျိုးသက်ရောက်မှုနှင့် သဘာဝကပ်ဘေးဆိုးကြီးတို့ အကြောင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာမကြီး ပါးလ်ဘတ်ခ်က ပြောခဲ့ဖူးသည်။ တရုတ်ပြည်သူ လူဦးရေ (၄/၅)မှာ လယ်ယာလုပ်သားအင်အား၊ လူသားအရင်းအမြစ်များ ဖြစ်သည်ဟု သူမ ထင်မြင်ယူဆမိကြောင်း အတိအလင်း ထုတ်ဖော်ပြောကြားခဲ့သည်။ ယင်း အကြောင်းကြောင့်ပင် သူမသည် တရုတ်ပြည်သူတို့ အကြောင်း ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုများ ဆက်တိုက် ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေ

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

သည်။ သူမ၏ စကားပြေ ရေးသားဟန်မှာ မည်သည့်နည်းနှင့်မဆို ဓမ္မ ဆိုင်ရာ နားလည်သဘောပေါက်မှုများ ပါဝင်နေပေသည်။ ယင်း နားလည် သဘောပေါက်မှုမှာ ရိုးရိုးသားသား သာမန်ပြည်သူတို့၏ ဘဝနှင့် ခံစားမှု တို့ကို ဖွင့်ဆိုဖို့အတွက် ယထာဘူတကျကျ မြင့်မြင့်မားမား သုံးသပ်နိုင်ခြင်း ပင် ဖြစ်သည်။ ဆရာမကြီး ပါးလ်ဘတ်ခ်၏ အကောင်းဆုံးဝတ္ထုများမှာ **အရှေ့လေ၊ အနောက်လေ၊ သာယာရွှေမြေ** နှင့် **သားများ ဝတ္ထု** (East Wind, West Wind, The Good Earth, and Sons) တို့ ဖြစ်ပါသည်။ (၁၉၃၈) ခုနှစ်တွင် သူမသည် စာပေဆိုင်ရာ နို့ဘဲလ်ဆုကြီး (The Noble Prize in Literature) ဖြင့် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ဂုဏ်ပြုခြင်း ခံခဲ့ရလေသည်။

ပိစ္ဆာနဒီ

THE OLD DEMON

အဘွားအို မစွပ်ဝမ်အဖို့ စစ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပွားနေသည် ဆိုသည် ကို သိတော့ သိနေခဲ့သည်။ လူတိုင်းလိုလို စစ်ကြီး ဆက်လက် ဖြစ်ပွားနေ ပြီး နယ်ချဲ့ကျူးကျော်လာသူ ဂျပန်တို့က တရုတ်လူမျိုးတို့အား သတ်ဖြတ် ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်နေသည်ကိုလည်း ကြားနေကြသည်မှာ ကာလအတန် ကြာခဲ့လေပြီ။ သို့သော် ထိုအကြောင်းကို တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နားဖြင့် သာ သိရှိခဲ့ပြီး၊ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ဆိုလို့ မတွေ့မမြင်ဖူးခဲ့ကြ။ မှန်သည်။ ယင်း အနိဋ္ဌာရုံတို့မှာ ဝမ်ရွာ၌ မဖြစ်ပွားခဲ့၊ ဝမ်ရွာသူရွာသားတို့ နဖူးတွေ့ ဒူးတွေ့ မတွေ့မကြုံခဲ့ရဖူးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဝမ်မျိုးနွယ်စုတို့ ဤယန်စီမြစ်ခေါ် မြစ်ဝါမြစ် မြေပြန့်အတွင်း၌ ကျေးရွာကလေးများ တည်ထောင်နေထိုင်လာခဲ့ကြသည်မှာ ဘိုးဘွားဘီဘင် လက်ထက်ကတည်းက ယခု သားစဉ်မြေးဆက်တိုင် အခွန်ရှည်ကြာခဲ့ လေပြီ။ မစွပ်ဝမ်တို့ရွာတွင် ဂျပန်နှင့်တရုတ် စစ်ကြီး ဖြစ်ပွားနေသည်ဟု သာ သတင်းကြားခဲ့ပြီး ဂျပန်ဆို၍ တစ်ကောင်တစ်မြီးမျှလည်း မတွေ့ဖူး ခဲ့ကြရချေ။ ယင်းသို့ ဖြူသည်၊ မည်းသည် မသိကြရသော ဂျပန်အကြောင်း ကိုပင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသည်။

အချိန်မှာ နွေဦးကာလ မိန်ရာသီ ညနေခင်းကလေး ဖြစ်သည်။ မစွပ်ဝမ်မှာ ထုံးစံအတိုင်း ညနေစာ စားအပြီးတွင် ရေကာတာကြီးပေါ်သို့ လှေကားမှတစ်ဆင့် တက်လာခဲ့ပြီး မြစ်ရေချိန် မည်မျှထိ ရောက်နေပြီဖြစ်

ကြောင်း နေ့စဉ် ကြည့်ရှု အကဲခတ်နေသည်။ သူမအဖို့ မမြင်ဖူးဘူးသော ဂျပန်တို့ထက် ဤ မိစ္ဆာနဒီ မြစ်ဝါမြစ်ကြီး၏ ရေလျှံသည့် ဘေးဆိုးကြီးကို ကြောက်လန့်နေသည်က ပိုသည်။ ခဲမှန်ဖူးသည့် စာသုငယ်လို ဤမြစ်ကြီး၏ ဝါးမျိုခြင်း ဘေးဒုက္ခ အန္တရာယ်ဆိုးကြီးကို သိနေခဲ့သည်။ အဘွားကြီး မစွပ်စင်ခံနောက်မှ ရွာသူရွာသားများ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အလျှိုလျှို ရေကာတာပေါ် တက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့သည် အဘွားကြီးနည်းတူ ဒေါသမာန်ပြင်းစွာဖြင့် ရေကာတာကမ်းခြေကို လာလာရိုက်ခတ်နေသည့် မြေလိမ်မြေကောက် ထောင်ပေါင်းများစွာနှင့် သဏ္ဍာန်တူသော ရေဝါလှိုင်း လုံးတို့ကို ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်ဖြင့် ကြည့်နေကြသည်။

“တစ်သက်နဲ့တစ်ကိုယ် ခုလိုမျိုး စောစောစီးစီး ဒီမြစ်ကြီး လှိုင်းတံပိုး ထန်တာ ကြုံဖူးပေါင်တော်”

အဘွားအိုမှာ ပြူးတူးပြဲတဲဖြင့် ရေရွတ်ညည်းတွားလိုက်သည်။ သူမ၏ မြေးဖြစ်သူ ဝက်ကလေးဆိုသူက အဘွားအတွက် ယူလာခဲ့သော ဝါးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် ခွေးခြေခုံပေါ်၌ ထိုင်ရင်း မြစ်ရေကို ခြေဖြင့် ပုတ်ခတ်နေသည်။

“ဒီမှာ အဘွား၊ ဒီမြစ်စောင့်နတ်ဆိုးကြီးဟာ ဟိုဂျပန်ငပုတွေထက် တောင် ဆိုးနေပါလား အဘွားရဲ့”

မြေးကလေးက စိတ်ထဲရှိသည်ကို မဆင်မခြင် ပြောချလိုက်သည်။

“ဒီကလေး ဒီကလေး၊ အရူး”

အဘွားအို မစွပ်စင်ခံက ပျာပျာသလဲ ငေါက်ငမ်းလိုက်သည်။

“တယ်လည်းခက်တဲ့ ကလေးပဲ၊ အဲဒီလိုမျိုး ပေါက်ကရလေးဆယ် လျှောက်မပြောရဘူး၊ မြစ်စောင့်နတ်ကြားသွားမှဖြင့်၊ မင်းစကား တော်တန် တိတ်၊ တခြား အကြောင်း ပြောချင်ပြော”

ဤသို့ဖြင့် သူတို့ စကားလမ်းကြောင်း ပြောင်းကာ ဂျပန်တွေ အကြောင်း ရောက်သွားခဲ့သည်။ ပြောသာ ပြောနေကြသည်။ ဂျပန်ဟူ သည် ဖြူသလား၊ မည်းသလား ဂယနဏ မသိခဲ့ကြချေ။ မစွပ်စင်ခံအား တူဖြစ်သူ ပေါင်မှန်ဖုတ်သမားက ‘အကယ်၍ ဂျပန်နှင့် ပက်ပင်းတိုးခဲ့လျှင် ဂျပန်မှန်း မည်သို့ သိနိုင်ပါ့မလဲ’ ဟု အဒေါ်အား မေးမြန်းလေသည်။

မစွပ်စပ်က ဤသို့ သူမ ကိုယ်တွေ့ကို ပြောပြခဲ့သည်။

“အဲဒါ မခက်ပါဘူးလေ၊ မင်းတို့ အလွယ်ကလေးနဲ့ သိနိုင်ပါတယ်။ မပူပါနဲ့၊ အေး ပြောရဦးမယ်၊ ငါ တစ်ခါက နိုင်ငံခြားသားတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့ဖူးတယ်။ သူ့အရပ်ကလေ ငါတို့အိမ် တံစက်မြိတ်ထက်တောင် မြင့်သတဲ့။ အို သူ့ဆံပင်အရောင်ကလည်း တို့လိုမျိုး နက်မှောင် မနေဘူး။ ရွဲ့ရောင်မှ ရွဲ့ရောင်ကွယ်။ သူ့မျက်စိ အရောင်အဆင်းကလည်း ငါးမျက်စိ လိုပဲ၊ သူတို့တစ်တွေ တစ်ယောက်မှ ငါတို့နဲ့ မတူရေးချ မတူပေါင်တော်၊ အဲဒါ ဂျပန် ဆိုတာပေါ့”

သူတို့ရွာထဲတွင် မစွပ်စပ်မှာ သက်ကြီးဝါကြီး ဖြစ်၍ သူမ ဘာပဲ ပြောပြော သက်ကြီးစကား သက်ငယ်ကြား ဆိုသကဲ့သို့ တစ်ရွာလုံး နား ထောင်ကြရသည်။ မြေးဖြစ်သူ ဝက်ကလေးကတော့ သူ့ဝသီပါ ခွပြော တတ်သည့်အတိုင်း အဘွားကြီးစကားကို အထွန့်တက်၍ စောဒကတက် လိုက်ပါသည်။

“ဟာဗျာ အဘွားကလည်း၊ အဘွား ဂျပန်ကို ဘယ်လိုလုပ် မြင် နိုင်မှာတဲ့လဲ၊ သူတို့က ဟိုမိုးကောင်ကင်မှာ ပျံသန်းနေတဲ့ လေယာဉ်ပျံကြီး တွေထဲ ပုန်းနေကြတာဗျ”

သူ့ဆင်ခြေဆင်လက်ကြောင့် အဘွားကြီး အကျပ်ရိုက်သွားပြီး ရုတ်တရက် ပြန်မဖြေသေး။ တစ်ခါက ခါးခါးသီးသီး ပြောခဲ့ဖူးသည်။

“ငါကိုယ်တိုင် မျက်စိနဲ့ တွေ့မှပဲ လေယာဉ်ပျံ ရှိတယ်ဆိုတာ ယုံတော့မယ်”

သို့သော် သူ မယုံပါဘူးဟု ဘူးဆို ဖရုံမသီး၊ ခါးခါးသီးသီး ဇွတ် အတင်းငြင်းခဲ့သော အရာတို့သည် ဖြစ်ဖြစ်လာခဲ့သည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။ တရုတ်ပြည်ကြီး၏ နောက်ဆုံး အရှင်သခင် ဇူရှီဧကရီဘုရင်မကြီး နတ်ရွာ စံပြီ ဆိုသည့်စကားကို မယုံကြည်ခဲ့သော်လည်း အမှန်ပင် နတ်ရွာလား သည်ကို သူမ သိရှိလိုက်ရသည်။ တရုတ်ပြည်သူ့သမ္မတနိုင်ငံကြီး ပေါ်ပေါက် လာပြီဆိုသည့် စကားကိုလည်း မယုံခဲ့။ မှန်သည်။ သူမ ဘယ် ယုံကြည်နိုင် ပုံမလဲ။ သူမမှ မမြင်ဖူးဘူးပဲကိုး၊ ယနေ့တိုင် သူမကတော့ ခေါင်းမာမာနှင့် သမ္မတနိုင်ငံ ဆိုသည်ကို မယုံရေးချ မယုံခဲ့။ သို့သော် တစ်ရွာလုံး ဒီ

အကြောင်း ပြောနေခဲ့ကြသည်မှာ နှစ်အတန် ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ အဘွားအို မစွမ်းဝမ်းမှာ စကားသံ ဆိတ်သွားပြီး ရေကာတာကြီးကိုသာ ငေးကြည့်နေ သည်။ ရွာသားတစ်စုမှာ သူမ ပတ်လည်၌ ဝိုင်းထိုင်နေကြပြီး အဘွားအို နည်းတူ ကြည့်နေကြသည်။ အဘွားအိုမှာ မြစ်ရေ ရေလျှံလောက်အောင် မြင့်တက် မလာမချင်း မတုန်လှုပ်ပါချေ။

“ဂျပန်တွေ တို့နိုင်ငံကို ကျူးကျော်နယ်ချဲ့ စစ်ခင်းလာတယ်ဆိုတဲ့ စကား ငါ နည်းနည်းလေးမှ မယုံဘူးဟေ့”

တုံးတိကြီး ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ပြောချလိုက်သည်။

ရွာသားတွေက ခစ်ခနဲ ရယ်လိုက်ကြသည်။ သို့သော် ဖြူသည်။ မည်းသည် ဘာတစ်ခွန်းမှ စောဒက မတက်ခဲ့ကြ။ ဝက်ကလေး၏ မိန်းမက အဘွားကြီး၏ ဆေးတံကို မီးညှိပေးသည်။ ဤမိန်းမကလေးမှာ အဘွားကြီး၏ အချစ်တော် ဖြစ်သည်။ အဘွားအိုမှာ ဆေးတံကို မှိန်း၍ ဖွာနေသည်။

“ဟေ့ကောင် ဝက်ကလေး၊ သီချင်းဆိုကွာ”

တစ်စုံတစ်ယောက်က တိုက်တွန်း ပွဲတောင်းသည်။ ဝက်ကလေးမှာ ရှေးသီချင်းကြီး တစ်ပုဒ်ကို မေးဝဲမေးရိုက် သံနေသံထားဖြင့် ဆွဲဆွဲငင်ငင် သီကျူးလိုက်ပါသည်။ အဘွားအို မစွမ်းဝမ်းမှာ သူမမြေး ဝက်ကလေး၏ တေးသံစဉ်ထဲတွင် မျောပါသွားခဲ့ပြီး ဂျပန်အကြောင်း မေ့သွားတော့သည်။

ညနေခင်းမှာ သာယာလှပနေသည်။ မိုးကောင်းကင်ကြီးမှာလည်း မြူတိမ်ကင်းစင်ပြီး ပြာနှမ်းနေသည်။ ရေကာတာကြီးပေါ် အုပ်ကိုင်းကျနေ သော မိုးမခပင် အကိုင်းအခက်အလက်တို့၏ အရိပ်မှာ မြစ်ရေပြင် နောက် ကျိုကျိုထဲ၌ ရောင်ပြန်ဟပ်ထင်နေကြသည်။ ဩကာသ လောကကြီး တစ်ခု လုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ သူတို့လူစု ထိုင်နေကြရာ ရေကာတာ ကြီး အောက်ခြေ၌ သူတို့ရွာမှ အိမ်ခြေ (၃၀)နီးပါးကို တသီတတန်းကြီး လှမ်းမြင်တွေ့နေကြရသည်။ သာယာလှပလွန်းသော ညနေခင်းကလေး၏ အေးချမ်းမှုကို မည်သည့် အနှောင့်အယှက်ကမျှ မဖြိုခွင်းနိုင်ပေ။ အဆုံး မတော့ ဂျပန် ဆိုသည်မှာ လူတွေထဲက လူသားပင် ဖြစ်၏။

“မင်း ခုန ပြောတဲ့ လေယာဉ်ပျံကြီးတွေ ရှိတယ်ဆိုတာ ငါတော့ သံသယဖြစ်မိတယ်”

သူမမြေး ဝက်ကလေး တေးသံရပ်သွားလျှင်သွားချင်း အဘွားအိုက ပြောချလိုက်ပါသည်။

ဝက်ကလေးက သူ့အဘွားကို ပြန်မဖြေ။ နောက်ထပ် တေးသီချင်းတစ်ပုဒ်ကို လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး သီကျူးလိုက်ပြန်သည်။ တစ်နေ့ပြီး တစ်နေ့ ညနေဆည်းဆာချိန်ကလေး၌ ဤရေကာတာကြီးပေါ်၌ ဤသို့သော နည်းဖြင့် အဘွားအိုဝမ်းမှာ အချိန်တွေကို ကုန်လွန်စေခဲ့သည်။ ဤရေကာတာကြီးပေါ်သို့ နွေဦးလ မိန်ရာသီ ညနေခင်း၌ ပထမဦးဆုံး သူမ ရောက်စက အသက်ကလေး ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်၊ စစ်ကြည့်မှ (၁၇)နှစ်သာ ရှိသေးသည်။ သည်အချိန်တုန်းက လက်ထပ်မည့်ဆဲဆဲ သတို့သမီးတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမ ခင်ပွန်းလောင်းလုပ်သူက ရေကာတာကြီးပေါ် တက်ကြွဖို့ လာရောက်ခေါ်ငင်ခဲ့ရာ အိမ်ထဲမှာနေ၍ မဖြစ်သဖြင့် အိမ်ပြင်ထွက်သာ လာရသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမျှ မကြည့်ရဲ။ ရှက်လိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း၊ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှက်သွေးတွေ ဖြန်းနေသည်။ သူမ လက်နှစ်ချောင်း အချင်းချင်း ယှက်ကာ အမျိုးသမီး အပျိုတော်ရံတွေအကြား ပုန်းနေမိသည်။ ထိုစဉ် သတို့သားလောင်း နောက်လိုက်နောက်ပါ လူပျိုကာလသား တစ်သိုက်က လှောင်ပြောင်ရွတ်နောက်ကာ ဝါးခနဲ ရယ်လိုက်ကြသည်။ ကာလသား တစ်သိုက်မှာ ရွာ၏ ကွမ်းတောင်ကိုင် အလှပဂေးမလေး မစွစ်ဝမ်းအား အတူပိုးခဲ့ပန်းခဲ့သူများ ဖြစ်ကြသည်။ ရွာကြီးသူ ကွမ်းတောင်ကိုင် အလှလေးမှာ သူတို့တစ်တွေအထဲမှ ရွေးပြီး မစွတာဝမ်း၏ မေတ္တာကိုသာ လက်ခံလိုက်သဖြင့် ကာလသားတွေက သူ့အား ဝိုင်းစခဲ့ကြသည်။

“ရော ပဒုမ္မာကြာပန်းကလေးတော့ နွံထဲကျသွားပါပြီကွာ”

သူက ဂရုမစိုက်သည့်လေသံဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“အေးပေါ့ကွာ၊ ငါတို့ကို လူပြက်ကလေး မောင်ရွှေရိုးနဲ့ ရွှေမင်းသမီး ညားကြတော့ ဘယ်သူကမှ နာလိုကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါဘာဆန်းတာမှတ်လို့”

သူက အရေးမစိုက်သည့်ဟန်ဖြင့် ပြန်ပက်လိုက်သည်။ မစွစ်ဝမ်းမှာ သူတို့ ပြောသလောက် အကျည်းတန်သူ မဟုတ်ကြောင်း သူမ ကောင်းကောင်း နားလည်သဘောပေါက်မိသည်။

ခင်ပွန်းသည် မစ္စတာဝမ်ခမှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နှင့် ဤမြစ်ဝါမြစ်ကြီး ရေလျှံစဉ်တွင် ရေနစ်သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ လင်ယောက်ျား ယခုကဲ့သို့ ဥပစ္စေဒကကံဖြင့် အသေဆုံးဖြင့် သေခဲ့ရပြီးကတည်းက သူ၏ အကုသိုလ်ကံတို့ ပပျောက်စေရန် မြင်မကောင်းသော ဘုံဌာနမှ လွတ်မြောက်အောင် ဗုဒ္ဓဘုရားထံ အလှူအတန်းတွေပေး၊ အမျှတွေဝေ၊ ဆုတွေတောင်းခဲ့ရသည်မှာ နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာခဲ့သည်။ ကြာတော့လည်း ဆုတောင်းရသည့် အလုပ်ကို ငြီးငွေ့လာခဲ့သည်။ မှန်ပါသည်။ ကလေးငယ်တာဝန်နှင့် လယ်ယာမြေအလုပ်တာဝန် စသည့် ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးတို့မှာ သူမ ကျောပေါ်မှာသာ ပိနေသည်။

သူမ သည်းမခံနိုင်တော့၊ ဆယ်ဒေါ်လာဆိုသည့် ငွေကြေးတန်ဖိုးမှာ မနည်းလှ။ သူတို့ မိသားစု တစ်ဆောင်းတွင်းလုံး ထိုင်စားနိုင်လောက်သည့် ငွေကြေး ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ယင်းငွေဖြင့် သူမ ပြင်ဆင်ရမည့် ရေကာတာခွဲတမ်းကို ပြင်ဆင်ပါက အလုံအလောက် ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ယင်းသို့ လူငှားနှင့် ရေကာတာအပေါက်အပြဲတွေကို ဖာထေးပြင်ဆင်ပါက ရေလျှံသည့် အန္တရာယ် စိတ်ချရသည်။ ဆရာတော် ပြောသလို သူမ ခင်ပွန်းသည် ငရဲမှလွတ်ဖို့ လက်တစ်ကမ်းသာ ကျန်တော့သည်ဆိုလျှင် သူ့ဘာသာသူပဲ ရုန်းကန်ထွက်ပါစေတော့ဟု စိတ်နှလုံး ဒုန်းဒုန်းချခဲ့သည်။

မစ္စဝမ် တစ်ခါတစ်ခါ တွေးတောမိသည်။ သူမ ခင်ပွန်းသည် သူတို့ ပြောသလို အကုသိုလ်ကံတွေ သည်လောက်တောင်မှ ကြီးရသလော။ အလွန် သနားစရာ အတိဒုက္ခသည်ကြီးပေလော။ အဲလိုမျိုး မဟုတ်လျှင် ဤအိမ်က အိပ်ခန်းထဲ၌ပင် လဲလျောင်းကာ သူ့အတွက် သူမ တစ်ခုခု လုပ်ကိုင်ပေးဖို့ စောင့်စားနေလေသလောဟုလည်း ညညကျ အတွေးချာချာလည်ခဲ့သည်။ တစ်နေ့နေ့ကျ သူမမြေး ဝက်ကလေးမိန်းမ သားဦး ကလေး မွေးဖွားလာမည်မှာ ဧကန် ဖြစ်၏။ ထိုအချိန်ကျမှ ဝက်ကလေး မိန်းမလည်း ကိုယ်ပွားရပြီ ဖြစ်၍ သူမ ယောက္ခမကြီး၏ ကျန်ငရဲခံရမည့် အချိန်တွေကို သူ့အစား ခံပေးပေလိမ့်မည်ဟုလည်း တောင်စဉ်ရေမရ လျှောက်တွေးခဲ့မိသည်။

“အဘွားရေ နေဝင်တော့မယ်ဗျ၊ ဟိုမှာ မြစ်ရေပြင်ပေါ် မြူတွေ

တောင် ဆိုင်းနေပြီ ထ. . . လာလာ ပြန်ကြစို့”
 သူမ၏ မြေးဖြစ်သူ ဝက်ကလေးက သတိပေးလိုက်သည်။
 “အေးပါဟဲ့ ငါလည်း ပြန်တော့မလို့ပါ”

အဘွားအို မစွပ်စမ်က သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။
 တစ်ခဏလောက် မြစ်ပြင်သို့ ငေးစိုက်ကြည့်လိုက်ပါသည်။ သူမ စိတ်
 အစဉ်၌ ဤမြစ်ဝါမြစ်ကြီးမှာ အကောင်းရော အဆိုးပါ ရောပြွမ်းနေသည်
 ဟု ထင်မိသည်။ မြစ်ရေ ပုံမှန် အနေအထားအတိုင်း ရှိနေပါလျှင် လူသား
 တို့အတွက် အကျိုးပြုနိုင်ပါသည်။ မှန်သည်။ အတိုင်းအတာထက် လွန်ကဲ
 ပါလျှင် ဒေါသမာန် ပြင်းထန်နေသည့် နဂါးကြီးတစ်ကောင်အလား အလွန်
 ကြမ်းကြုတ်ရက်စက်လွန်းသည်ကို ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ရပြီး ဖြစ်၍ ပြောစရာ
 မလိုတော့ပေ။

ဤမြစ်ကြီး ဒေါသမာန်ပြင်းကာ မြစ်ရေများ အဆမတန် လျှံစဉ်က
 သူမ ခင်ပွန်းသည် ရေကာတာကျိုးပေါက်နေသည်ကို ဖာထေးပြင်ဆင်
 နေခဲ့သည်။ ထိုစဉ် မြစ်ရေလှိုင်းတံပိုးထဲ ပါသွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မှတ်မိ
 သေးတော့သည်။ ထိုနေ့က မြစ်ရေမှာ ဒလဟော လျှံလာသဖြင့် သူမ
 ယောက်ျားမှာ ကမန်းကတန်း တာရိုးဆီ ပြေး၍ မြေကြီးတွေ ဖို့နေခဲ့သည်။
 မစွပ်စမ်မှာ ကလေးကျောပိုးပြီး ရေဘေးလွတ်ရာ အိမ်ခေါင်မိုးပေါ် တက်ခဲ့
 သည်။ ထိုစဉ်၌ လင်ယောက်ျားမှာ ရေလုံးရိုက်ပုတ်သည့်အထဲ ပါသွားပြီး
 စုပ်စမြုပ်စ မပေါ်တော့ချေ။ ထိုနေ့ ထိုအချိန်မှစ၍ မစွပ်စမ်မှာ သူမ ယောက်ျား
 အသေဆိုး သေသလို မသေရအောင်၊ သူမလို ဒုက္ခပင်လယ် မဝေရလေ
 အောင် မြစ်ရေတက်ချိန် ရောက်ပြီဆိုလျှင် နေ့စဉ် ညနေတိုင်း တာတမံကြီး
 ပေါ်တက်၍ မြစ်ရေချိန်လက်မကို ကြည့်ရှုစစ်ဆေးရသည့် အလုပ်မှာ
 သူမ၏ သမိုင်းပေးတာဝန်ကြီး တစ်ရပ်ပမာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သူမအား ရွာထဲမှ
 ကာလသားများက ‘ဟေ့ဟေ့ တာရိုးကျိုးပေါက် မပေါက်ဆိုတာ နားစွင့်
 စရာ မလိုတော့ဘူး၊ ဟဲဟဲ တစ်ခုခုဖြစ်ရင် တို့အဘွား အကြောင်းကြားမှာပဲ
 မောင် စိတ်သာချနေ’ ဟူ၍ လှောင်ကြပြောင်ခဲ့ကြသည်။

ဤမြစ်ဝါမြစ်ကြီး ရေလျှံမှုဘေး မကြုံရသည်မှာ ကြာတော့လည်း
 ကြာခဲ့ပါပြီ။ ထို့ကြောင့်လည်း သူတို့ ရွာကလေးမှာ မြစ်နှင့်ဝေးရာသို့

ဘယ်တုန်းအချိန်ကမှ မရွှေ့မပြောင်းခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ ဝမ်းမျိုးနွယ်စု အစဉ်အဆက် နေထိုင်လာခဲ့ကြရာ အချို့လည်း ဤကပ်ဘေးကြီးထဲက အမြဲလိုလို လွတ်ခဲ့ကြသော်လည်း အခါတိုင်းထက် ပိုမို ဝီရိယစိုက်ကာ တွန်းလှန်ခဲ့ကြလေသည်။

ဝက်ကလေးသည် သီဆိုဆဲ သီချင်းကို ရုတ်တရက် ရပ်ပစ်လိုက် သည်။

“ဪ ဖိုးလမင်းကြီးတောင် ထွက်လာပါပေါ့လား”

သူက အော်ပြောလိုက်သည်။

“အခြေအနေတော့ သိပ်မကောင်းလှဘူး၊ လသာတဲ့ညတွေ ဆိုရင် ဂျပန်ဗုံးကြဲလေယာဉ်ကြီးတွေ လာတတ်တယ်ဗျ၊ သတိထားကြနော် မပြော မရှိစေနဲ့”

သူက လူတတ်ကြီးလုပ်၍ သတိပေးလိုက်သည်။

“ဟေ့ နင့် ဘယ်သူက ပြောသလဲ ဝက်ကလေးရဲ့၊ လသာတဲ့ည လေယာဉ်ပျံတွေ လာတယ်လို့”

အဘွားအို မစွပ်စပ်က ထဟောက်လိုက်သည်။

“တော်တန်တိတ် တကတည်းမှပဲ တစ်ခါလာ ဂျပန်လေယာဉ်တွေ လာသလေး ဘာလေးနဲ့၊ နင် ပြောတာတွေ နားခါးတယ်၊ မထောင်ချင်ဘူး”

အဘွားကြီးက ထပ်အတွန့်တက်လိုက်ပါသည်။ သူမ စကားကို ဘယ်သူမဆို ပြန်လှန် မပြောရဲကြ။ အသံတွေမှာ မီးကိုရေနှင့် သတ်သလို တိတ်သွားတော့သည်။ ဤသို့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ဖြင့် အဘွားအို မစွပ် စပ်မှာ ဝက်ကလေးမိန်းမ၏ လက်မောင်းကို အားပြုရင်း တာရိုးပေါ် မြေ လှေကားအတိုင်း တစ်ထစ်ချင်းဆင်း၍ လာခဲ့သည်။ လက်တစ်ဖက်က လည်း သူမ ဆေးတံရှည်ကြီးကို ဇောက်ထိုးကိုင်၍ တုတ်ကောက်သဖွယ် မြေပြင်သို့ ထောက်ကာထောက်ကာ အိမ်ဆီသို့ လှမ်းခဲ့သည်။ သူမနောက်မှ ကုပ်ကုပ်ကလေး လိုက်လာခဲ့ကြသည်။ မည်သူမျှ အဘွားအိုရှေ့မှ ကျော်၍ မသွားရဲကြပေ။

အိပ်ချိန်တန်၍ အသီးသီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့ကြသည်။ အဘွားအိုမှာ အိပ်ရာထဲ လဲလျောင်းရင်း အိပ်မပျော်နိုင်သေး။ အိပ်ရာကို မြေးချွေးမ

ဖြစ်သူ ဝက်ကလေးမိန်းမက အကျအန ပြန်ပြန်ပြူးပြူး ခင်းပေးခဲ့ပြီး အပြာ
 ရောင်ပိတ်ခြင်ထောင်ဖြင့် လုံလုံခြုံခြုံ ချပေးခဲ့သည်။ မစွပ်စပ်မှာ အိပ်ရာထဲ
 ခေါင်းချလိုက်သည်နှင့် မှေးခနဲ ပျော်သွားခဲ့သည်။ တစ်အောင့်အကြာ၌
 ဖျတ်ခနဲ လန့်နိုးခဲ့သည်။ သူမ အတွေးထဲ၌ ဂျပန်တွေအကြောင်း ရောက်
 သွားသည်။ ဘာကြောင့်များ ဤဂျပန်ဆိုသည့်ကောင်တွေ သူမတို့ တရုတ်
 နိုင်ငံကြီးကို ကျူးကျော်ရန်စ တိုက်ခိုက်လိုပါလိမ့်။ စစ်ပြုသည် ဆိုသည်မှာ
 လူရမ်းကားတွေ၊ လူမိုက် လူ့အန္တတွေအလုပ်။ သူမ၏ မနောစက္ခု စိတ်
 အာရုံတွင် လူမိုက်လူဆိုး လူ့သရမ်းကြီးတွေ၏ ပုံရိပ်များ ထင်လာခဲ့သည်။
 အကယ်၍များ ဂျပန်ဆိုသည့် လူဆိုးကြီးတွေ သူတို့ရွာသို့ ရောက်လာခဲ့
 လျှင် ရွာသူရွာသားတွေက သူတို့ကို ပျူပျူငှာငှာ ခရီးဦးကြိုပြုပြီး လက်ဖက်
 ရည်သောက်ဖိတ်ကြဖို့ သင့်သည်ဟု အဘွားအို တွေးမိသည်။ ပြီးတော့မှ
 သူတို့တစ်တွေအား မိမိတို့ရွာမှာ အေးအေးချမ်းချမ်းဖြင့် လယ်ယာလုပ်
 ကိုင်စားသောက်နေကြသည့် တောင်သူလယ်သမားတွေဖြစ်၍ ယင်းတို့၏
 ရန်သူ မဟုတ်ကြောင်း၊ ရန်သူ မဟုတ်၍ မိမိတို့ ကျေးရွာသို့ လာရောက်
 ရန်မပြုသင့်ကြဘဲ အေးအေးဆေးဆေး ပြန်လှည့်သွားကြဖို့သင့်ကြောင်း
 အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့် ရှင်းလင်းပြသင့်ကြသည်ဟု မစွပ်စပ်က စဉ်း
 စားတွေးတောနေမိသည်။

ဝက်ကလေးမိန်းမက ဂျပန်လေယာဉ်တွေ လာပြီ ဖြစ်ကြောင်း
 သံကုန်ဟစ်၍ အဘွားအိုမစွပ်စပ်အား အော်ခေါ်နေသည်။ အဘွားအိုမှာ
 အိပ်ရာမှ ငေါက်ခနဲ ထပြီး ပါးစပ်မှလည်း ကယောင်ကတမ်း ရေရွတ်မြည်
 တမ်းနေသည်။

“ဟဲ့ဟဲ့ လုပ်ကြပါဦး၊ ဘယ်မလဲ ဧည့်ခံဖို့ လက်ဖက်ရည်အိုး၊
 လက်ဖက်ရည်ခွက်တွေ”

“အယ် ခက်တော့နေပါပြီ၊ ဒီမှာ အဘွား အချိန် မရှိတော့ဘူး”

ဝက်ကလေး မိန်းမက တစ်အားအော်၍ ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့ လာနေကြပြီ အဘွား၊ လာနေကြပြီ”

“ဟေ့ . . . ဘယ်မှာလဲ”

အဘွားအို ခုမှ သေသေချာချာ နိုးလာခဲ့ပြီး အော်ငေါက်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဟိုမှာ ကောင်းကင်မှာ လေယာဉ်ပျံတွေ”

ဝက်ကလေးမိန်းမက လက်ဆန့်တန်းကာ ကောင်းကင်ကို ပြလိုက်သည်။ ရွာသူရွာသားတစ်တွေသည် လင်းအားကြီး အရုဏ်တက် အချိန်တွင် လေယာဉ်ပျံသံ ကြားရ၍ အိပ်ရာမှ လူးလဲထခဲ့ကြပြီး အိမ်ပြင်သို့ ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ကောင်းကင်သို့ ငေးကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ မြင်နေကြရသည့် ကောင်းကင်မှ မြင်ကွင်းမှာ တောဘဲအုပ်ကြီး ဆောင်းဦးပေါက်ကာလတွင် ပျံသန်းကြသလို ငှက်ကြီးတွေသဏ္ဍာန် လေယာဉ်ပျံအုပ်ကြီး တဝေါဝေါ မြည်ဟည်းကာ ပျံသန်းလာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်နေကြရသည်။

“ဟဲ့ . . . ဟဲ့ ဒါနဲ့ အဲသဟာတွေက ဘာတွေတုံးဟဲ့”

အဘွားအို မစွစ်ဝမ်က အော်ကြီးဟစ်ကျယ်နှင့် မေးလိုက်သည်။

ယင်းသို့ ကြည့်နေကြစဉ် ကောင်းကင်မှ ငွေရောင်အဆင်းရှိသည့် ဘဲဥကြီးတစ်လုံး ပြုတ်ကျလာသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရသည်။ တစ်စုံတစ်ခု ကောင်းကင်မှ တန်းတန်းမတ်မတ် တစ်ရှိန်ထိုး ပြုတ်ကျလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပြီး သူတို့ရွာစပ်နှင့် မနီးမဝေး လယ်ကွင်းတစ်ခုထဲသို့ ကျသွားခဲ့သည်။ မြေပြင်မှာ ရေပန်းကြီးတစ်ခု အထက်သို့ ပန်းထွက်လာခဲ့သည်။ ရွာသားအားလုံး ထိုအခင်းဖြစ်နေရာသို့ အပြေးအလွှားပင် သွားရောက်ကြည့်ရှုကြသည်။ စောစောက ရေများ ပန်းထွက်သည့်နေရာတွင် အချင်းပေသုံးဆယ်ခန့်ရှိ ကျင်းကြီးတစ်ကျင်း ဖြစ်နေပြီး ရေကူးကန်တမျှ ကြီးသည့် ကန်တစ်ကန် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ သူတို့တစ်တွေ အံ့ဩတုန်လှုပ်ပြီး မှင်တက်မိကာ စကားတစ်ခွန်းမျှ မဟနိုင်ကြ။ သူတို့ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် မပြောနိုင်ကြခင် ကောင်းကင်မှ နောက်ထပ် ဥကြီးတစ်ခု ကျလာပြန် သည်။ လူများ ပြေးကြလွှားကြနှင့် ယောက်ယက်ခတ်သွားခဲ့ကြသည်။

မစွစ်ဝမ်မှလွဲ၍ ရွာသားအားလုံး ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးကြလွှားကြနှင့် မြေးချွေးမဖြစ်သူ ဝက်ကလေးမိန်းမမှာ အဘွားအိုအား မပစ်ခဲ့နိုင်။ အတင်းလက်ဆွဲ တရွတ်တိုက် ဆွဲခေါ် နေသည်။ အဘွားအိုက အတင်းကန်

ရုန်းကာ တာရိုးကို ကျောမို၍ မြေကြီးပေါ် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက် ပါသည်။

“ညည်းတို့လို ငါ ပြေးဟယ်၊ လွှားဟယ် မလုပ်နိုင်ဘူး”

သူမက ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီးနှင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟဲ့ နင်သိထားဖို့က ငါ သန်တုန်းမြန်တုန်းကတည်းက ခုလို အိုကြီးအိုမ အသက် (၇၀)တိုင်အောင် ဘယ်တုံးကမှ ပြေးဟယ်လွှားဟယ် မလုပ်ခဲ့ဘူးဟဲ့၊ နင်တို့ဘာသာပြေးကြ၊ ဘယ်မလဲ ဟိုသေနာ ဝက်ကလေး”

အဘွားအိုက ဒေါသနှင့် မောနှင့် နံဘေးပတ်လည် အကဲခတ် လိုက်ရင်း မေးလိုက်သည်။ ဝက်ကလေးမှာ အရိပ်တောင် မတွေ့လိုက်ရ၊ လေယာဉ်ပျံ ဆိုကတည်းက တစ်ချိုးတည်း လစ်ပြေးပြီ ဖြစ်၏။

“အင်း ဘမျိုးဘိုးတူ ဆိုသလို ဒီအကောင် ဝက်ကလေးလည်း သူ့အဘိုးနဲ့ တစ်ထေရာတည်းပဲ ထစ်ခနဲဆို သူ ရှေ့ဆုံးက ပြေးပြီ”

အဘွားအိုက မကျေမနပ် မြည်တွန်တောက်တီးနေတော့သည်။

ခက်နေသည်က ဝက်ကလေးမိန်းမ။ ကိုယ်လေးလက်ဝန်ကြီးနှင့် သူမအား ပစ်မသွားရက်နိုင်၍ အတင်းပက်ကာ အဘွားဖြစ်သူအား စောင့်ခေါ်နေသည်ကို သဘောပေါက်လိုက်သည်။ အဘွားအိုမစွပ်ဝမ်မှာ သူမ တာဝန်ဝတ္တရားကို သတိသွားရလိုက်သည်။

“တကယ်လို့များ ဝက်ကလေး သေသွားခဲ့ရင် . . .”

သူမဘာသာ တွေးတောရေရွတ်လိုက်သည်။

“သူ့သားလေး ကျန်းကျန်းမာမာ မွေးဖို့ဖွားဖို့ အရေးကြီးတယ်”

ဝက်ကလေးမိန်းမ မြေးချွေးမလေး သူမအား မရမက ခေါ်နေသည်ကို သူမ အပါးမှ အမြန်ထွက်ခွာသွားအောင် လက်ထဲမှ ဆေးတံ ရှည်ကြီးဖြင့် မနာမကျင် ခေါင်းတစ်ချက် ခေါက်ပြီး . . .

“သွားတော့ဆိုရင် သွားစမ်း၊ တယ်လေ ငါလေ ရိုက်လိုက်ရ သေတော့မယ်”

သူမက ဟစ်အော်ငေါက်ငမ်းလွှတ်လိုက်သည်။

သူငယ်မမှာ အဘွားအိုအပါးမှ ခွာမသွားချင်။ သို့သော် လေယာဉ် သံတွေကလည်း တဝေါဝေါ၊ ဗုံးကြဲသံတွေကလည်း တဝုန်းဝုန်းနှင့် သူတို့

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ဘာစကားမှလဲ ပြောမရ၊ မကြားရ ဖြစ်နေ သည်။ ဝက်ကလေးမိန်းမလည်း မသွားချင်သွားချင်နှင့် အခြား ရွာသားတို့ နှင့်အတူ လိုက်ပါသွားခဲ့လေသည်။

မိနစ်အနည်းငယ် အတောအတွင်း သူတို့ရွာကလေးမှာ ပျက်စီး သွားခဲ့သည်။ ကောက်ရိုးအိမ်ခေါင်မိုးများနှင့် အခြင်ဝါးတို့မှာ မီးလောင် ပြာကျသွားခဲ့သည်။ တစ်ရွာလုံး ကျီးနှင့်ဖုတ်ဖုတ် ခွေးတစ်ကောင် ကြောင် တစ်မြီးမျှ မရှိကြတော့။ ရွာသားများ ရွာပျက်ကြီးကို စွန့်ခွာအသွား တာတမံ ကျောမှီထိုင်နေသော အဘွားအိုက လှမ်း၍ ထူးလိုက်ပါသည်။

“အေးဟေ့ ငါလာပြီ လာပြီ”

ပါးစပ်ကသာ လာပြီ ပြောပြီး လူက မထ။ နေရာမှာ ပေထိုင်မြဲ ထိုင်နေသည်။ တစ်ယောက်ထီးတည်း ထိုင်ပြီး ထူးခြားသော မြင်ကွင်းကို စောင့်ကြည့်နေသည်။ မကြာလိုက်ပါ။ အခြား ဗုံးကြဲလေယာဉ်ကြီးများ ပျံသန်းလာခဲ့ကြပြန်သည်။ ဘယ်နေရာ ဘယ်ဒေသက ပျံသန်းလာခဲ့ကြ သည် မသိ။ သို့သော် ပထမ လေယာဉ်တို့ကို တိုက်ခိုက် ချေမှုန်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူရိယနေမင်းကြီးသည် ရွှေရောင်ဝင်းမှည့်နေကြသည့် ဂျုံခင်းတို့အပေါ်မှ စီးမိုး၍ ထွန်းလင်းတောက်ပနေသည်။ မြူတိမ်ကင်း စင်သည့် နွေလရက် ကောင်းကင်ဝယ် ဂျပန်တိုက်လေယာဉ်နှင့် မဟာမိတ် တိုက်လေယာဉ်တို့ လေကြောင်းတိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲနေကြသည်။ သူတို့ တိုက်ပွဲ ပြီးသွားလျှင် ရွာပြန်ပြီး ဘာတွေများ ကျန်နေသေးလဲ ဆိုသည်ကို ကြည့်ရဦး မယ်ဟု မစွပ်စင် တွေးတောနေမိသည်။ ဤနေရာမှ သူမ အိမ်ဆီသို့ လှမ်း ကြည့်ရာ အိမ်ခေါင်မိုးတစ်ခုကို ထောက်မထားသော နံရံကြီးတစ်ခုက ကွယ်နေသဖြင့် မြင်ကွင်းကာဆီးနေသည်။ အဘွားအိုမှာ စစ်နှင့် တစ်ခါမျှ မကြုံခဲ့ဖူး၍ အတွေ့အကြုံ မရင့်ကျက်ခဲ့။ တစ်ခါက သူတို့ရွာ ဓားပြ ဝင် ရောက် စီးနင်းတိုက်ခိုက်ခဲ့စဉ်က ရွာထဲ ရွှေငွေပစ္စည်းဥစ္စာတို့ အလုခံခဲ့ရဖူး ပြီး အိမ်တွေ မီးတင်ရှို့သွားခဲ့ကြသည်ကို ကိုယ်တွေ့ကြုံခဲ့ဖူးသည်။

ယခုလည်း ဤနည်းနှင့်နှင် အိမ်တွေ ပြာကျသည့် အဖြစ်ဆိုးမျိုး ကြုံကြရပြန်ပြီ။ သို့သော်လည်း ကောင်းကင်၌ ငွေရောင်ပြုံးပြက်နေသည်။ ဒါမျိုးတော့ ကြုံဖူးပေါင်ဟု အဘွားအို မစွပ်စင်စိတ်ထဲ တွေးနေမိသည်။

ဤဖြစ်ရပ်များအကြောင်း သူမအဖို့ ဘူးလုံးနားမထွင်း ရေရေလည်လည် နားမလည်။ ကောင်းကင်၌ ပျံသန်းနေကြသည့် အရာတွေ ဘာတွေ ဆိုသည်ကိုလည်း မသိ။ မည်သို့မည်ပုံ ကောင်းကင်လေထုထဲ ရပ်တည်သည် ဆိုသည်ကိုလည်း ဘာတစ်လုံးမှ နားမလည်နိုင်ပေ။ သူမအဖို့ အေးဆေးစွာ ထိုင်ပြီးနေရင်း ဝမ်းဗိုက်ထဲက တဂွီဂွီမြည်ကာ ဆာလောင်နေသည်။ ကောင်းကင်သို့ အကြည့်မပျက် ဆက်လက် စောင့်ကြည့်လျက်ပင်။

“ငါ ဒါကြီးတွေ နီးနီးကပ်ကပ် ကြည့်ချင်လိုက်တာ”

သူ့ဘာသာ ကျယ်လောင်စွာ ပြောလိုက်သည်။ တိုက်ဆိုင်မှုဟုပင် ဆိုရပေမည်။ လေယာဉ်တစ်စင်း မြေပြင်သို့ ထိုးကျလာခဲ့သည်။ ယင်း လေယာဉ်မှာ တဝီဝီ မြည်ဟည်းပြီး ချာလည်ချာလည်ဖြင့် မြေပြင်သို့ ခေါင်းစိုက်ကျလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မနေ့က ဝက်ကလေး ထယ်ထိုးထွန် ယက်ပြီး ပဲပိစပ်ကြွထားသော ယာခင်းထဲသို့ ပျက်ကျလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ချက်ချင်းပင် ကောင်းကင်မှ ဝုန်းခိုင်းကြနေသော လေယာဉ်ပျံများ တိတ်ဆိတ်သွားပြီး လေယာဉ်ဆို၍လည်း တစ်စင်းမျှ မတွေ့ရတော့ချေ။ မြေပြင်ယာခင်းထဲ ပျက်ကျလာခဲ့သည့် လေယာဉ်ကြီးနှင့် အဘွားအိုမစွပ် ဝမ်သာ ဤရပ်ဝန်းဒေသ၌ ရှိနေကြသည်။

အဘွားအိုမှာ မြေကြီးပေါ် ထိုင်နေရာမှထ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်သည်။ သူမ အသက်အရွယ်နှင့်ဆို သေမထူး နေမထူး အရွယ်မို့ ဘာဆို ဘာကိုမှ ကြောက်စရာ မလို။ သူမ ဘာသာ သူမ ထိုကောင်းကင်မှ ကျွမ်းစိုက်ကျလာခဲ့သော အရာကြီးဆီ သွားကြည့်နိုင်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့လိုက်သည်။ သူ့ဝါးဆေးတံရှည်ကြီးပေါ် မှေးထောက်ရင်း တဖြည်းဖြည်း ဖြတ်ကျော်လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူမ နောက်၌ ဆိတ်ငြိမ်နေရာမှ ခွေးနှစ်ကောင် သုံးကောင် ရုတ်တရက် ပေါ်လာခဲ့ပြီး သူမနောက် လိုက်လာခဲ့ကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ကြောက်ကြောက်ရွံ့ရွံ့ဖြင့် သူမ အနီးသို့ ခွေးများ ချဉ်းကပ်လာခဲ့ကြသည်။ လေယာဉ်ပျက်ကြီး အနီး အရောက်၌ ခွေးတွေ ဒေါသတကြီး ဟောင်လိုက်ကြသည်။

အဘွားအိုမစွပ်ဝမ် စိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ လက်ထဲမှ ဝါးဆေးတံ

ရှည်ကြီးဖြင့် လှမ်းပေါက်လိုက်သည်။

“ဟဲ့ ခွေး၊ မဟောင်ကြနဲ့ တိတ်စမ်း၊ တကတည်းမှ ခွေးသံကို နားထဲ ဆူနေတာပဲ”

မြည်တွန်တောက်တီးနေသည်။

လေယာဉ်ပျက်ကြီးကို လက်ဖြင့် အသာခေါက်ကြည့်လိုက်သည်။

“အယ် သတ္တုနဲ့ လုပ်ထားပါလား”

သူမက ခွေးတွေကို ပြောလိုက်သည်။

“ဧကန္တ ဒီသတ္တုတွေဟာ ငွေ၊ ဘော်စင်တွေပဲ ဖြစ်ရမယ်”

သူမ စိတ်ကူးယဉ်လိုက်သည်။

“ဒီဟာကြီးတွေ အရည်ကျိုပြီး ရောင်းချလိုက်မယ်ဆို သူငွေ ဖြစ်ပြီ”

အဘွားအိုမစွမ်းဝမ်း လေယာဉ်ပျက်ကြီး ပတ်လည် လျှောက်ကြည့်ပြီး အနီးကပ် လေ့လာစစ်ဆေးကြည့်သည်။

“ဘာကနေ ဒါကြီး ပျံနိုင်တာပါလိမ့်။ ခုတော့ သေနေပြီ။ ဒီအထဲက အသံဗလံတွေလည်း ဆိတ်နေကြပြီ”

သူမ စိတ်ထဲ အတွေးကမ္ဘာ ချာချာလည်နေသည်။ လေယာဉ်ဦးပိုင်းသို့ အဘွားအို လျှောက်လာခဲ့သည်။ လေယာဉ်ဦးပိုင်း အခန်းထဲ၌ လူရွယ်တစ်ယောက် ကုလားထိုင်ကလေးအပေါ် ကွေးကွေးကောက်ကောက် လဲကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ခွေးတွေက လေယာဉ်ဦးပိုင်းအတွင်းမှ လူရွယ်ကိုကြည့်ပြီး တဟဲဟဲတဟီးဟီး မာန်ဖီနေကြသည်။ အဘွားအို မစွမ်းဝမ်းက ခွေးတွေကို ငေါက်ငမ်းပစ်လိုက်မှ နောက်ဆုတ်သွားသည်။

“ဟေ့ သူငယ်၊ မင်း သေနေတာလား”

သူက မယဉ်ကျေးစွာ မေးလိုက်သည်။

အဘွားကြီးအသံ ကြားရ၍ လေယာဉ်ထဲမှ လူရွယ် အနည်းငယ် လူးလွန်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် ဘာတစ်ခုခုမှ ပြန်မဖြေခဲ့။ သူမက လေယာဉ်အနီး ကပ်သည်ထက် ကပ်သွားခဲ့ပြီး လူရွယ်ထိုင်နေသော အပေါက်ထဲ ချောင်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ ထိုလူရွယ် နံဘေးတွင် သွေးတွေ ထွက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အလိုလေး ဒဏ်ရာရနေပါလား”

သူမက အထိတ်တလန့် ရေရွတ်လိုက်သည်။ သူ့လက်ကောက်ဝတ်ကို သွေးတိုးစမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သွေးခန့်နေဆဲ။ လက်မှာ ပူနွေးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူမက လက်ထဲမှ သူငယ်လက်ကို လွှတ်ချလိုက်သည်။ ထိုသူလက်မှာ ပြတင်းပေါက်ဘေး၌ ကျသွားသည်။ အဘွားအိုမစွမ်းဝမ်းက ထိုသူငယ်၏ ရုပ်ရည်ကို သေချာစွာ ဆန်းစစ်လေ့လာကြည့်သည်။ သူ့ဆံပင်မှာ နက်မှောင်နေပြီး တရုတ်တစ်ယောက်နှင့်တော့ တူသည်။ သို့သော် တရုတ်တော့ ဟုတ်ဟန်မတူဟု ထင်မိသည်။

“ဒီသူငယ် မဟုတ်မှလွဲရော တောင်ပိုင်းသားပဲ ဖြစ်ရမယ်”

သူမ စိတ်ထဲ ထင်လိုက်မိသည်။

“အရေးအကြီးဆုံးက သူ့အသက် ရှိသေးသလား၊ မရှိတော့ဘူးလား ဆိုတာ အရင် ကြည့်ရဦးမယ်”

“ဟေ့ သူငယ်၊ မင်း အပြင်ထွက်လာရင် ကောင်းမယ်ကွယ်”

အဘွားအိုက မှတ်ချက်ချ ပြောလိုက်သည်။

“ဆေးပင်ဝါးပင်တွေ ထောင်းထုပြီး မင်း ဒဏ်ရာကို ကုပေးရအောင်”

လေယာဉ်ပျံထဲမှ ဒဏ်ရာရနေသော လေသူရဲမှာ တစ်စုံတစ်ရာ ညည်းတွားနေသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“မင်း ဘာပြောတာလဲကွယ်၊ ရှင်းအောင် ပြောစမ်းပါ”

အဘွားအိုမစွမ်းဝမ်းက အားမလို အားမရ မေးလိုက်ပါသည်။ စစ်သားက ဘာမှ ပြန်မဖြေ။

“ဟေ့ ဟေ့ နွားပျိုသန်လှ၊ နွားအိုပေါင်ကျိုးပေါ့၊ မင်းကိုကူပြီး ဆွဲထုတ်ဖို့လောက်တော့ သန်ပါသေးတယ်”

တစ်အောင့်လောက် သူ့ဘာသာသူ့တွေးပြီး ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ပြောပြောဆိုဆို အဘွားအိုသည် လေယာဉ်ဦးပိုင်းတွင်း စက်ခန်းထဲဝင်၍ ပိုင်းလော့ခုံပေါ်မှ လေသူရဲ၏ခါးကို အားကြိုးမာန်တက် တစ်အားဆွဲ၍ အပြင်သို့ မနှိင့်တနိုင် ဆွဲထုတ်ခဲ့သည်။ ကံအားလျော်စွာပင် လေသူရဲမှာ လူလုံးလူဖန် သေးသေးကွေးကွေးနှင့် ကိုယ်အလေးချိန် ပေါ့ပေါ့ပါးပါး

ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ လူနာအား အပြင်ဆွဲထုတ်အပြီး၌ သူ့ခြေ ထောက်၌ ဒဏ်ရာ ပြင်းထန်စွာ ရနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူငယ်မှ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် အဘွားအိုအားဆွဲ၍ မှီနေသဖြင့် မတ်တတ်ရပ်နိုင်အောင် ထူရပ်ပေးလိုက်သည်။

“မင်း အဘွားအိုမိကို ဆက်လျှောက်နိုင်ရင်တော့ မင်း ခြေထောက် ရှိမှ ရှိသေးရဲ့လား ဆိုတာ အသေအချာ ကြည့်လို့ရှုလို့ ရမှာကွယ်”

အဘွားအိုက ပြောလိုက်သည်။

ဒဏ်ရာနှင့် လေသူရဲက တစ်စုံတစ်ရာကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြောလိုက်ပါသည်။ အဘွားအိုက နားစိုက်ထောင်ပါသော်လည်း ဘာတစ် လုံးမှ နားမလည်ရှာ။ သူ့အပါးမှ ခပ်လှမ်းလှမ်း ခွာလိုက်ပြီး သူငယ်အား ဝေးကြည့်နေသည်။

“ဟေ့ သူငယ်၊ မင်း ခြေတစ်ဖက်”

“ဟင်”

သူက ခွေးများကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ခွေးသုံးကောင်က သူ့အား မာန်ဖိုပြီး တဂူးဂူးတဂဲဂဲ လုပ်နေကြသည်။ ထို့နောက် လေသူရဲက သူမအား တစ်စုံတစ်ရာပြောပြီး မြေပေါ်လဲကျသွားခဲ့သည်။ ခွေးတွေ သူ့ ကိုယ်ပေါ် ဝုန်းခနဲ ပြေးခုန်အုပ်လိုက်ကြသည်။ အဘွားအိုက ခွေးများကို သူမ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အားကုန်ထုထောင်း ရိုက်နှက်ပစ်ကာ နှင်ထုတ် နေသည်။

“ဟဲ့ခွေး၊ တယ် ဒီသေနာတွေ သွားကြစမ်း”

သူမက မောင်းထုတ်လိုက်သည်။

“နင်တို့ကို ဘယ်သူက သတ်ဖို့ အမိန့်ပေးနေလို့လဲ”

ထို့နောက် အဘွားအိုက သူမ ကျောပေါ်တက်ရန် အချက်ပြပြီး လူငယ်အား မနိုင်တနိုင် ကျောပိုးခေါ်ခဲ့သည်။ တုန်တုန်ချည့်ချည့်ဖြင့် ကျောပေါ်သို့ ပိုးချည်တစ်လှည့် တရွတ်တိုက်ဆွဲကာ တစ်လီဖြင့် ရွာ ပျက်ကြီးဆီသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ရွာထဲလမ်းအရောက်၌ လူနာရဲဘော်အား ခေတ္တ ချထားခဲ့ပြီး အဘွားအိုမစွပ်စပ်တစ်ယောက် ကပျာကသီ သူမအိမ် ကို သွားရောက် ရှာဖွေခဲ့သည်။ ခွေးတွေကို သူမနှင့် တစ်ပါတည်း ခေါ်

သွားခဲ့သည်။

သူမအိမ်မှာ မီးလောင်သည့်အထဲ ပါသွား၍ မရှိတော့ချေ။ အိမ်
နေရာကိုတော့ ကောင်းစွာ တွေ့ခဲ့သည်။ သူမ မမှတ်မိနိုင်စရာ မရှိ၊ ရေ
ကာတာ ရေတံခါးကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာမှာ သူမ၏ အိမ်ရာ
ဟောင်းနေရာ ဖြစ်သည်။ ဤရေလွှဲတံခါးကြီးဆီသို့ အိမ်မှ သူမ အမြဲတစေ
လှမ်းလှမ်းကြည့်နေကျ ဖြစ်သည်။ အံ့ဩစရာ ကောင်းလွန်းနေသည်မှာ
ရေလွှဲတံခါးကြီး ဘာတစ်ခုမှ မပျက်စီး၊ ရေကာတာ တာရိုးတမံလည်း
ကျိုးပေါက်ခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့ရ၏။ ဤသို့ ဆိုပါက သူမအိမ် ပြန်လည်
တည်ဆောက်ဖို့ မခဲယဉ်းတော့။ လောလောဆယ်တော့ အိမ်ခြေရာခြေ
မရှိတော့ပေ။

ဒဏ်ရာရရှိနေသည့် လူရွယ်ထံ အသော့နှင့်၍ ပြန်လာခဲ့သည်။
သူငယ်မှာ သူမ ထားပစ်ခဲ့သည့်အတိုင်း တာတမံကတုတ်ကို ကျောမို့၍
လဲလျောင်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ သွေးမရှိတော့သလို ဖျော့တော့နေ
သည်။ သူ့ကုတ်အင်္ကျီကြယ်သီးကို ဖြုတ်၍ အဝတ်ကြိုးစတစ်စကို ဆွဲထုတ်
လိုက်ရာ အိတ်ကလေးတစ်လုံး ထွက်လာသည်။ အိတ်ထဲမှ ပုလင်းလုံလို
တစ်ခုကို ဆွဲထုတ်ယူလိုက်ပါသည်။ သူက ပုလင်းကလေး လက်ထဲကိုင်
ရင်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်သည်။ အဘွားအို သူ ဘာပြောနေမှန်း နား
မလည်၊ တအင်းအင်း လုပ်နေသည်။ သူက လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ရေ
သောက်လိုကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ အဘွားကြီး နားလည် သဘော
ပေါက်သွားကာ လမ်းထဲထွက်၊ အိုးကွဲတစ်လုံး ကောက်ယူပြီး ကန်ရိုရာသို့
ထွက်လာခဲ့သည်။ လက်ထဲပါလာသည့် အိုးပဲ့တစ်လုံးဖြင့် မြစ်ရေခပ်ကာ
ပြန်လာခဲ့သည်။ ရဲဘော်၏ ဒဏ်ရာကို ရေဖြင့် ဆေးကြောပစ်လိုက်သည်။
ရဲဘော်ပေးသည့် ပတ်တီးစကို ဆွဲဖြုတ်တောက်ပစ်လိုက်သည်။ သူက
အဘွားအိုအား သူ့ဒဏ်ရာ အပေါက်ပေါ် အုပ်ပေးဖို့ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့်
ပြသည်။ အဘွားကြီးလည်း သူပြသည့်အတိုင်း လိုက်လုပ်ပေးခဲ့သည်။
လေသူရဲက အမျိုးမျိုး ကြိုးစား၍ အဘွားကြီး နားလည်အောင် ပြောပြ
သည်။ သို့သော် မစွပ်စပ်မှာ နားမလည်ရှာခဲ့ပေ။

“မင်းက တောင်ပိုင်းက လာခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့ ဟုတ်လား”

သူမက မေးလိုက်သည်။ ဤသူငယ်မှာ ခေတ်ပညာတတ် တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံဖြင့် သိနိုင်သည်။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ အကင်းပါးပုံရသည်။

“ဟေ့သူငယ် မင်း စကားပြောတဲ့လေသံ ကြားရတာ တို့စကားနဲ့လည်း မတူပါလားကွယ်”

အဘွားအိုက ရဲဘော်အား နေသာထိုင်သာ ရှိအောင် နေရာပြင်ပေးရင်း ဟက်ခနဲ တစ်ချက် သဘောကျစွာ ရယ်လိုက်သည်။ သူက ငေးတိငေးတေး အားငယ်စွာဖြင့် အဘွားအိုအား ကြည့်နေရှာသည်။ မစွပ်စပ်က အားတက်သရော ပြောလိုက်ပါသည်။

“ငါတို့ စားဖို့သောက်ဖို့ တစ်ခုခု ရှာဖွေရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

သူက ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြော၊ တာရိုးကိုမိမိ၍ လဲလျောင်းနေသည်။ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ လေးလံထုံထိုင်းနေဟန် တူသည်။ သူမကိုသာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့စွာ ကြည့်နေသည်။

“အေးလေ မင်း အစာစားရရင် ခုထက် ပိုအားရှိလာမှာ၊ ထူထူထောင်ထောင် နေသာထိုင်သာ ရှိလာမှာ”

အဘွားအိုက ဆက်ပြောနေသည်။

“ငါလည်း မင်းလိုပဲ ဆာတာမှ အူတကြုတ်ကြုတ်နဲ့”

မှန်သည်။ အဘွားအိုမစွပ်စပ်သည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကို သည်းမခံနိုင်တော့။

အစားအစာ ရရှိဖို့ မစွပ်စပ် တွေးတောကြည့်လိုက်ပါသည်။ ရွာထဲတွင် ပေါင်မုန့်ဖို့ ရှိသည်။ ဖိုကတော့ ပျက်စီးခြင်းမက ပျက်စီးသွားရောမည်။ သို့သော် ပေါင်မုန့် အကြွင်းအကျန် ရှိပေဦးမည်။ သူမ သွားရှာရန် စိတ်နှလုံး ဒုန်းဒုန်းချလိုက်သည်။ မသွားခင် စစ်သားအား နေရာတကျဖြစ်အောင် ဖိုးမခင် အရိပ်အောက်သို့ တွန်းရွှေ့ပေးခဲ့သည်။ ပြီးမှ ပေါင်မုန့်ဖို့ ဆီသို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ခွေးသုံးကောင်မှာလည်း ဘယ်ပျောက်သွား ကြမှန်း မသိတော့။

ပေါင်မုန့်ဆိုင်မှာလည်း အခြားအိမ်များနည်းတူ ပျက်စီးနေလေပြီ။ ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်မြီးမျှ မတွေ့ရ။ ပေါင်မုန့်ဖို့ နေရာကို ကြည့်ရာ

ပထမတော့ ဘာမှ မတွေ့ရ။ နောက်မှ မြေသားနံရံကြီး ကျိုးပဲ့နေသည်ကို သွားတွေ့လိုက်သည်။ ပေါင်မုန့်ဖုတ်သည့် ဖိုကြီးမှာ အိမ်ထဲ၌ရှိမှန်း ပြန် သတိရလိုက်သည်။ ဆိုင်တံခါးဘောင်ကြီးမှာမူ ခုတိုင် မတ်မတ်ကြီး ရှိနေ သေးသည်။ ယင်းတံခါးဘောင်ကြီးမှာ အိမ်ခေါင်မိုးကို ထောက်ပင့်ထား သော လက်ခံတိုင် ဖြစ်သည်။ မစွပ်စိမ်းလည်း တံခါးဘောင်အထဲ ရပ်ရင်း ပြိုကျနေသော အမိုးအောက်သို့ လက်နှိုက်၍ လျှောက်စမ်းကာ ရှာဖွေနေ သည်။ သူမ၏လက်က ရေနွေးအိုးကြီး၏ သစ်သားအဖုံးကြီးကို စမ်းမိ လိုက်သည်။ သည်အဖုံးကြီးအောက်မှာ ပေါင်မုန့်အပျော့တွေ ရှိမှာပဲဟု လည်း စိတ်ထဲ ထင်လိုက်မိသည်။ သူမက စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် နှိုက်နေ သည်။ အချိန်တော့ အတော်ကုန်သည့်အလုပ် ဖြစ်သည်။ ထုံးအမှုန့်တွေ၊ ဖုံးမှုန့်တွေ တထောင်းထောင်း ထွက်လာသည်။ မစွပ်စိမ်း၏ နှာခေါင်းဝသို့ အမှုန့်တွေဝင်ကာ တဟပ်ဟပ် ချေဆတ်တော့သည်။ သို့သော် သူမကြီးပမ်း ခဲ့သမျှ အရာထင်ခဲ့သည်။ သစ်သားအဖုံးကြီးအောက်မှ ရေနွေးငွေ့ဖြင့် စွတ်စိုနေသော ပေါင်မုန့်အတွဲလိုက်ကြီးကို မိမိရရ ဖမ်းဆုပ်မိသည်။ တစ်လုံးစီ ဖြည်းဖြည်းချင်း ထုတ်ယူခဲ့သည်။

“ဟဲဟဲ ခရုမှာ အဆန်နဲ့ လူမှာလည်း ဉာဏ်နဲ့ ငါ့လို အဘွားအို ဘယ်လိုလုပ် ငတ်သေနိုင်ပါ့မလဲ”

သူမက ကိုယ့်ဘာသာ အားပေးလိုက်သည်။ ပေါင်မုန့်တစ်လုံးကို ကမန်းကတန်း ပလုတ်ပလောင်း စားရင်း အိမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူမ လျှောက်လာရင်း အတွေးတစ်ခု ပေါက်မိသည်။ ခုနေ့များ ကြက်သွန်ဖြူ ကလေးတစ်တက်၊ လက်ဖက်ရည်လေး တစ်ပန်းကန်သာ ရှိနေရင် ဘယ် လောက်များ ကောင်းလိုက်မည်နည်း။ သို့သော် ဤသို့သော စစ်ကြီးအတွင်း အစစအရာရာ ရှားပါးနေသည်။ အတွေးကောင်းနေတုန်း သူမ နားထဲ အသံဗလံတွေ ဆူညံစွာ ကြားလိုက်ရသည်။

သူထားပစ်ခဲ့သည့် လေယာဉ်ပေါ်မှ စစ်သားရှိရာသို့ လှမ်းအကြည့် လိုက်တွင် သူ၏ ပတ်လည်၌ တရုတ်စစ်သားများ ဝိုင်းအုံနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သည်ကောင်တွေ ဘယ်က အလျှိုလျှို ရောက်လာကြ မှန်းတော့မသိ။ ဒဏ်ရာရနေသော စစ်သားအား သူတို့ ငုံ့ကြည့်နေကြသည်

ကို တွေ့ရသည်။ ဒဏ်ရာနှင့်စစ်သားမှာ မျက်စိအစုံ မှိတ်နေသည်။
 “အမေကြီး ဒီဂျပန်ကောင်ကို ဘယ်က တွေ့လာခဲ့သလဲ”
 စစ်သားတွေက သူမအား လှမ်းအော်မေးလိုက်ကြသည်။
 “ဘာတဲ့ ဂျပန် ဟုတ်လား”
 သူ့နားအရောက် ပြန်၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်သည်။
 “ဒီကောင်ပေါ့”
 သူတို့က ပြန်ဖြေသည်။
 “ရော သူက ဂျပန်တစ်ယောက်ကိုး”
 သူမက တအံ့တဩ ပြောလိုက်သည်။
 “ဟေ သူက ငါတို့နဲ့ ဘာခြားလို့လဲ၊ တူတူပဲဥစ္စာ၊ သူ့မျက်လုံးတွေ
 က တို့လိုပဲ အနက်ရောင်၊ အသားကလည်း တို့လိုပဲ”
 “ဂျပန်ပါ ဆိုနေမှဗျာ၊ ရှည်ရန်ကော”
 စစ်သားတစ်ယောက်က ထအော်လိုက်သည်။
 “အေး ဒါဆိုလည်း ပြီးရော”
 မစွပ်စပ်မိက အေးဆေးစွာ ဆိုသည်။
 “မိုးကောင်းကင်ပေါ်က ကျလာတာပေါ့”
 “ဒီမှာ အဘွား၊ ခင်ဗျား လက်ထဲက ပေါင်မုန့် ကျုပ် စားချင်လို့
 ပေးစမ်းပါ”
 တစ်ယောက်က အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဖြင့် တောင်းသည်။
 “အေး ဒီသူငယ်ဖို့ ချန်ပြီး အကုန်ယူကြလကွယ်”
 “ဂျပန်ဆိုတဲ့ မျောက်က ပေါင်မုန့်စားလို့လားဗျ”
 တရုတ်စစ်သားက ပြန်မေးသည်။
 “အေး မင်းတို့လိုပဲ သူလည်း ဆာတာပေါ့”
 အဘွားအိုမစွပ်စပ်မိက အထိုက်အလျောက် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။
 သူမ၏ စိတ်ထဲ တရုတ်စစ်သားတွေကို စိတ်နှင့် မတွေ့တော့။
 “ကဲ မင်းတို့ အလုပ် မရှိရင်လည်း သွားကြရင် ကောင်းမယ်”
 အဘွားအိုက စိတ်တိုတိုဖြင့် ဘုတောလိုက်သည်။
 “မင်းတို့ ဒီဘာလာလုပ်ကြတာတုံး ငါတို့ရွာဟာ အမြဲလိုလို အေး

ချမ်းတယ်”

“ဟုတ်တာပေါ့ အဘွား၊ ခုမှပဲ ပိုပြီး ငြိမ်းချမ်းတာဗျ”

စစ်သားတစ်ယောက်က ထ၍ ငေါ့ပြောလိုက်သည်။ သူက ခပ်လှောင်လှောင်ဖြင့် ပြောသည်။

“ဟော ခုမှပဲ ရွာလည်း သင်္ချိုင်းကုန်းနဲ့ တူနေတာပဲ၊ ကျီးနဲ့ ဖုတ်ဖုတ် တိတ်လို့ဆိတ်လို့၊ အဲလိုမျိုးဖြစ်အောင် ဘယ်သူတွေ လုပ်တာလဲ သိလား အမေကြီး၊ အဲဒါ ဂျပန်တွေပေါ့ဗျ”

“အေး ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပဲ”

အဘွားအိုက ဝန်ခံလိုက်သည်။ သူမက ဆက်၍ မေးလိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘာကြောင့်လဲကွယ့်၊ အဲဒါ ဘာပြုလို့လဲဆိုတာ ငါတော့ သဘောကို မပေါက်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲတဲ့ ဟုတ်စ၊ ကျုပ်တို့နိုင်ငံကို သိမ်းချင်လို့ပေါ့ဗျ၊ အဲဒါကြောင့်ပေါ့”

“ငါတို့နိုင်ငံကို လိုချင်လို့”

သူမက ပြန်မေးလိုက်သည်။

“သူတို့ ငါတို့နိုင်ငံ ဘယ်ရနိုင်ပါ့မလဲ”

“ဘယ်တော့မှ မရရေးချ မရဘူးမှတ်”

တရုတ်စစ်သားများက ပေါင်မုန့်စားရင်း စကားစမည် ပြောဆိုနေကြသည်။ သူတို့ မျက်လုံးအစုံတွေက အရှေ့မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသို့သာ ရောက်နေကြသည်။

“ကဲ ရဲဘော်တို့ နင်တို့မလဲ ပါးစပ်က စားနေရင်း မျက်လုံးက ဟိုးအရှေ့မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီသာ ကျီးကန်းတောင်းမှောက် ကြည့်နေကြရတာလဲဟဲ့”

အဘွားအိုမစွပ်ဝမ်က မေးလိုက်သည်။

စစ်သားတစ်ယောက်က ပေါင်မုန့်လှမ်းယူရင်း သူမ အမေးကို ပြန်ဖြေသည်။

“အမေကြီး အဲဒီ ဂျပန်ဆိုတဲ့ကောင်တွေက လေယာဉ်ကြီးတွေနဲ့ ဟိုးအရှေ့ဘက်ဆီက လာကြတာ ခင်ဗျ”

“ဒါဆို သူတို့လာရင် မင်းတို့က ပြေးကြရော ဆိုပါတော့”

သူမက တအံ့တဩ မေးလိုက်သည်။

“ဟဲဟဲ ဒီမှာရှိကြတဲ့ ကျွန်တော်တို့ တရုတ်စစ်သားတွေက လက် တစ်ဆုပ်ပဲ ရှိတာကလား၊ မပြေးလို့ကော ရမလား။”

သူက မှန်ရာ ဝန်ခံသည်။

“ကျွန်တော်တို့က ဟိုမြို့နယ်ထဲက ပေါင်အန်ရွာကို စောင့်ကြပ်နေ ရတဲ့ မြို့ခေါင်းတပ်ဖွဲ့က စစ်သားတွေပါ”

“အေး အဲဒီရွာကို ငါ သိတယ်”

အဘွားအို မစွပ်စက်က သူ့စကားဖြတ်၍ ပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီ ရွာအကြောင်း အူမချေးခါးသိတယ်၊ ငါ ကလေးအရွယ်က အဲဒီမှာ နေခဲ့တာပဲ။ ဒါနဲ့ ဟိုတောင်ဘက်ကမ်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့် တဲ့ အဘိုးကြီးပေါင်တစ်ယောက် နေထိုင်ကောင်းရဲ့လား၊ သူက ငါ့အစ်ကို တော်တယ်ကွယ့်”

“အဲဒီရွာက ရွာလုံးကျွတ်လိုလို ဗုံးကျဲလို့ စစ်သေနတ်မှန်လို့ သေ ကုန်ကြပြီ”

စစ်သားက ပြန်ဖြေသည်။

“အဲဒီရွာကို ဂျပန်တပ်က သိမ်းသွားခဲ့တယ်။နောက် ဂျပန်တပ်မကြီး တစ်စု နိုင်ငံခြားက စက်သေနတ်တွေ၊ တင့်ကားတွေနဲ့ ကျူးကျော်စစ်ခင်း ချီတက်လာခဲ့တာ အဘွားရဲ့၊ အဲဒီတော့ ထွက်မပြေးလို့ ကျွန်တော်တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြရမလဲလို့”

“အေးလေ ဒါတော့ ပြေးရုံပဲ ရှိတာပေါ့”

အဘွားအို ထောက်ခံလိုက်သည်။ သို့ပါသော်လည်း သူမ စိတ်ထဲ ကြေကွဲစွာ ခံစားမိသည်။ ရှားရှားပါးပါး ဆွေမျိုးဆို၍ အစ်ကိုတစ်ယောက် ကျန်တော့သည်မှာ ယခု သူပါ ဆုံးသွားခဲ့ပြန်ပြီ။ သူမ အဖေဘက်က မျိုးဆက်ဆို၍ သူမ တစ်ယောက်သာ ကျန်တော့သည်။

တရုတ်စစ်သားများ သူမ အပါးမှ ထွက်ခွာသွားခဲ့ကြသည်။ သူမ တစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

“ဟိုငပုအသားမည်းကောင်တွေ လာကြတော့မယ်၊ တို့ သွားကြ

တာ ကောင်းတယ်”

သူတို့ အချင်းချင်း ပြောဆိုထွက်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် စစ်သားတစ်ယောက်မှာ ဖင့်နှေးနောက်ကျန်နေခဲ့သည်။

ဒဏ်ရာနှင့် ဂျပန်စစ်သားအား ငုံ့ကြည့်လိုက်သည့် စစ်သားမှာ မျက်စိအစုံ မှိတ်နေပြီး အသေကောင်နှင့်မခြား ငြိမ်သက်နေသည်။

“သူ သေနေပြီလား”

သူက စုံစမ်းလိုက်သည်။ မစွပ်စိမ်း မဖြေခင် သူက သူ့ခါးကြားမှ ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။

“ဒီကောင် သေ မသေ ဒီဓားနဲ့ တစ်ချစ်နှစ်ချက်လောက် ထိုးကြည့် ရအောင်”

သို့သော် မစွပ်စိမ်းက သူ့လက်မောင်းကို အတင်းတွန်းထုတ်ပစ် လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် အဲလိုမျိုး မရိုင်းနဲ့”

သူမက ဩဇာသံပါပါဖြင့် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“တကယ်လို့ သူ့သေနေခဲ့ရင် မင်း ခုလို ဓားနဲ့မွန်းပြီး ငရဲမင်းဆီ ပို့တော့ရော ဘာအသုံးကျတော့မှာတဲ့လဲဟဲ့၊ ငါဟာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ကောင်း တစ်ယောက်ပဲ၊ မှတ်ထား”

စစ်သားက ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။

“အဲ ကောင်းပါပြီ၊ သူ သေနေပါပြီ”

သူက ချော်လဲရောထိုင် ပြောကာ သူ့ရဲဘော်များ နောက်သို့ အမီ လိုက်သွားလေသည်။

“သူဟာ ဂျပန်တစ်ယောက် ဟုတ်မှဟုတ်ရဲ့လား”

အဘွားအိုမစွပ်စိမ်းနှင့် ဖျော့တော့နေသည့်လေသူ့ရဲ့ နှစ်ယောက် တည်း ကျန်ရစ်ခဲ့ကြသည်။ သူ့အား စူးစမ်းသည့်အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက် သည်။ လူရွယ်မှာ အသက်အားဖြင့် အမိနို့နို့မှ မပျောက်သေးသည့် ငယ် လွန်းသောအရွယ်။ သူ့မျက်လုံးအစုံမှာ မှိတ်နေကြသည်။ သူ့လက်တွေက သတိလစ်နေသဖြင့် ဘယ်လိုမှ မတုံ့ပြန်၊ လျော့ရဲနေသည်။ လက်ကလေး တွေက လူကလေးတစ်ယောက်နှင့်မခြား နူးညံ့နေသည်။ အဘွားအိုက

သူ၏ လက်ကောက်ဝတ်သွေးကို စမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သွေးမတိုးတော့။ သူနှုတ်ခမ်းကိုဖြုတ်၍ ပေါင်မုန့်တစ်ဖွဲ ထိုင်ခွဲကျွေးလိုက်သည်။

“စားလိုက်သား”

သူမ အသံက ကြည်လင်ပြတ်သားသည်။

“ပေါင်မုန့် စားလိုက်ပါ”

သို့သော် ဘာမှ ပြန်ဖြေသံ မကြားရ။ လေယာဉ်ပျက်ထဲမှ ဂျပန် လေသူရဲမှာ လုံးဝ အသက် မရှိတော့။

လောလောဆယ်ဆယ်ကို ဘာမှ မလုပ်နိုင်သေး။ ဝါးလက်စပေါင် မုန့်ကို အဝစားထားမှ ဖြစ်မည်။ မြန်မြန်စားလိုက်သည်။ ထို့နောက် သူမ မြေးလေး ဝက်ကလေးတို့လင်မယားနှင့် ရွာသား အားလုံးနောက် လိုက်သွား ရန် သတိရလာခဲ့သည်။ နေမင်းကြီးမြင့်တက်လာခဲ့သည်နှင့် မခံမရပ်နိုင် အောင် ပူတော့သည်။ မြန်မြန်သွားမှ ကောင်းမည်ဟု သူမ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်သည်။ ပထမ သူမ လုပ်ရမည်မှာ ဆည်မြောင်းထိပ်ဘက် သွားရ မည့်လမ်းကို ကြည့်ဖို့ဆင်းသည်။ သူတို့ သွားကြသည်မှာ အနောက်ဘက် ဖြစ်သည်။ အနောက်စူးစူးသို့ မျက်စိတစ်ဆုံး လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ လွင်တီး ခေါင်ကြီးကို လှမ်းမြင်နေရသည်။ သွားရမည့် ကန္တာရက မိုင်ပေါင်းများစွာ။ ဘယ်လိုနည်းနှင့်ဖြစ်ဖြစ် ထိုရွာကို အရောက်သွားရမည်။ ထိုရွာ၌ ရွာသူရွာ သားတွေ အားလုံး ရှိနေမည် ဖြစ်သည်။

သို့နှင့် ဆည်မြောင်းတာရိုးအပေါ် တဖြည်းဖြည်း တက်ခဲ့သည်။ ဆည်ပေါ်၌ နေမှာ အလွန် ပူပြင်းလှလေသည်။ ဆည်ကြီးထိပ်ဆုံးသို့ အရောက်တွင် လေရှူးကလေး တစ်ချက်ဝှေ့လိုက်ရာ အေးမြကာ ပန်းလာ သမျှ ပြေသွားတော့သည်။ ရေကာတာကြီးပေါ်မှ မြစ်ရေပြင်ကို လှမ်း အကဲခတ်လိုက်သည်။ မြစ်ရေချိန်အထက် စိုးရိမ်ရေမှတ်ထိ ရောက်နေ ကြောင်း တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အဘွားအို တုန်လှုပ်သွားမိသည်။

“အို ဘာလို့များပါလိမ့်၊ ဒီအချိန်ဆို မြစ်ရေကျသင့်နေပြီ”

စိတ်ထဲ တွေးလိုက်သည်။

“တယ်လည်း နှိပ်စက်ပါလား မိစ္ဆာနဒီကြီး”

အဘွားအိုက ပြင်းပြင်းထန်ထန် ညည်းတွားလိုက်သည်။ သူမ၏

ကြိမ်းဝါးသံအား မြစ်စောင့်နတ်သာ အကယ်၍ ကြားနိုင်မည်ဆိုလျှင် ကြားစေချင်သည်။ တကယ်ကို ဆိုးသည့် နတ်ဆိုးမိစ္ဆာပင် ဖြစ်သည်။ အားလုံး ဒုက္ခတွေ့ထဲတွင် ဤရေလျှံမှု ကပ်ဘေးကြီးမှာလည်း သူတို့ ရွာသူရွာသားတွေအား အမြဲတစေ ခြောက်လှန့်နေသူ ဖြစ်သည်။

အဘွားအိုမစွပ်ဝမ်က မြစ်ရေကိုကုန်း၍ လက်ခုပ်ဖြင့် ခပ်ကာ မျက်နှာသစ်ပစ်လိုက်သည်။ အေးမြလန်းဆန်းသွားသည်။ မတ်တတ်ပြန်ရပ်ပြီး အရပ်လေးမျက်နှာသို့ လှမ်းကြည့် အကဲခတ်လိုက်သည်။ အနောက်စူးစူးတွင် ဘာမှ မရှိနိုင်။ စောစောက ထွက်ခွာသွားကြသော စစ်သားတစ်စုသာ ပြေးလွှားနေကြသည်ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်သည်။ သူတို့ ရှေ့ကျော်သွားလျှင် နောက်တစ်ရွာကို တွေ့ရမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ထိုရွာ၌ ဝက်ကလေးတို့ လင်မယားနှင့် ရွာသူရွာသားတွေ တွေ့နိုင်မည် ဖြစ်သည်။ သူတို့ သူမအား စောင့်နေကြမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲပင်။

သို့နှင့် တာတမံကြီးပေါ်မှ ဆင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။ အရှေ့မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းဆီတွင် တစ်စုံတစ်ရာကို လှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ အစတော့ ဖုန်လုံးကြီး တလိမ့်လိမ့်လာနေသည်ဟု အဘွားအို စိတ်ထဲ ထင်မိလိုက်သည်။ သို့သော် သေချာစိုက်ကြည့်လိုက်မှ အမည်းစက်တွေ တလက်လက် တောက်ပစွာ လာနေကြခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ သူမ စဉ်းစားလိုက်သည်။ ဘာတွေပါလိမ့်၊ ထိုအရာများမှာ လူ့အင်အား များစွာ ပါသည့် တပ်မတော်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။ ချက်ချင်းပင် အဘွားအိုမစွပ်ဝမ် အားတက်မိပါသည်။ ယင်းစစ်တပ်ကြီး ဘယ်သူ တပ်ကြီးဆိုသည်ကို . . . ။

“အဲဒါ ဂျပန်တွေ”

သူမ စိတ်ထဲ ထင်မိသည်။ မှန်သည်။ သူတို့ ဦးခေါင်းပေါ်မှ ဂျပန်လေယာဉ်များ အုပ်လိုက်ချီ၍ ပျံသန်းလိုက်ပါလာခဲ့သည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရသည်။ လေယာဉ်တွေ ကောင်းကင်၌ ဝဲပျံလှည့်လည်ကာ တစ်စုံတစ်ရာကို ရှာဖွေနေကြသည်။

“ဟေ့ နင်တို့ ဘယ်သူ ရှာနေကြမှန်း ငါလည်း မသိပါလား”

သူမက ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဒါမှမဟုတ် ငါရယ်၊ ဝက်ကလေးတို့လင်မယားရယ်ကိုများ ရှာနေကြတာလား၊ ငါတို့ဟာ တစ်ကောင်ကြွက်မိသားစုပါ။ ငါ့အစ်ကို ပေါင်လည်း နင်တို့ သတ်လို့ သေခဲ့ပြီး ဆွေမျိုးဆိုလို့ ငါတစ်ယောက်ပဲ ကျန်တော့တာ”

သူမအစ်ကိုကြီးပေါင် သေသွားသည့်အကြောင်း မတွေးမိဘဲ မေ့နေခဲ့မိသည်။ ခုမှ ပြန်ပြီး သတိရနေသည်။ သူ့မှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကြီး တစ်ဆိုင် အကျအန ရှိသည်။ အမြဲတမ်း သန့်ရှင်းပြီး လက်ဖက်ရည် ကောင်းကောင်းနှင့် အကောင်းဆုံး အသားပေါက်စီရသည့်ဆိုင် ဖြစ်သည်။ ဈေးနှုန်းလည်း မှန်သည်။ ပေါင်မှာ လူကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ နောက် သူ၏ မိန်းမနှင့် ကလေး(၇)ယောက်တို့ မည်သို့နေကြသည် မသိ တော့။ သူတို့လည်း ဂျပန်တွေသတ်၍ သေကုန်ကြမည်သာ ဖြစ်သည်။ ယုံမှားသံသယ ဖြစ်စရာ မလိုတော့ပေ။ ဤဂျပန်တွေ သူမကို သတ်ဖို့ လိုက်ရှာကြသည် ဖြစ်မည်ဟု အတွေးပေါက်သွားခဲ့သည်။ တာတမံကြီး ပေါ် ဆိုပါက သူမအား အဝေးမှ လှမ်းမြင်နိုင်မည်ဖြစ်ကြောင်း စဉ်းစား မိလိုက်သည်။ ကမန်းကတန်း တာရိုးပေါ်မှ ဆင်းခဲ့သည်။

တာတမံကြီးပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ရင်း သွားသတိရလိုက်မိသည်။ ရေတံခါး ကြီး အကြောင်းကို သဘောပေါက်သွားသည်။ ဤမြစ်အိုကြီးမှာ ထိုင်ပူဂျပန် တို့အပေါ် ဒဏ်ခတ်မည် ဖြစ်သည်။ ဤဂျပန်ကောင်တွေ မကောင်းမှု လုပ်ထားသမျှ ပြန်လည်၍ အဘယ်အတွက်ကြောင့် ဒဏ်ခတ်ရမည် နည်း။ ထိုက်တန်သော ပြစ်ဒဏ်တော့ ပေးရမည်သာ ဖြစ်၏။ ယခုလည်း သူတို့ လာနေကြသည်မှာ ကောင်းသောလာခြင်း မဟုတ်။ ယုတ်မာသော အကြံအစည်ဖြင့် လာနေကြခြင်းသာ ဖြစ်မည်။ သူတို့တစ်တွေ ဤမြစ် ကမ်းပေါ်ရှိ မြို့များ၊ ရွာများကို ဒုက္ခပေးဖို့ လာနေကြခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ ဤသို့ဆိုပါလျှင် သူတို့ကို တုံ့ပြန်ရမည်သာ ဖြစ်သည်။ ဟို သေသွားသည့် ဂျပန်ကလေးမှာတော့ ရေလုံးထဲ ပါသွားမှာ သနားမိသည်။ ဤသူငယ် ကြည့်ရသည်မှာ လူကောင်းကလေး ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။ သူ့ကို တရုတ်စစ် သားတို့ ဓားဖြင့် ထိုးစဉ် သူမက ဝင်တားခဲ့သည်။ အကယ်၍သာ သူ အသက်ရှင်နေဦးမည် ဆိုလျှင် သူ့ကို သူမ ကယ်တင်နိုင်မည် ဖြစ်၏။ အလောင်းဆီသို့ ပြန်၍ သွားကာ တရုတ်တိုက်ဆွဲပြီး ကမ်းထိပ်ပေါ် ရောက်

အောင် တင်ပေးခဲ့သည်။ ထို့နောက် တာတမံအောက်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။
 ရေတံခါးကြီးကို မည်သို့ ဖွင့်ရမည် ဆိုသည်ကို သူမ ကောင်းကောင်း သိထားသည်။ ကလေးသူငယ်တစ်ယောက် စပါးခွံကို မည်သို့ နွှာရမည်ကို သိနေသကဲ့သို့ သူမလည်း ရေတံခါးဂိတ်ဆုံးအောင် မည်သို့ ဖွင့်ရမည့် အကြောင်း ကောင်းစွာ သိနေသည်။ အရေးကြီးသည့်ပြဿနာမှာ ရေတံခါး အပေါက်ဝမှ ရေအလုံးအရင်းဖြင့် တစ်ခါတည်း ဝါးလုံးထိုး မထွက်လာ အောင် အလျင်အမြန် သူမ ဖွင့်မှ ဖွင့်နိုင်ပါ့မလား ဆိုသည့် ပြဿနာပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဒီရွာမှာ ငါ အဘွားအိုတစ်ယောက်သာ ဒီမဟာတာဝန်ကြီး ထမ်းဆောင်ရမည့်သူပါလား။”

သူမက သူ့ကိုယ်သူ စက္ကန့် အနည်းငယ် အောင့်အည်းစောင့်ပြီး ထိုင်ကာ အချိန်ဆွဲနေခဲ့သေးသည်။ သူမအဖို့ မြေးဖြစ်သူ ဝက်ကလေး မွေးဖွားလာမည့် ကလေးကိုတော့ မြင်သွားချင်သေးသည်။ သူမ ဘဝခရီး လမ်းတစ်လျှောက် မတွေ့ဖူး၊ မကြုံဖူးသည် မရှိ၊ တွေ့ခဲ့ရပြီးပြီ ဖြစ်၏။ သူမ လျှောက်လှမ်းလာခဲ့သည့် ဘဝခရီးမှာလည်း ရှည်လျားလွန်းခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ရပ်နားဖို့ အချိန်လည်း တန်မည်ဆိုပါက တန်သင့်ပြီ ဖြစ်၏။ သူမ အဖို့ တွေ့စရာမြင်စရာ၊ ဖြစ်ချင်စရာ ဟူသည် မရှိသင့်တော့ပြီဟု နားလည်သဘောပေါက်မိသည်။

အဘွားအိုမစွပ်စမ်သည် အရှေ့အရပ်ဆီသို့ စူးစမ်း၍ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဂျပန်များ လွင်ပြင်ကြီးကိုဖြတ်၍ အသော့နှင့်ကာ ခရီးဆက်လာနေကြသည်။ ရှည်လျားသည့် အနက်စက်ကလေးများ နီးလာပြီး ပခုံးပေါ်မှ လက်နက်များ အရောင်တပြောင်ပြောင် တလက်လက်ဖြင့် စီတန်းရွေ့လျားလာနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အကယ်၍ ရေတံခါးကြီးကိုသာ ယခုနေအခါ ဖွင့်ချလိုက်လျှင် ကျယ်လောင်သော အသံကြီး မြည်ဟည်းကာ အရှိန်အဟုန်ဖြင့် ပြင်းထန်စွာ ရေလုံးကြီး ကွင်းပြင်ဆီသို့ လိမ့်ဆင်းကာ အင်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်သွားပြီး သူတို့အား ဝါးမျိုနှစ်မြုပ်ပစ်လိုက်မည်မှာ သေချာပေါက်ပင် ဖြစ်သည်။ သူမအား စောင့်မျှော်နေကြမည့် ဝက်ကလေးတို့လင်မယားမှာ သူမ ရှိရာ

တာတမံဆီသို့ ဘယ်သောအခါမှ လာနိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်။ သေမင်း ဆီ တန်းတန်းမတ်မတ် ရောက်သွားကြမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ဤ အကြောင်း အဖြစ်သနစ်တို့မှာ သားစဉ်မြေးဆက် နားထောင်စရာ ပုံပြင် တစ်ပုဒ် ဖြစ်သွားပေမည်။ ဤပုံပြင်ကို သူမ ပြောပြမှ သိကြမည် ဖြစ်သည်။

ဂျပန်စစ်သားများ ရေတံခါးဆီသို့ နီးလာစဉ် တန်းတန်းမတ်မတ် လာခဲ့သည်။ တချို့ တိုက်လေယာဉ်များဖြင့် တိုက်ခိုက်ကြသည်။ တချို့ က သေနတ်များဖြင့် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် စစ်ခင်းကြသည်။

“မင်းတို့ ဒီမိစ္ဆာနဒီမြစ်ကြီးနဲ့ တိုက်ပေရော့”

ဟု ပြောပြောဆိုဆို ရေရွတ်ပြီး ရေတံခါးကြီး၏ ဧရာမ သစ်သားစို့ ကြီးကို ဆွဲဖြုတ်ချလိုက်ပါသည်။ ရေတံခါးသော့ကြီးမှာ ရေညှိရေဖြင့် ချော နေ၍ ရုတ်တရက် ဖွင့်မရ ဖြစ်နေသည်။ ရေလွှဲပေါက်မှာ တစ်စီ မြည်နေ သည်။ နောက်ထပ် သစ်သားစို့ကြီးကိုလိမ်၍ အတင်း ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

“ငါတော့ ဒီငရဲထဲ မပါအောင် ဘေးဖယ်နေမှ၊ မဟုတ် ငါပါ ရောယောင် ပါသွားမယ်”

ရေတံခါးသစ်သားစို့ကြီးမှာ ရုတ်တရက် ဝုန်းခနဲ ရေအလုံးအရင်း နှင့် ပွင့်ထွက်သွားသည်။ အဘွားအိုမစွပ်ဝမ်ကိုပါ ရေလုံးက ရိုက်ဖြုတ် သွားခဲ့သေးသည်။ ကံကောင်း၍ မြစ်ထဲမကျ၊ တာတမံအောက်ခြေ၌ ကျန် ရစ်ခဲ့သည်။

“လာပါတော့လား မိစ္ဆာနဒီကြီး”

မြစ်ဝါမြစ်ကြီးထဲမှ ရေများ အလုံးအရင်းနှင့် တဝုန်းဝုန်းဖြင့် လှိမ့် ဆင်းသွားတော့သည်။ သူမ၏ ရင်တွင်း၌မူ ပီတိသောမနဿတို့မှာ မဖော်ပြနိုင်အောင် ရှိနေလျက်ပင်။

ဂိုဏ်း၊ ဒီ၊ မောပါဆွန်း

GUY DE MAUPASSANT

ဂိုဏ်းဒီမောပါဆွန်းမှာ (၁၈၂၁-၈၀)ခုနှစ်အတွင်း ပေါ်ထွန်းခဲ့သော ပြင်သစ်ဝတ္ထုရေးဆရာကြီး ဂတ်စ်တော့ဖလောက်ဘတ်၏ တပည့်တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ အချို့ စာပေဝေဖန်ရေးသမားတို့ အဆိုအရ မောပါဆွန်းသည် ဂန္ထဝင်မြောက် စံပြစာရေးဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပြီး ဆရာဖြစ်သူ ဖလောက်ဘတ်၏ ဂုဏ်သတင်းကို ထွန်းပြောင်စေခဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိရသည်။

ငယ်ရွယ်စဉ်က မောပါဆွန်းသည် စာပေသမားတစ်ယောက်ထက် ကြေးစားအားကစားသမား တစ်ယောက်ပုံ ပေါက်နေခဲ့သည်။ သို့သော် ဆရာဖြစ်သူ၏ သွန်သင်ဆုံးမ အုပ်ထိန်းမှုအောက်၌ ကြိုးစားလိုက်နာ ကျိုးနွံခဲ့သဖြင့် ပြီးပြည့်စုံသည့် စာရေးဆရာတစ်ယောက် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ သူ၏ ဗေဒဆော်ဦးလက်ရာမှာ **ဘောက်လီဒီဆူ** (Boule de Suf) အမည်ရှိ ဝတ္ထုတိုဖြစ်ပြီး စာဖတ်ပရိသတ်က လက်ခံဩဘာပေးကြသဖြင့် အောင်မြင်မှု အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။ အချို့က ယင်းဝတ္ထုမှာ သူ၏ ဂန္ထဝင်မြောက်လက်ရာဟုပင် ယူဆခဲ့ကြသည်။

အစပထမက သူ၏ ဆရာရင်းဖြစ်သူ ဖလောက်ဘတ်ကပင် သူ့အပေါ် အထင်မကြီးခဲ့ပေ။ ထို့အတူ ဖလောက်ဘတ်၏ အပေါင်းအသင်း စာပေလောကမှ နေလိုလနွယ် ထင်ရှားသော စာရေးဆရာကြီးများ ဖြစ်ကြသည့် ရုရှားစာရေးဆရာကြီး ဘာဂျီနက်ဖ် (၁၈၁၃-၈၃)၊ စာရေးဆရာ

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ကြီး ဒူးဒစ်က် (၁၈၇၀-၉၇)နှင့် ပြင်သစ်စာရေးဆရာကြီး ဂိုလာ (၁၈၄၀-၁၉၂၀)တို့ကလည်း ရေးကြီးခွင့်ကျယ် မလုပ်ခဲ့ကြချေ။ သို့သော် ယနေ့ခေတ် ကာလ စာပေပညာရှင်တို့က မောပါဆွန်းအား ရေးသားတင်ပြပုံ၊ ရေးသား စီကုံးနှိုင်းဖွဲ့ပုံ အလွန် ကျွမ်းကျင်လိမ္မာပါးနပ်သော ပညာရှင် တစ်ဦးအဖြစ် အသိအမှတ် ပြုထိုက်သူတစ်ဦးဟု တင်ပြလေ့ ရှိသည်။

သူသည် ဝတ္ထုရေးဖွဲ့တင်ပြရာ၌ အားမာန်အပြည့်ရှိပြီး ရိုးစင်း သောစကားလုံး ရွေးချယ်သုံးနှုန်း တင်ပြလေ့ ရှိသည်။သူသည် ထူးခြား ဆန်းပြားသော စိတ်အာရုံခံစားမှုဖြင့် ရှုမြင်သုံးသပ်တတ်သူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။မောပါဆွန်း ရေးသားတင်ပြခဲ့သမျှ ဘဝသရုပ်ဖော်ဝတ္ထုတို့တို့မှာ အဓိကအားဖြင့် တွေးခေါ်ချက် သဘောတရား နှစ်ရပ်ကို ဇာတ်လမ်းဆင် ရှိ သရုပ်ဖော်သွားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဥပမာ ဟိုလာ(The Horla)ဝတ္ထု တွင် စိတ်ပညာ ဝေါဟာရအခေါ် လှုံ့ဆော်မဲ့အာရုံမှား (Hallucim-ation) စိတ်ဖောက်ပြန် ရူးသွပ်ခြင်းနှင့် သေခြင်းတရား၏ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ် ချောက်ချားဖွယ် (Horror of Death) အနိဋ္ဌာရုံရသ နှစ်မျိုးကို အစပ်အဟပ် ညီညီ ရေးဖွဲ့ခြယ်မှုန်း တင်ပြထားခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ဖန် **ကျေးလက် တောသူတောင်သား လယ်သမားများ (Peasants)၊ လူရှုပ်လူပွေ တေလေ ဂျပိုးများ(Scondrals)၊ ငွေရှင်ကြေးရှင် ဓနရှင်များ (Fimanciers) နှင့် ကလေး ကချေ မိန်းမပျက်များ (Frivous women)** ဝတ္ထုတို့တွင် ကရုဏာနှင့် ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်မှုတို့ကို တစ်လှည့်စီ မီးမောင်းထိုးပြထားသည်။ ရသမြောက် ဝတ္ထုတို့ တို့တွင် လူ့အကျင့်စရိုက်ဝသီကို ယထာဘူတ အမြင်ဖြင့် လေ့လာ သုံးသပ် ခြယ်မှုန်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ယခု **လက်ပြတ်ကြီး** ဝတ္ထုတို့မှာ ယင်း ရေးသားခဲ့ပြီးသမျှ ဝတ္ထုတို့၏ အဓိက ဦးတည်ချက် အတွေးအခေါ် သဘောတရားနှစ်ရပ်အကြား မဇ္ဈိမပဋိပဒါ အလယ်အလတ် သဘောဖြင့် လိမ္မာပါးနပ် ကျွမ်းကျင်စွာ ခြယ်မှုန်းရေးသားတင်ပြထားသော ဝတ္ထုတို့ တစ်ပုဒ်ဖြစ်ကြောင်း တင်ပြလိုက်ရပါသည်။

လက်ပြတ်ကြီး

THE HAND

ကျွန်ုပ်တို့မြို့မှ မြို့များနှာဖုံး ဂုဏ်သရေရှိ တရားသူကြီးမင်း မွန် ဆီယာဘာမူတီးယားသည် သူ့အိမ် ဧည့်ခန်းတွင်းရှိ မီးလင်းဖိုကြီးကို ကျောပေး၍ ထိုင်နေသည်။ သူ့နံဘေးပတ်လည်၌ ကျွန်တော်တို့ မြို့သူမြို့သားများ ဝိုင်းဖွဲ့၍ အသီးသီး နေရာယူ ထိုင်လိုက်ကြသည်။ ယခု ကျွန်တော်တို့ ဝိုင်းဖွဲ့ဆွေးနွေးကြမည့် စကားဝိုင်းမှာ စိန့်ကလောက်ဘုရားကျောင်းမှ ထူးဆန်းသော လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဆွေးနွေးတိုင်ပင် နှီးနှောကြသည့် စကားဝိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ စင်စစ် ဆွေးနွေးပွဲ ဆိုငြားသော်လည်း တရားသူကြီးမင်းထံမှ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်း တောင်းခံခြင်းဟု ဆိုပါက မမှားပေ။ မွန်ဆီယာဘာမူတီးယားမှာ အလွန် သမာသမတ်ရှိသော လူကြီးမင်း ဖြစ်သည်။

အခင်းဖြစ် အမှုမှာ အလွန် ရှုပ်ထွေးပြီး လျှို့ဝှက်ဆန်းကြယ်သော လူသတ်မှုဖြစ်၍ ရုတ်တရက် ဖြေရှင်းရမလွယ် ဖြစ်နေသည်။ ယင်းအခင်းဖြစ် အမှုကြောင့် ပဲရစ် တစ်မြို့လုံး တစ်လနီးပါး တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေကြသည်။ မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ အမှုမှန် ပေါ်ပေါက်အောင် မဖော်ထုတ်နိုင်ကြသေးပေ။

ဆွေးနွေးတိုင်ပင် စကားဝိုင်း၌ တရားသူကြီး မွန်ဆီယာဘာမူတီးယားက အခင်းဖြစ် လူသတ်မှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဥပဒေကြောင်း အထောက်အထား၊ သူ၏ အယူအဆတို့ဖြင့် ယုတ္တိယုတ္တာရှိအောင် အမျိုးမျိုး သက်

သေပြကာ ဖြစ်နိုင်စရာတို့ကို ရှင်းပြခဲ့ပါသော်လည်း ဆွေးနွေးပွဲမှာ အဆုံး မသတ်နိုင်ဘဲ လိပ်ခဲတည်းလည်း ဖြစ်နေသည်။

ဤစကားဝိုင်းတွင် မြို့ပေါ်မှ ဂုဏ်သရေရှိ အမျိုးသမီး အများ အပြား တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့တစ်တွေ မိမိတို့နေရာမှ ထလာခဲ့ ကြပြီး တရားသူကြီး အနီးသို့ တိုးကပ်လာခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မထိုင်ကြဘဲ ရပ်မြဲရပ်ကာ ပြောနေသမျှ စကားတို့ကို အားမလို အားမရ နားစိုက်ထောင် နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ အမျိုးသမီးတို့မှာ တရားသူကြီးမင်း ပြောပြနေသည့် အခင်းဖြစ် လူသတ်မှုကြောင့် တုန်လှုပ်ချောက်ချားကာ သွေးပျက်နေကြ ဟန် တူသည်။ အမှုအရာ အားလုံး ပျက်နေကြသည်။ သို့သော် ကြောက် စရာ လန့်စရာဆို နားထောင်လို သိလို စပ်စုလိုကြသည့် သဘာဝအတိုင်း သူတို့တစ်တွေ ဆက်လက် နားထောင်နေကြခြင်း ဖြစ် သည်။

သူတို့အထဲမှ အမျိုးသမီး တစ်ယောက်မှာ သူများတကာထက် ပို၍ အကြောက်လွန်ကာ သွေးဆုတ်နေသကဲ့သို့ တစ်ကိုယ်လုံး ဖြူဖပ်ဖြူ ရော် ဖြစ်နေသည်။ သူမ ဝမ်းထဲမှ သိလိုစိတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်တော့ဘဲ တိတ်ဆိတ်ခြင်းကို စတင် ဖြိုခွင်းလိုက်ပါသည်။

“အယ် အမယ်လေး ခရစ်တော်၊ ဒီအမှုဟာ တကယ့်ကို ကြောက် စရာ၊ လန့်စရာပါလား၊ ဧကန္တ တစ္ဆေသရဲ သဘာဝလွန်ကိစ္စများလားမှ မသိတာ၊ ကျွန်မတို့ ခုမှပဲ တရားသူကြီးမင်းပြောမှ ဒီကိစ္စ သိကြတာရှင်”

သူမက စိတ်ထဲရှိသည့်အတိုင်း ဟောဟောခိုင်းခိုင်း ဖွင့်ချလိုက် သည်။ တရားသူကြီး မွန်ဆီယာဘာမူတီးယားက စကားပြောလက်စကို ရပ်၍ အသံကြားရာ အမျိုးသမီးဘက်လှည့်၍ ပြန်ပြောလိုက်ပါသည်။

“မဒမ် ပြောသလို ဒီကိစ္စဟာ ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာဆိုတာ အမှန်ပေါ့။ ဒီကိစ္စ ဂယနဏသိဖို့ ဖြေရှင်းဖို့ဆိုတာ တကယ့်ကို မလွယ်ပါဘူး၊ နို့ပေမယ့် စောစောက မဒမ် ပြောသလိုမျိုး သဘာဝလွန် ဝိညာဉ် လောက နဲ့တော့ မသက်ဆိုင်ပါဘူး၊ အဲလို အဓိပ္ပာယ်မျိုးလည်း မဟုတ်ဘူး၊ အမှန်တော့ ရာဇဝတ်ပြစ်မှုတစ်ရပ် သက်သက်ပါ။ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် ရာဇဝတ်မှုခင်း လူသတ်မှုမျိုးလိုတော့ ဒီအမှုက လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ဖြေရှင်းလို့တော့ မရဘူး ဆိုတာ ဝန်ခံပါတယ်။ တစ္ဆေသရဲ သဘာဝလွန်လို့ ထင်ကြတာကိုလည်း

အပြစ်မဆိုလိုပါဘူး၊ ထင်လည်း ထင်စရာကိုး၊ အင်မတန်မှ ရှုပ်ထွေးလျှို့ဝှက် ဆန်းကြယ်မှုတွေကို လောလောဆယ်မှာ ကျွန်တော်တို့ မထိုးဖောက်နိုင် ကြလို့ဘဲ သို့လောသို့လော နာနာဘာဝလိုလို ရုပ်ဝတ္ထု မကျတဲ့ အတွေးတွေ ဝင်ပြီး အချိန်တွေ ကုန်ခဲ့ရတာပါ။ အဲဒီတော့ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး ဘာမဟုတ်တဲ့ ရုပ်ဝတ္ထုမကျတဲ့ အတွေးတွေ ဒီအမှုထဲ ဆွဲမသွင်းကြစေချင် ဘူးလို့ဘဲ ပြောပါရစေ”

အမျိုးသမီးထုမှာ အသက်တောင် ရဲရဲမရှူဝံ့ကြ။ တစ်ပြိုင်နက် တည်း တရားသူကြီးအား ဝိုင်းမေးလိုက်ကြပါသည်။

“နို့ ဒါဆို ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုံး ပြောပါဦး”

တရားသူကြီးက ခပ်ပြုံးပြုံးဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စနဲ့ အလားတူ တစ်ခါက ကျုပ် လိုက်ခဲ့ဖူးတဲ့ လူသတ်မှု တစ်ခုအကြောင်း ပြောပြချင်ပါတယ်။ အဲဒီအမှုက စုန်းကဝေလိုလို၊ နာနာ ဘာဝလိုလို၊ အို . . . စိတ်ကူးယဉ်ပုံပြင်ဆန်လွန်းတဲ့ အချက်အလက် အကြောင်းအရာတွေနဲ့ ရောပြွမ်းရှုပ်ထွေး ပေလိမ့်တဲ့ အမှုတစ်ခုပေါ့”

“အို ဒါဆိုလည်း မြန်မြန်ပြောပြပါ မွန်တီးယား၊ ကျွန်မတို့ သိပ်ကို စိတ်ဝင်စားပါတယ်”

အမျိုးသမီးထုက တောင်းဆိုလိုက်ပါသည်။

မွန်ဆီယာက မထေ့တထေ့ ပြုံးလိုက်ပြီးမှ ဆက်လက်၍ ထိုစဉ်က အခင်းဖြစ် ထူးဆန်းလျှို့ဝှက်သည့် လူသတ်မှုအကြောင်း ပြောပြလေ တော့သည်။

* * *

ယခုကဲ့သို့ ပြောပြသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို သဘာဝလွန်ကိစ္စတွေကို လိုက် စားသည်ဟု မထင်ကြစေလိုပေ။ အမှန်ကို ပြောရလျှင် ယခု ကျွန်ုပ် ပြောပြ မည့်အမှုမှာ ယင်းသို့သော သဘာဝလွန် ဖြစ်ရပ်များ ရောပြွမ်းနေသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် သဘာဝလွန် နာနာဘာဝ ကိစ္စများကို ယုံကြည်သူတစ်ယောက် မဟုတ်။ သို့သော် ယခု တင်ပြရာ၌ အကယ်၍ သဘာဝလွန်ဟု သုံးနှုန်းမည့်အစား ကျွန်ုပ်တို့ နားမလည် ဉာဏ်မမီသည့် ကိစ္စတို့ကို မဖြေရှင်းနိုင်သည့်အရာဟု ဝေါဟာရ ပြောင်းလဲသုံးနှုန်းလျှင်

ပို၍ အကောင်းဆုံးဟု ထင်ပါသည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ် ပြန်လည် ပြောပြမည့် ထူးဆန်းသောဖြစ်ရပ်ကို မတင်ပြမီ ရှေးဦးစွာ ထိုစဉ်က အဓိက ပတ်ဝန်းကျင် အခြေအနေများနှင့် ပဏာမ နိဒါန်းပျိုးရမည့် အခြေအနေ တို့ကို အကျဉ်းရုံး၍ တင်ပြဖို့ လိုပေသည်။

ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်သည် အဂျာစီဟိုမြို့၌ မြို့နယ်တရားသူကြီးအဖြစ် ရုံးထိုင်ခဲ့ရသည်။ ထိုမြို့ကလေးမှာ လှပသည်။ ပင်လယ်ကွေ့ကမ်းရိုးတန်း ပေါ် တည်ရှိပြီး မြင့်မားသော တောင်စဉ်တောင်တန်းကြီးများ ဝန်းရံနေ သည့် မြို့ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ် တရားသူကြီးအဖြစ်ဖြင့် နေစဉ် ကိုင်တွယ် ဖြေရှင်းနေရ သည့် မှုခင်းတို့မှာ ဗင်ဒတ်တား (Vendetta) ခေါ် သွေးကလဲစား လူသတ်မှု များ ဖြစ်ပါသည်။ အချို့ မှုခင်းများမှာ ရုပ်ဝတ္ထုကျကျ အထင်အရှား ဖြစ်ပွားခဲ့ကြပြီး ကျန်အများအပြားမှာ ဒဏ္ဍာရီ ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက် ဆန်ဆန်နှင့် သူရဲကောင်းဝါဒ ပြန်လည် ဆန်းသစ်လာသည့် မှုခင်းမျိုး ဖြစ်လေသည်။ လက်စားချေ သတ်ဖြတ်မှုတို့မှာ စိတ်ကူးယဉ်ဆန်လွန်း သော ကြီးကျယ်ခမ်းနားသည့် အကြောင်းအရာနှင့် ပတ်သက်နေသည်က များသည်။ လက်စားချေကြသည့် အကြောင်းရင်းတို့မှာလည်း နှစ်ပေါင်း များစွာ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခဲ့ကြရသည့် သွေးကြွေးတို့ကို ခဏတစ်ဖြုတ်ဖြင့် ကျေနပ် သွားစေသည့် လက်တုံ့ပြန် လက်စားချေ သတ်ဖြတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ယင်းအမှုတို့မှာ တမင်သက်သက် မုန်းတီး၍ စဉ်းလဲသော နည်း လမ်းတို့ဖြင့် လူပေါင်း များစွာ သတ်ဖြတ်နေခြင်းလော သို့တည်းမဟုတ် တကယ့်ကို မျိုးရိုးစဉ်ဆက် သွေးကလဲစားခေါ် မြင့်မြင့်မားမား လှုပ်ရှားမှု လုပ်ရပ်ပေလော ခွဲခြား၍ မသိနိုင်တော့ပေ။

ထိုမြို့ကလေးသို့ ရောက်ပြီး နှစ်နှစ်အတွင်း အခြား ဘာအကြောင်း အရာမှ မသိရှိခဲ့ရ။ သို့သော် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ကြားနေရ၊ သိနေရသည့် အကြောင်းအရာတို့မှာ ကြောက်စရာ၊ လန့်စရာ ကော်စီကင် ဥပဒေနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် သွေးကြွေးတန်ဖိုး အကြောင်းအား နားမဆုံအောင် ကြား နေရ၊ မြင်နေရသည်။ ကော်စီလာကျွန်းမှာ မြေထဲပင်လယ်တွင်းရှိ ပြင် သစ်ပိုင်ကျွန်း ဖြစ်သည်။ ကော်စီကင်ဥပဒေကလည်း ဤ ဗင်ဒတ်တား

ခေါ် သွေးကြွေးဆပ်သည့် ကလဲ့စားချေမှုတို့အား အားပေးအားမြှောက် ပြုထားသည်။ ဥပဒေအရဆိုလျှင် အစဉ်အဆက် တင်ရှိခဲ့ဖူးသော သွေးကြွေး ကို သားစဉ်မြေးဆက်နှင့် အနီးစပ်ဆုံး ဆွေမျိုးတို့က ပေးဆပ်ရမည်ဟု ဆိုပါသည်။ ကျွန်ုပ် ထိုမြို့တွင် နေထိုင်ခဲ့စဉ်က အဘိုးအိုများ၊ ကလေးသူငယ်တို့နှင့် ညီအစ်ကိုမောင်နှမ၊ ဆွေမျိုးဝမ်းကွဲတို့ လည်ပင်းပြတ်နေသည့် လူသတ်မှုတို့ကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံခဲ့ဖူးပါသည်။ ယင်းစိတ်မချမ်းသာ စရာ မြင်ကွင်းအနိဗ္ဗာရုံတို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်ဦးနှောက်မှာ ခြောက်ခမန်းဖြစ် ခဲ့ရသည်။

တစ်နေ့သ၌ ပင်လယ်ကွေ့ အစပ်ရှိ အိမ်ကြီးရခိုင်တစ်လုံးကို အင်္ဂလိပ်တစ်ဦး ငှားရမ်းနေထိုင်လာခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း များစွာ ကြာခဲ့ ပြီဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ရ၏။ ထိုအင်္ဂလိပ်သည် ဤအဂျာစီယိုမြို့သို့အလာ လမ်းခရီးအကြား ပြင်သစ်နိုင်ငံ အရှေ့တောင်ပိုင်း မာဆေးမြို့အရောက်၌ ပြင်သစ်လူမျိုး အစေခံတစ်ဦးကို ငှားရမ်းခေါ်ဆောင်လာခဲ့သည်ဟု သိရ ၏။ အဆိုပါ ထူးဆန်းသော နိုင်ငံခြားသားကြီး အကြောင်းကို လူတိုင်း ပြောဆိုနေခဲ့ကြသည်။ ပင်လယ်ကွေ့ကမ်းစပ်ရှိ ထိုအိမ်ကြီးတွင် သူတစ်ဦး တည်း နေထိုင်ပြီး အမဲလိုက်သည့်အချိန်၊ ငါးဖမ်းသည့်အချိန်မှအပ ကျန်အချိန်တို့၌ အိမ်မှ လုံးဝ မခွာဘဲ အမြဲ နေခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဤသူမှာ မည်သူနှင့်မျှ စကားမပြော၊ မြို့ထဲသို့လည်း အသွားအလာ မရှိ၊ နံနက်တိုင်း နှစ်နာရီ သုံးနာရီကြာမျှ ပစ္စတိုနှင့် ရိုင်ဖယ်သေနတ်ပစ် ကျင့် နေခဲ့သည်။

ဤ အင်္ဂလိပ်ကြီး အကြောင်းမှာ နေရာအနှံ့ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။ အချို့ကလည်း ပုံကြီးချဲ့ထွင်ပြီး ဤသူမှာ ဧရာမပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး သူ့နိုင်ငံမှ နိုင်ငံရေးကိစ္စဖြင့် ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာခဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်း၊ အခြားသူတို့က ထိုသူမှာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ရာဇဝတ်ပြစ်မှုတစ်ခု ကျူးလွန်ပြီး ဝရမ်းပြေးလာခဲ့သူဖြစ်ကြောင်း စသည့်စသည့် ထင်ရာမြင်ရာ လျှောက်ပြော နေခဲ့ကြသည်။ သူတို့တစ်တွေ တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသော် လည်း ကြောက်စရာ လန့်စရာ မည်သို့မည်ပုံ ကောင်းကြောင်း ဂယနဏ ယုတ္တိယုတ္တာရှိအောင် တိတိကျကျ ဟူ၍ မပြောနိုင်ကြချေ။

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

တရားသူကြီးတစ်ယောက် အနေဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် သိက္ခာရှိရှိဖြင့် သူ၏အကြောင်း စုံစမ်းချင်ပါသည်။ သို့သော် သူ့အကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ဘာမှ မသိခဲ့ရချေ။ သူက သူ့နာမည်အား ဆာဂျွန်ရိုးဝဲလ် ဟုသာ ပေးခဲ့သည်။

သို့အတွက် သူ့ကို အနီးကပ် စောင့်ကြည့်ချင်သည်။ သို့ရာတွင် ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရလျှင် ကျွန်ုပ် သတိထား လေ့လာနေခြင်းမှာ သူနှင့် ပတ်သက်၍ သံသယဒွိဟ ရှိနေ၍ မဟုတ်ပေ။ သို့ပါသော်လည်း သူနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်ဆိတ်တစ်အိတ်ပုံကြီးချဲ့ကာ ကောလာဟလ သတင်းများ နားမဆုံအောင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့တော့သည်။ လူပြောသူပြော များလာ သဖြင့် ကျွန်ုပ်မှာ မတတ်သာတော့ဘဲ ကိုယ်ကိုယ်တိုင် သူတို့ ပြောသကဲ့သို့ ဤသူ ဟုတ်၊ မဟုတ် သိရအောင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် ထောက်လှမ်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ သို့နှင့် သူ့အနီးဝန်းကျင် တောထဲသို့ ပုံမှန် အပတ်စဉ် အမဲလိုက်ထွက်ခဲ့သည်။

စိတ်ရှည်လက်ရှည် ကာလအတန်ကြာအောင် အခွင့်ကောင်းကို စောင့်ခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံး သူနှင့် တွေ့ဖို့ဆုံဖို့ အခွင့်အရေး ဖန်လာခဲ့ သည်။ သူ့ပိုင်နက်ထဲမှ ခါငှက်တစ်ကောင်ကို ကျွန်ုပ် သေနတ်ဖြင့် ပစ်ချ ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်၏ အမဲလိုက်ခွေးက သစ်ပင်ထက်မှ ပစ်ကျလာသည့် ငှက်သေကို ပြေး၍ ကိုက်ချီကာ ကျွန်ုပ်ထံ ယူလာခဲ့သည်။ ခါငှက်သေကို ယူ၍ သူ့ပိုင်နက်ထဲမှ ငှက်ကို ယခုကဲ့သို့ ပိုင်ရှင် ခွင့်မပြုဘဲ ပစ်ခတ်အမဲ လိုက်မိသည့်အတွက် ဝမ်းနည်းကြောင်း အနူးအညွတ် တောင်းပန်ကာ ဆာဂျွန်ရိုးဝဲလ်လက်သို့ ငှက်သေကို ပေးလိုက်ပါသည်။

ဤလူကြီးမှာ အလွန် ထွားကျိုင်းလွန်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး နီရဲ သော ဆံပင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်သည်။ သူ၏ မုတ်ဆိတ်မွေးတို့မှာလည်း နီရဲနေပြီး အရပ်အမောင်း ဒေါင်မြင့်မြင့်နှင့် လူထွားကြီး ဖြစ်သည်။ သူသည် အလွန် တည်ငြိမ်ပြီး ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သော ဟာကြူလီကြီး ဖြစ်ပါသည်။ သူ သည် ဗြိတိသျှလူမျိုးတို့ ပြောလေ့ရှိသည့် မျက်နှာရိပ်မျက်နှာကဲ ဖမ်းမရ သော လူစားမျိုး ဖြစ်သည်။ သူက ကျွန်ုပ်၏ ပြင်သစ်ယဉ်ကျေးမှုအလိုက် ယခုကဲ့သို့ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ လာရောက် တောင်းပန်သည်ကို လှိုက်လှိုက်

လဲ့လဲ့ လက်ခံပြီး ခွင့်လွှတ်ခဲ့သည်။ ထိုနေ့မှစ၍ တစ်လအကြာ၌ သူနှင့် ကျွန်ုပ် ငါးကြိမ်၊ ခြောက်ကြိမ်မျှ စကားစမြည် ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံး တစ်ညနေခင်း သူ့အိမ်အနီးမှ ဖြတ်သွားစဉ် ပန်းခြံထဲ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ထိုင်၍ ဆေးတံသောက်နေသော ဆာဂျွန်ရိုးဝဲလ် အား တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်က ဦးညွတ်အရိုအသေပြုကာ သူ့အား နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ သူကလည်း ကျွန်ုပ်အား ခဏတစ်ဖြုတ် လာ ရောက်နားကာ ဘီယာသောက်ရန် ဖိတ်မန္တက ပြုခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အခွင့် အရေး စောင့်နေသူဖြစ်၍ နှစ်ခါ မခေါ်ရချေ။ သူ့ကမ်းလှမ်းချက်ကို လက် ခံသဘောတူခဲ့သည်။

သူက အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ပီသစွာဖြင့် လက်ခံပြီး ပြင်သစ်လိုရော၊ ကော်စီကင်ဘာသာဖြင့်ပါ လှိုက်လှဲစွာ ပြောဆို ဆက်ဆံခဲ့သည်။ သူက ပြင်သစ်နိုင်ငံရော၊ ကော်စီလာကျွန်းပါ အင်မတန်မှ နှစ်သက်ပြီး အထူးသဖြင့် ဤပင်လယ်ကမ်းခြေကို ပို၍ နှစ်သက်ကြောင်း ပြောဆိုခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် လည်း လိမ္မာပါးနပ်စွာဖြင့် သူ့ မရိပ်မိအောင် သူ့ဘဝအကြောင်း စိတ်ဝင် တစား ဦးတည်သော မေးခွန်းတို့ကို မသိမသာ သွေးတိုးစမ်း မေးမြန်းခဲ့ သည်။ သူက ဘာမှ အံ့ဩသည့်ပုံ မပေါ်ဘဲ သူ့အကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စ ပြောပြခဲ့သည်။ အာဖရိက၊ အိန္ဒိယနှင့် အမေရိကတို့ကို ခရီး အများဆုံး လှည့်လည်ခဲ့ကြောင်း ပြောပြပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်လိုက်သည်။

“အို ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ ကျုပ် စွန့်စားခဲ့ရတဲ့ ဇာတ်လမ်းတွေ အများကြီးပဲဗျ”

ထို့နောက် အားကစားအကြောင်း၊ အမဲလိုက်သည့်အကြောင်း၊ ခရီးလှည့်လည်သွားရာတွင် ထူးဆန်းသော အံ့ဩစရာအကြောင်းများကို သူက အသေးစိတ် ပြောပြခဲ့သည်။ ထိုအကြောင်းအရာထဲတွင် ရေမြင်းများ၊ ကျား၊ ဆင်နှင့် ဂေါ်ဇီလာခေါ် မျောက်ဝံကြီးတွေနောက် တောလိုက်ခဲ့ပုံတို့ ဖြစ်သည်။

“ဒီကောင်ကြီးတွေဟာ တကယ်ကိုပဲ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ သားရဲတိရစ္ဆာန်တွေပဲနော်”

ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်သည်။ သူက ပြုံးပြီး ပြန်ဖြေသည်။

“မဟုတ်သေးဘူး မွန်ဆီယာ၊ အဆိုးဆုံးသတ္တဝါက လူဗျ”
သူက ဟက်ဟက်ပက်ပက် အားပါးတရ ရယ်လိုက်သည်။

“အေးဗျို့၊ မကြာမကြာ ဆိုသလို မနုဿမုဆိုးဘဝနဲ့ အဲဒီလိုလူမျိုး
တွေနောက် လိုက်ခဲ့ရတယ်”

သူက စကားကို ထပ်လောင်းဖြည့်စွက်လိုက်ပါသည်။

ထို့နောက် သူက လက်နက်များအကြောင်း ပြောပြီး အမျိုးမျိုးပုံစံ
ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော သူ၏ ကိုယ်ပိုင်ရိုင်ဖယ်သေနတ်များကို ဗဟုသုတ အဖြစ်
ကြည့်ရှုရန် လိုက်လံပြသလေသည်။ သူအိပ်သည့် အခန်းကြီးမှာ အနက်ရောင်
ပိုးသားပေါ် ရွှေရောင်ပန်းပွင့် ပန်းနွယ်၊ ပန်းဆိုင်တို့ ပုံဖော်ထိုးထားသော
ခန်းလုံးပြည့် ခန်းစည်းကြီးဖြင့် ကာရံထားသည်။ အနက်ရောင် အရာဝတ္ထု
တစ်ခုပေါ်တွင် အဝါရောင် ဧရာမပန်းပွင့်ကြီးများ လွှမ်းတင်ထားသည်မှာ
မီးလင်းဖိုကြီးသဖွယ် တညီးညီး တောက်ပနေသည်။ ယင်း လက်ရာမှာ
ဂျပန်ဖြစ် ဇာထိုးပန်းထိုးလက်ရာ ဖြစ်ကြောင်း အင်္ဂလိပ်ကြီးက ပြောပြ၍
သိခဲ့ရသည်။

ဧည့်ခန်းနံရံကြီး၏ အလယ်ဗဟို၌ ထူးဆန်းအံ့ဖွယ်ကောင်းသည့်
အရာကြီးတစ်ခုကို ဗြနန်းခနဲ လှမ်းမြင်လိုက်ရသဖြင့် ကျွန်ုပ် သိပ်ပြီး စိတ်
ဝင်စားသွားမိသည်။ လေးထောင့်စပ်စပ် ကတ္တီပါစပေါ် အထင်အရှား
တည်ရှိနေသည့် အနက်ရောင် အရာဝတ္ထုတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။ ဘာကြီးပါလိမ့်
ဟု အနားသွား၍ အသေအချာ ကြည့်လိုက်မိသည်။ ထိုအရာကြီးမှာ
လက်ကြီးတစ်ချောင်း ဖြစ်နေသည်။ မှန်ပါသည်။ လူတစ်ယောက်၏
လက်ပြတ်ကြီးတစ်ချောင်း ဖြစ်သည်။ ဖြူအောင်၊ ဖွေးအောင်၊ မပွန်းမပဲ့
ပကတိ အနေအထားအတိုင်း သန့်စင်အောင် ပြုပြင်ထားသော အရိုးစု
လက်ပြတ်ကြီး ဖြစ်သည်။ ယင်းလက်ပြတ်ကြီးမှာ မည်းနက်ခြောက်သွေ့
နေပြီး လက်မောင်းတို့မှာ ဝါကြန့်ကြန့် ဖြစ်နေသည်။ ရှိနေရမည့် ကြွက်
သားစိုင်များ အလျှင်း မရှိတော့ချေ။ သွေးစီးကြောင်းရာ အခြောက်များ
ကိုလည်း တွေ့နေရသေးသည်။ အရိုးပေါ်၌ သွေးစသွေးနုများက ရွံ့စေး
များကဲ့သို့ ခြောက်ကပ်နေသည်။ လက်ပြတ်ကြီးမှာ လက်မောင်းအလယ်မှ
နေ၍ ရဲတင်းပုဆိန်ဖြင့် ခုတ်ဖြတ်ထားသကဲ့သို့ တိတိကြီး ပြတ်နေခြင်း

ဖြစ်သည်။

လက်ပြတ်အရိုးစုကြီး၏ လက်ကောက်ဝတ်၌ သံကြိုးတုတ်တုတ် ကြီးတစ်ချောင်းကို ဖောက်၍ ဂဟေဆက်ကာ သံကြိုးစ တစ်ဖက်စွန်းကို နံရံမှ သံကွင်းကြီးနှင့် ဆက်ထားသည်။ ယင်းသံကြိုးတုတ်တုတ်ကြီးမှာ ဆင်တစ်ကောင်အား ထူးခတ်နိုင်လောက်အောင် ခိုင်ခံ့သည်။

“အဲဒါ ဘာကြီးလဲဗျ၊ လင်းစမ်းပါဦး”

ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီလက်ပြတ်ကြီး ပိုင်ရှင်ဟာ ကျုပ်ရဲ့ အသေကို မုန်းတီးရတဲ့ ရန်သူတော်ကြီးပေါ့”

အင်္ဂလိပ်ကြီးက ပြန်ဖြေသည်။

“ဒါကြီးကို အမေရိကက ယူလာခဲ့တာ။ ဒီလက်မောင်းကြီးကို ဓားရှည်နဲ့ ဖြတ်ခဲ့တာပေါ့။ အသားတွေ မီးမြှိုက်ပစ်လိုက်ပြီးမှ နေပူထဲမှာ ရက်သတ္တတစ်ပတ်လောက် အခြောက်လှန်းထားခဲ့တာ။ ကျုပ်ရဲ့ ပြစ်မှု တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကို ဖော်ပြနေတဲ့ အမှတ်တရပစ္စည်း ဆိုပါတော့”

လူသေတစ်ဦး၏ ကြွင်းကျန်ရစ်သော ဥတုဇရုပ်ဝတ္ထု လက်ပြတ် အရိုးစုကြီးကို ကိုင်တွယ်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဤအရိုးစုကြီး၏ ပိုင်ရှင်မှာ ဧရာမလူထွားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်မည်ဟုလည်း ခန့်မှန်းမိသည်။ မယုံနိုင် လောက်စရာ ရှည်လျားသည့် လက်ချောင်းကြီးများမှာ အလွန် ကြီးမား သော ကြွက်သားမျှင်တို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းတည်ဆောက်ထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကြွင်းကျန်နေသေးသည့် အသားစခြောက်များ ဟိုတစ်စ ဒီတစ်စတို့က သက်သေခံနေကြသည်။ လက်ပြတ်အရိုးစုကြီး ကြည့်ရသည်မှာ တကယ့် ကျက်သရေကင်းမဲ့သည့် အနိဋ္ဌာရုံ မြင်ကွင်းပင် ဖြစ်၏။ ဤမြင်ကွင်းက လူမဆန်လွန်းသော ကြမ်းကြုတ်မှုနှင့် ရက်စက်လွန်းသည့် သွေးကလဲစား ၏ သရုပ်သဏ္ဍာန်ကို ဖော်ကျူးနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါက မှားအံ့မထင် မိချေ။

“ဒါဆို ဒီလူကြီးဟာ တကယ့် လူ့ဘီလူးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်မှာ ပဲနော်”

ကျွန်ုပ်က စကားစလိုက်ပါသည်။

“ဟုတ်ပ”

အင်္ဂလိပ်ကြီးက တည်ငြိမ်စွာ ပြန်ဖြေရင်း ဆက်ပြောသည်။

“နို့ပေမယ့် ကျုပ်က သူထက် သန်စွမ်းကြောင်း ပြလိုက်တာပေါ့
ဗျာ၊ သူ့ကို အဲဒီ သံကြိုးကြီးနဲ့ ထူးခတ်ထားရတယ်ဗျ”

သူ့စကားကို ပျော်စေပြန်စေ သဘောဖြင့် နောက်ပြောင်ပြော
သည်ဟု ထင်ခဲ့မိသည်။

“ခုဆို ဒီသံကြိုးကြီး လိုသေးလို့လားဗျာ၊ ဒီအရိုးစုလက်ကြီးက
ထွက်ပြေးနိုင်တာမှ မဟုတ်တော့တာ”

“ဒီကောင်ကြီးက အမြဲ ထွက်ပြေးချင်နေတာ၊ ဒါကြောင့် သံကြိုး
ခတ်ထားရတာလေ”

ဆာဂျွန်ရိုးဝဲလ်က စိတ်မသက်မသာဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း သူ့စကား ကြားရသဖြင့် ကပျာကသီ သူ့မျက်နှာကို
ဖျတ်ခနဲ ကြည့်လိုက်မိသည်။ အရူးတစ်ယောက်နှင့် ဆက်ဆံမိလေသလား
သို့တည်းမဟုတ် သူပဲ တမင် ရွံ့ပြောလေသလားဟု ကျွန်ုပ် ဇဝေဇဝါ
တွေးလိုက်မိသည်။

သူ့မျက်နှာမှာ ပကတိ အေးဆေးတည်ငြိမ်နေပြီး သဘောကောင်း
ပုံ ဖော်ပြနေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း အခြား အကြောင်းအရာများ ပြောဆိုနေ
ခဲ့သည်။ သူ့သေနတ်တွေ ကောင်းကြောင်း ချီးမွမ်းလိုက်ပါသည်။ ကျည်ဆန်
အပြည့်ထိုးပြီး အရံသင့် အလွယ်တကူ ပစ်ခတ်နိုင်ရန် ခြောက်လုံးပြူးကို
ထားရှိသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ အမြဲတစေ
သူ့အား တိုက်ခိုက်မည့် ရန်သူရှိနေပုံ ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် သူ့ထံ အကြိမ်ပေါင်း များစွာ သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့
သည်။ ထို့နောက် သူ့ဆီ မရောက်ဖြစ်ခဲ့ချေ။ သူ ဤကျွန်း၌ ရှိနေသည်ကို
လည်း သူ့စိမ်းတစ်ရံဆန်ဟု သဘောမထားမိတော့။ သူ့အကြောင်းနှင့်
အားလုံးနှင့် သူ မတူသည်ကိုလည်း အရေးမထားမိတော့ပေ။

ဤသို့ဖြင့် အချိန်မှာ တစ်နှစ်ကုန်လွန်သွားခဲ့သည်။ ထိုနှစ်ကုန်ခါနီး
တစ်နေ့ နံနက်ခင်းတွင် ကျွန်ုပ်အား အိမ်စေတပည့်က အိပ်ရာမှ လာရောက်
နှိုး၍ ပြောခဲ့သည်။ ဆာဂျွန်ရိုးဝဲလ် အသတ်ခံရကြောင်း သိလိုက်ရသည်။

နာရီဝက်ခန့် အကြာ၌ သူ့အိမ်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ကော်မရှင်နာမင်းကြီးနှင့် ရဲအင်စပက်တာချုပ်လည်း လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ ဝမ်းနည်းပက်လက် ယူကြုံးမရဖြစ်ကာ ငိုကြွေးနေသော ဆာဂျွန်ရီးဝဲလ်၏ တစ်ဦးတည်းအစေခံအား တံခါးပေါက်၌ တွေ့လိုက်ရသည်။ ပထမ သူ့အပေါ် မယုံသင်္ကာ ဖြစ်မိသေးသည်။ သို့သော် သူ့မှာ အပြစ် မရှိချေ။ သူ့အား သတ်သွားသည့် တရားခံလူသတ်ကောင်အား ဘယ်တော့မှ ရှာတွေ့နိုင်မည် မဟုတ်တော့ချေ။

ပထမဦးစွာ တွေ့လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းမှာ ဆာဂျွန်၏ ဧည့်ခန်း အလယ်ဗဟိုတွင် ပက်လက်လန် လဲကျသေဆုံးနေသော အလောင်းကြီး ဖြစ်သည်။ သူ့ခါးမှ ကုတ်အင်္ကျီကြီးမှာ စုတ်ပြဲနေသည်။ အင်္ကျီလက်တစ်ဖက်မှာ ဖဲကြိုးတို့ဖြင့် တွဲလောင်းကြီး ကျနေသည်ကို တွေ့ရပြီး အခန်းထဲ၌ အသေအလဲ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားထားသည့် ခြေရာလက်ရာများ ပြန့်ကျဲနေသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

အင်္ဂလိပ်ကြီးမှာ လည်စေ့ညှစ် အသတ်ခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရ၏။ သူ့မျက်နှာကြီးမှာ မည်းညိုဖူးရောင်နေပြီး ကြောက်စရာ လန့်စရာ အခြင်းအရာကို တွေ့ရသည့် ကြောက်လန့်နေသောပုံ ဆောင်နေသည်။ သူ့ပါးစပ်ထဲမှ အတင်းစေ့ထားသည့် သွားတွေအကြား၌ တစ်စုံတစ်ရာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ သူ့လည်ပင်း၌ အပေါက်ငါးပေါက် တွေ့လိုက်ရပြီး ယင်းအပေါက်တို့မှာ သံအစွယ် ငါးချောင်းဖြင့် ထိုးဖောက်ထားပုံရသည်။ သွေးအလိမ်းလိမ်း ပေကျဲနေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အဖွဲ့တွင် ဆရာဝန်တစ်ယောက်လည်း လိုက်ပါလာခဲ့သည်။ သေသူ ဆာဂျွန်ရီးဝဲလ်၏ လည်ပင်းပေါ်မှ လက်ချောင်းရာတို့ကို စိမ်ပြေနေပြေ စစ်ဆေးပြီး သူက ထူးထူးဆန်းဆန်း မှတ်ချက်ချပါသည်။

“သူ့ကို ညှစ်သတ်ခဲ့တာ လူရိုးတစ်ခု ဖြစ်တယ်လို့ ယူဆတယ်”

ကျွန်ုပ်မှာ ဆရာဝန်၏စကား ကြားလိုက်ရသဖြင့် ကျောထဲစိမ့်သွားအောင် ကြက်သီး တဖြန်းဖြန်း ထသွားခဲ့သည်။ နံရံပေါ်သို့ အလိုလို မျက်စိရောက်သွားခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် တစ်ခါက မြင်ဖူးသော သူ့လက်ပြတ် အရိုးစုကြီး သံကြိုးတွဲလောင်းဖြင့် ချိတ်ဆွဲထားသည့်နေရာ၌ အပေါက်

ကြီးဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့သည်။ လက်ပြတ် အရိုးစုကြီး မရှိတော့။ တန်းလန်းကျနေသော သံကြိုးကြီးမှာ ပြတ်တောက် သွားခဲ့သည်။

ဆာဂျွန်၏ အလောင်းပေါ်မှ စီး၍ သူ့မျက်နှာကြီးအား သေချာ ကြည့်ရှုလေ့လာလိုက်သည်။ တစ်အား ကုန်းကိုက်ခဲထားသော သွားတွေ အကြား၌ လက်ပြတ်ကြီးမှာ လက်ချောင်းကလေး တစ်ချောင်းကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ယင်းလက်ချောင်းပြတ် အရိုးစုမှာ ဒုတိယအဆစ်မှ တိတိရီရီ ပြတ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆာဂျွန်ရိုးဝဲလ် အသတ်ခံရမှုနှင့် ပတ်သက်၍ တစ်အိမ်လုံး မြေလှန် ရှာဖွေခဲ့ကြသော်လည်း ဘာမှ မတွေ့ကြရ။ တံခါးမကြီးနှင့် ပြတင်းပေါက် များမပွင့်။ စားပွဲကုလားထိုင်များ ခြေရာလက်ရာ မပျက်။ သူ၏ အိပ်ဖန်စောင့်ခွေးကြီးနှစ်ကောင်မှာလည်း အိပ်နေရာမှ မမိုးခဲ့ကြချေ။

သူ၏ တစ်ယောက်တည်းသော အပါးတော်မြဲ ကျွန်ယုံ၏ သက်သေခံ ထွက်ဆိုချက်ကို အထောက်အထားအဖြစ် အသုံးပြုရမည် ဖြစ်၏။ သူ့ဆရာ ဆာဂျွန်မှာ ညည မအိပ်ရဟု သိရသည်။ သူ့ထံသို့ စာများ ခဏခဏ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူက ဖတ်ပြီး အကုန်မီးရှို့ပစ်ခဲ့သည်။

သူ့ဆရာမှာ စိတ်ဖောက်ပြန် ရူးသွပ်သွားသလား မသိ။ မကြာမကြာ ဒေါသတကြီး နံရံပေါ်မှ သံကြိုးခတ်ထားသည့် လက်ပြတ်အရိုးစုကြီးအား ကြာပွတ်ဖြင့် ဒေါသတကြီး လှမ်းလှမ်းရိုက်သည်ကို တွေ့ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။ လူသတ်မှု ဖြစ်ပွားသည့်အချိန်က နံရံပေါ်မှ သံကြိုးတုတ်တုတ်ကြီးဖြင့် အသေထူးခတ်ထားသော လက်ပြတ်အရိုးစုကြီးသည် မည်သို့ ပြုတ်ထွက်လာခဲ့သည်ကို မသိခဲ့ရ။

ညဉ့်နက်မှ ဆာဂျွန်ရိုးဝဲလ် အိပ်လေ့ရှိပြီး သူ့အခန်း တံခါးကို လုံခြုံစွာ သော့ခတ်ကာ အိပ်တတ်သည်။ လက်နက်တို့ကိုလည်း အဆင်သင့် လက်လှမ်းမီရာ၌ ထားသည်။ မကြာခဏ ဆိုသလို ညဉ့်နက်သန်းခေါင်၌ တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် ရန်ဖြစ်နေသလို အော်ကြီးဟစ်ကျယ်ဖြင့် ရန်ဖြစ်နေသံကိုလည်း ကြားရသည်။

အခင်းဖြစ်သည့် ညက သူ့အခန်းမှ ဘာသံမှ မကြားခဲ့ရ။ နံနက်

သူ့အခန်း သွားဖွင့်တော့မှ ဆာဂျင်မှာ အသတ်ခံရပြီး လဲကျနေသည်ကို တွေ့ရှိခဲ့သည်ဟု သူ့အိမ်ဖော်လုလင်က ထွက်ဆိုခဲ့သည်။ သူ့အနေဖြင့် မည်သူ့ကိုမျှ သင်္ကာရန်မကင်း မဖြစ်ခဲ့ဟုလည်း ပြောဆိုသွားခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်မှာလည်း အခင်းဖြစ်အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သက်ဆိုင်ရာ တာဝန်ရှိ ဥပဒေအကြံပေးအရာရှိအား သေသူ ဆာဂျင်ရိုးဝဲလ်အကြောင်း သိသမျှကို ပြောပြခဲ့သည်။ အခင်းဖြစ် အမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ကော်စီကာ ကျွန်းတစ်ကျွန်းလုံး ပိုက်စိပ်တိုက် ထောက်လှမ်းစုံစမ်း စစ်ဆေးခဲ့ပါသော် လည်း တရားခံဟု ဆိုရလောက်သည့်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မတွေ့ခဲ့ ရချေ။

အခင်းဖြစ်အမှု ပေါ်ပေါက်ပြီး သုံးလအကြာ တစ်ည၌ ကျွန်ုပ် သည် ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်စရာ အကောင်းဆုံး အိပ်မက်ဆိုးကြီးတစ်ခု မြင် မက်ခဲ့သည်။ အိပ်မက်ထဲ၌ ကြောက်စရာကောင်းသည့် ဆာဂျင် ဧည့်ခန်းမှ ထူးခတ်ထားသော လက်ပြတ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကျွန်ုပ် အိမ် ကန်လန်ကာများ၊ နံရံတို့ပေါ်တွင် ကင်းမလက်မည်းကြီးလိုလို ပင့်ကူကြီး လိုလို ပြေးလွှားနေသည်ကို မြင်မက်ခဲ့သည်။ ထိုသို့သော အိပ်မက်ဆိုးကြီး ကို သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် မြင်မက်ခဲ့ပြီး သုံးကြိမ်တိတိ လန့်လန့်နိုးခဲ့သည်ချည်း ဖြစ်၏။ အိပ်မက်ထဲ၌ လက်ပြတ်ကြီးမှာ ကျွန်ုပ် အခန်းပတ်လည် ဒုန်းစိုင်း ပြေးလွှားနေခဲ့ပြီး လက်ချောင်းတွေမှာ ခြေထောက်များသဏ္ဍာန် ပြေးလွှား နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ အိပ်မက်သုံးကြိမ်တိုင် မက်ခဲ့ပြီး နောက်နေ့၌ တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင်ပင် ယင်းလက်ပြတ်အရိုးစုကြီးကို ကျွန်ုပ်ထံသို့ ပို့ပေးခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဆာဂျင်ရိုးဝဲလ်၏ မိသားစုတို့ကို ရှာမတွေ့သည့်အဆုံး သူ့အလောင်းကို သင်္ချိုင်း၌ ဂူသွင်းသင်္ဂြိုဟ်လိုက်ပါသည်။ အဆိုပါ လက် ပြတ်အရိုးစုကြီးကို ဆာဂျင်ရိုးဝဲလ်၏ အုတ်ဂူပေါ်တွင် တွေ့ရှိခဲ့ရကြောင်း လာရောက် ပို့သူက ပြောပြခဲ့သည်။ အရိုးစုကြီး၏ လက်ညှိုးနေရာမှ အရိုးစု မှာ ပျောက်ဆုံးနေသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

ကျွန်ုပ် ပြောပြချင်သည့် ကိုယ်တွေ့ အကြောင်းအရာမှာ ဤမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ သည့်ထက်ပို၍ မသိတော့ပါ။ လေးစားအပ်သော အမျိုးသမီးများ

ခင်ဗျား ဟု မွန်ဆီယာဘာမူတီးယားက သူ့စကား အဆုံးသတ်ခဲ့သည်။

* * *

စိတ်အားထက်သန်စွာ နားထောင်နေကြသော အမျိုးသမီးတို့မှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ကာ မျက်နှာတွင် သွေးမရှိတော့၊ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေကြသည်။

“ဒါပေမယ့် . . . ”

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က မကျေမနပ်ထ၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဒါနဲ့တင် မပြီးနိုင်သေးပါဘူး၊ ဘာမှလဲ မရှင်းဘဲနဲ့ ဒီအဖြစ်ကို မွန်ဆီယာ ဘယ်လို ယူဆသလဲ၊ ကောက်ချက်ချသလဲဆိုတာ မပြောရင်တော့ ကျွန်မတို့ အားလုံး ဒီည အိပ်လို့ရမှာကို မဟုတ်ဘူးရှင့်”

တရားသူကြီး မွန်ဆီယာဘာမူတီးယားက ပြုံးလိုက်ပြီး အပြစ်တင်သလိုလို ပြန်ပြောကြားလိုက်ပါသည်။

“မဒမ်၊ ကျုပ် အတွေးနဲ့ အဖြေပေးရရင် ခင်ဗျားတို့တစ်တွေ ယုန်ထင်ကြောင်ထင် ထင်နေတဲ့ စိတ်ကူးယဉ် ကြောက်စရာ လန့်စရာ အိပ်မက်တွေ လန့်နိုးသွားကြမှာ မြင်ယောင်သေးတယ်၊ ကျုပ်အထင်တော့ ဒီလက်ပြတ်အရိုးစုကြီးရဲ့ ပိုင်ရှင်ဟာ မသေသေးဘူးလို့ဘဲ။ အဲဒီလူဟာ သူ့လက်ပြတ်ကြီးကို ဒီမှာ လာရှာတာ ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတော့ သူတွေ သွားခဲ့တာ၊ သူရဲ့ ပျောက်ဆုံးနေတဲ့ လက်တစ်ဖက်သာ မဟုတ်ဘူး။ ဖြတ်ယူသွားတဲ့သူကိုပါ တွေ့သွားတာပဲ ဖြစ်ရမယ်ပေါ့။

အဲဒီတော့ သူဟာ မဒမ် ဆက်တွေးကြည့်ပေါ့၊ ဒါဟာ ဗင်ဒတ်တားလို့ ခေါ်တဲ့ သွေးကလဲစား တစ်မျိုးပေါ့”

သူတို့အထဲမှ အမျိုးသမီးတစ်ဦးက ညည်းတွားလိုက်ပါသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ အဲလိုမျိုး ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဟုတ်နိုင်ဘူး”

“အစကတည်းက ဒီအကြောင်း ပြောမပြခင် ကျုပ် စကားပလ္လင်ခံတယ်မို့လား၊ ကျုပ် ကောက်ချက် ရှင်းလင်းချက်ကို ခင်ဗျားတို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျေနပ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူးလို့”

တရားသူကြီး မွန်ဆီယာက ပြုံးစိစိဖြင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

အားနက်(စ်) ဟယ်မင်းဝေး

ERNEST HEMINGWAY

အားနက်စ်ဟယ်မင်းဝေး(၁၈၉၉-၁၉၆၁)မှာ အမေရိကန် ဝတ္ထုရှည် လုံးချင်းဝတ္ထုရေးဆရာ (Novelist) နှင့် သတင်းစာဆရာ ဖြစ်ပြီး (၁၉၅၄) ခုနှစ်က နိုဗယ်လ်ဆု ဆွတ်ခူးခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သူသည် သူနှင့် ခေတ်ပြိုင် ဂန္ထဝင် စာရေးဆရာကြီးတို့နှင့်မတူ တစ်မူခြားပြီး ထွက်ပေါ်လာခဲ့သော စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူ၏ ဝတ္ထုတို့မှာ လှုပ်ရှားမှု (လက်ဝှေ့ ထိုးသတ်ခြင်း၊ ငါးဖမ်းခြင်း၊ အမဲလိုက်ခြင်းနှင့် စစ်ပွဲခင်းခြင်း အကြောင်း) ကုဋ္ဌာရုံ၊ အနိဋ္ဌာရုံတို့နှင့် ဘဝစရိုက် သရုပ်သဏ္ဍာန်တို့ကို ပေါင်းစပ်ပြီး သီကုံး ခြယ်မှုန်းထားသည်ကို တွေ့ရှိရသည်။

သူသည် နိုင်ငံရေးသမားလို၊ တရားဟော ဓမ္မဆရာလို ဟောပြော ပို့ချဟန် အရေးအသား စတိုင်ကို မနှစ်သက်၊ မရေမရာ စိတ်ကူးယဉ် သက်သက်ဖြင့် ဖန်တီးတည်ဆောက် ရေးသားထားခြင်းထက် ရုပ်ဝတ္ထု ကျကျ ကိုယ်စားပြုသည့် အတွေးအခေါ်ဇာတ်လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်တို့ကိုသာ ပို၍ လက်တွေ့ပြီး ရေးသားတင်ဆက်လေ့ ရှိသည်။ သူနှင့် ခေတ်ပြိုင် စာရေးဆရာ အကျော်အမော်တို့အနက် အားနက်စ်ဂျွန်စတိန်းဘက် (အမေရိကန်နိုဗယ်လ်ဆုရှင် ဝတ္ထုရေးဆရာကြီး)၊ တာကိုနက်ဖ် (အိုင်ဗင် ဆာဂျီမစ်ချ်တာကီနက်စ်- ရုရှားစာရေးဆရာ)၊ ရှားဝုဒ်အန္ဒာဆင် ၁၈၇၆-၁၉၄၁၊ အမေရိကန် ဝတ္ထုရှည် လုံးချင်းဝတ္ထုရေးဆရာနှင့် ဝတ္ထုတိုရေးဆရာ)၊ မတ်စ်တို့န်း (အမည်ရင်း ဆင်မြူရယ်လ်လန်ဟွန်ကလီမင်းစ်- ၁၈၃၆-

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

၁၉၁၀၊ အမေရိကန်ဟာသစာရေးဆရာကြီး)တို့၏ လွှမ်းမိုးမှုရှိကြောင်း သူ့စာပေတို့၌ ထင်ဟပ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဟယ်မင်းဝေး၏ ရေးသားတင်ပြဟန် စတိုင်မှာ သူ့ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ကမ္ဘာ့စာပေလောက၌ သူ့အမည်ဖြင့် တွဲဖက်၍ ထင်ဟပ်ကျန်နေရစ်ခဲ့လေသည်။

ဟယ်မင်းဝေး၏ စာပေအရေးအသားနှင့် တင်ပြပုံဟန် (စတိုင်)မှာ ရိုးရိုးစင်းစင်း တိုက်ရိုက်တွဲတိုးဖြစ်ပြီး လိုရင်းတိုရှင်း ရှိလှပေသည်။ ယင်း သဘောထားတို့ကို စာရေးဆရာဖြစ်သူ ဟယ်မင်းဝေး၏ စကားပြောတို့၌ မတွေ့ရဘဲ နားလည်မှုသဘောနှင့် ဖော်ပြပြီး အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ မြှုပ်ထား၊ ချန်လှပ်ထားလေ့ ရှိသည်။ ဟယ်မင်းဝေး၏ စာပေအရေးအသားဟန်မှာ အသိပညာဆိုင်ရာ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ သုံးသပ်ရလောက်အောင် လုံလောက် လိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ သို့သော် သူ၏ အရေးအသား စာပေဟန်မှာ စိတ်ခံစားမှု အပြန်အလှန် စေတသိက်သဘောတရားတို့မှာ ချီးကျူးစရာ ကောင်းလှ သည်။ သူသည် အချစ်၊ စိတ်ပျက်အားငယ်ခြင်း၊ တိုက်ပွဲဂုဏ်သတင်း၊ ဖိုမ ချစ်ခြင်းမေတ္တာ၊ ဒူးမထောက် လက်မမြှောက်သည့် သတ္တိ စသည်တို့ကို ရောပြွမ်းပြီး အစပ်အဟပ်ညီစွာ တင်ပြတတ်ခြင်းတို့မှာ သူမတူအောင် စွမ်းလှသဖြင့် ချီးကျူးလောက်ပေသည်။

ရှင်းရှင်း ဆိုရလျှင် စာရေးဆရာကြီး ဟယ်မင်းဝေးသည် သူတစ်ပါး ဟန်ပန်ကို အတုခိုးမှုမှ ကင်းရှင်းသည်ဟု ရဲရဲအာမခံနိုင်သူဖြစ်ပြီး သူ သည် သူ့နှင့်သူ ရေးသားတင်ပြသူ ဖြစ်သည်။ သူ၏ စာပေဟန်သာလျှင် ရေပန်းစားလှသည်။ နေ့စဉ် စာပေ အရေးအသားတို့၌ အများဆုံး တွေ့နေ၊ ဖတ်ရှုလေ့လာနေကြရပေသည်။ သူ၏ အကောင်းတကု အကောင်းဆုံး လက်ရာအချို့မှာ **နေမင်းကြီးလည်း သာနေဆဲ** (The Sun Also Rises)၊ **ဝေးပေါ့ဝေးပေါ့** (A Farewell To Arms)၊ **မည်သူ့အတွက်ခေါင်းလောင်းထိုး သံပါလိမ့်** (For Whom The Bell Tolls)၊ **အဏ္ဏဝါနှင့်အဘိုးအို** (The Old Man And The Sea) ဖြစ်သည်။ **ကျွန်ုပ်တို့ခေတ်ကာလ** (In Our Times) နှင့် **ဣတ္ထိယ မိန်းမ မပါ**၊ **ပုရိသ ယောက်ျားစင်စစ်ချည်း သက်သက်** (Man Without Women) တို့မှ ဤ **အနိုင်မခံအရှုံးမပေး** (Undefeated) ဝတ္ထုကို ထုတ်နုတ်တင်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အနိုင်မခံ အရှုံးမပေး

THE UNDEFEATED

မင်နူရယ်ဂါစီယာသည် ရီတာနာ၏ ရုံးခန်းသို့သွားရန် လှေကား အတိုင်း တစ်ထစ်ချင်း တက်လာခဲ့သည်။ သူ၏ တံခါးအဝအရောက် လက်ထဲ ဆွဲလာခဲ့သော လက်ဆွဲအိတ်ကို အသာချ၍ အခန်းတံခါးကြီးကို လက်ခေါက်ဖြင့် အသာအယာခေါက်၍ အသံပြုလိုက်သည်။ ပြန်ထူးသံ မကြား၊ မင်နူရယ်မှာ ခန်းမကြီးသွားရာလမ်း၌ မတ်တတ်ရပ်လျက် အခန်း ထဲ နားစွင့်ကြည့်ရာ တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေကြောင်း သိလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

“ရီတာနာ”

သူက ခေါ်ကြည့်ပြီး ထူးသံကို နားစွင့်နေသည်။ အခန်းထဲမှ ပြန် မထူး။

“ဒီလူ ဟိုဟိုသည်သည် သွားများ နေသလား”

ဟု မင်နူရယ် ထင်လိုက်မိသည်။

“ဗျို၊ ရီတာနာ”

သူက တံခါးကို တဝုန်းဝုန်းထုရင်း အော်ခေါ်သည်။

“အပြင်က ဘယ်သူလဲကွ”

ရုံးခန်းထဲမှ တစ်ယောက်ယောက်က ပြန်ထူးသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ကျုပ်ပါ မာနိုကိုလေဗျာ”

မင်နူရယ်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“အေး နို့ဘာလုပ်မတုံး”

မေးသံ ကြားရသည်။

“ကျုပ် အလုပ်လုပ်မလို့လေ”

မင်နူရယ်က ပြောလိုက်သည်။

အတွင်းမှ တံခါးလျက်လှည့်သံ တကျိကျိ ကြားရပြီး တံခါးမကြီး ပွင့်လာခဲ့သည်။ မင်နူရယ် အခန်းထဲသို့ လက်ဆွဲအိတ်ဆွဲ၍ ဝင်ခဲ့သည်။

အခန်းအစွန်းကျကျ ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် လူကောင်သေးသေး ကွေးကွေး လူတစ်ယောက် ထိုင်နေသည်။ သူ၏ ဦးခေါင်းဘက် နံရံပေါ်၌ နွားရိုင်းကြီးတစ်ကောင်၏ အရေကိုဆုတ်၍ အစာသွတ်ပြီး ပကတိသက်ရှိ နှင့်မခြား လက်ရာမြောက်စွာ ပြုလုပ်ထားသော ဦးချိုကားကားနှင့် နွားရိုင်း ခေါင်းကြီးတစ်လုံး နေရာယူချိတ်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ ယင်း လက်ရာမှာ စပိန်နိုင်ငံ မဒရစ်မြို့ သဘာဝသားကောင်အရေ အရိုးစုတို့ကို အစာသွတ်၍ သဘာဝသက်ရှိ သားကောင်နှင့်မခြား ပြုလုပ်ဖန်တီးတတ်သည့် ပညာရှင် တစ်ဦး ဖန်တီးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ နံရံပေါ်၌ ဘောင်သွင်းထားသည့် ဓာတ်ပုံများနှင့် နွားရိုင်းသတ်ပွဲ ပိုစတာများ သူ့နေရာနှင့်သူ အစီအရီ ချိတ်ဆွဲထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။

လူကောင် ညှက်ညှက်ပက်ပက်နှင့်လူက သူ့စားပွဲမှာ ထိုင်ရင်း မင်နူရယ်အား စူးစိုက်ကြည့်နေသည်။

“သူတို့သတ်လို့ မင်း သေပြီလို့ ငါက ထင်နေတာ”

မင်နူရယ်က သူ၏ လက်ခေါက်ဖြင့် စားပွဲစွန်းကို တဒေါက်ဒေါက် ခေါက်နေသည်။ လူညှက်ကလေးက စားပွဲကိုကျော်၍ သူ့အား လှမ်းကြည့် လိုက်သည်။

“ဒီနှစ် မင်း နွားရိုင်းနဲ့သတ်ပွဲ (ကော်ရစ်ဒါးစ်)ဘယ်နှပွဲ နှံ့ပြီးပြီလဲ”
ရီတာနာက မေးလိုက်သည်။

“တစ်ပွဲတည်းပါ”

သူက ပြန်ဖြေသည်။

“အဲဒါဖြင့် တစ်ပွဲတည်းပေါ့”

လူညှက်ကလေးက မေးလိုက်ပြန်သည်။

“အဲဒါပဲပေါ့”

“ဒါတော့ ငါ သတင်းစာထဲ ဖတ်ပြီးပြီ”

ရီတာနာက ပြောသည်။ သူက ကုလားထိုင်နောက်မှီပေါ် ကျော လှန်ချ မှီထိုင်ရင်း မင်နူရယ်အား ကြည့်လိုက်သည်။

မင်နူရယ်က နံရံပေါ်မှ ဦးချိုကားကားနှင့် နွားခေါင်းကြီးအား လှမ်း ကြည့်လိုက်သည်။ ဤ နွားခေါင်းခွဲ အစာသွတ် သဘာဝသားကောင်ရုပ်ကြီး ကို ယခင်က မကြာခဏ တွေ့ဖူးခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ထိုအရာကြီးမှာ မိသားစုတစ်စုနှင့် ပတ်သက်နေပြီး စိတ်ဝင်စားစရာ ရှိနေသည်ဟုလည်း ခံစားလိုက်မိသည်။ မှန်ပါသည်။ ဤနွားရိုင်းကြီးကို သူ့အစ်ကိုဖြစ်သူ လွန်ခဲ့ သော ကိုးနှစ်က တိုက်ခိုက်အနိုင်ယူ သတ်ဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤနွား ရေခွဲ ဦးခေါင်းကြီးမှာ ဝက်သစ်ချသား ခိုင်းကြီးပေါ်၌ ကြေးဝါပြားကြီးတစ် ချပ်ကို တပ်ပြီးတင်၍ အလှဆင်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနွားသေကောင် ဦးခေါင်းအစာသွတ်ရုပ်ကြီးပေါ်ရှိ ရေးထိုးထားသော စာတန်းကို ဖတ်မ ကြည့်တော့။ သို့သော် သူ အတပ်သိနေသည်။ ယင်းစာတန်းမှာ သူ့ညီလေး ၏ အမှတ်တရ ပစ္စည်းတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း။ သူသည် အလွန်တော်သည့် လူစွမ်းကောင်း တစ်ယောက်ပါပေ။

ကြေးဝါပြားကြီးပေါ်မှ စာတန်းမှာ ဤသို့ ဖြစ်၏။

ဗီရာလူအာ မြို့စားကြီး၏ တိုက်ခိုက်မှု၊ နွားရိုင်းကြီး မာရီယိုဆာနှင့် နိုဗီလာရီမြို့မှ အန်တိုနီယိုတို့ (၁၉၀၉)ခုနှစ်၊ ဧပြီလ (၂၇)ရက်နေ့ကတိုက် ခိုက်ခဲ့ကြရာ အန်တိုနီယိုမှာ တိုက်ခိုက်ရင်း နွားရိုင်းကြီး၏ ဦးချိုဖျားတွင် အသက်ပါသွားခဲ့သည်။

မင်နူရယ် သူ့ညီ သတ်ခဲ့သည့် နွားရိုင်းကြီး မာရီယိုဆာ၏ အလောင်းခြောက် ဦးခေါင်းကြီးကို စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်နေသည်ကို လှမ်း မြင်သွားသည်။

“တနင်္ဂနွေနေ့အတွက် မြို့စားကြီးထံက ငါ့ဆီ ပို့လိုက်တဲ့ လက် ဆောင်ပစ္စည်းတွေဟာ မင်းအတွက် ရှက်စရာတွေများ ဖြစ်မလား”

သူက မင်နူရယ်အား ပြောလိုက်သည်။

“သူတို့အားလုံး ခြေထောက်တွေမှာ ဒဏ်ရာ၊ ဒဏ်ချက်တွေနဲ့ချည်း

ပဲတဲ့ကွာ၊ ဪ ငါနဲ့ သူတို့အကြောင်း ကဖီးဆိုင်မှာ ဘာတွေများ ပြော ကြဆိုကြသေးလဲကွ ဟင်”

“ဘယ်သိမတုံး”

မင်နူရယ်က ခပ်ပြတ်ပြတ်ဖြင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ခုမှ အဲဒီ သွားမလို့”

“ဪ အေး. . . အေး”

ရီတာနာက ပြောလက်စ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ မင်းမလည်း လက်ကအိတ်ကြီး တကိုင်ကိုင်နဲ့ မိုးတိုးမတ် တတ်ကြီး”

သူက စားပွဲကြီးတစ်ဖက် ကုလားထိုင်ကြီးပေါ် မှီထိုင်ရင်း သူ့အား ကြည့်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ထိုင်ဦးလေ၊ တကတည်းမှပဲ ဦးထုပ်တွေ ဘာတွေ ချွတ်ပါဦးလား”

မင်နူရယ် ကုလားထိုင်တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ခေါင်းပေါ်မှ ကက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ ပြောင်းသွားခဲ့သည်။ သူ့ အသားအရေတို့မှာ ဖျော့တော့နေသည်။

“မင်းကြည့်ရတာ သိပ်ကျန်းမာပုံ မရဘူး”

ရီတာနာက အားမလို အားမရ မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါ၊ ခုပဲ ကျုပ် ဆေးရုံက ဆင်းလာခဲ့တာ”

“သူတို့ မင်းရဲ့ ခြေထောက်ကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ကြတယ်ဆို”

“ဘယ်ကလာ ဟုတ်ရမှာလဲ”

သူက ခါးခါးသီးသီး ငြင်းလိုက်သည်။

“ကောင်းသမှ ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေတာပဲ”

ရီတာနာက ထိုင်နေရာမှ ထပြီး ရှေ့သို့ ကဲလိုက်လျက် စားပွဲပေါ်မှ သစ်သားစီးကရက်ဘူးတစ်လုံးကို မင်နူရယ်ဆီသို့ ထိုးပေးရင်း. . .

“စီးကရက်သောက်ဦး”

“ကျေးဇူးပဲ”

မင်နူရယ်က တစ်လိပ်ယူ၍ မီးညှိဖွားရှိုက်လိုက်သည်။ ပြီးမှ သူ့ အိတ်ထဲမှ မီးခြစ်ကို ရီတာနာအား လှမ်းပေးရင်း. . .

“ခင်ဗျားရော သောက်မယ်မို့လား”

“ဟေ့. . . အေး”

ရီတာနာက ပြန်ဖြေသည်။

“ငါ ဘယ်တုန်းကမှ ဆေးလိပ် မသောက်ပါဘူး”

သူက မင်နူရယ် ဆေးလိပ် အားရပါးရ သောက်နေပုံကို ကြည့်
နေသည်။

“ဒါနဲ့ ဆိုစမ်းပါဦး၊ အလုပ်ကလေး ဘာလေး ရှာပြီး ဘာလို့ သွား
မလုပ်တာလဲကွ ဟေ”

“ကျုပ်က အလုပ်မှ မလုပ်ချင်တာ”

သူက ဘွင်းဘွင်း ဖြေလိုက်သည်။

“ကျုပ်က နွားရိုင်းနဲ့ သတ်ပုတ်တဲ့လူလေဗျာ၊ ခင်ဗျားကြီး အသိ
သားနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်ကွ၊ အဲဒါ ငါ မငြင်းပါဘူး၊ အဲဒါ ဟိုတုန်းက၊ မင်း
ကစားကွင်းကြီးထဲမှာ နွားရိုင်းနဲ့ သတ်ဟယ်ပုတ်ဟယ် အားကစားသမား
ဘဝတုန်းကလေ”

မင်နူရယ်က မခိုးမခန့် ရယ်လိုက်ပါသည်။

ရီတာနာက ထိုင်မြဲထိုင်လျက်၊ ဘာတစ်ခွန်းမှ မပြော၊ သူ့ကိုသာ
ကြည့်နေသည်။

“မင်း ဆန္ဒရှိမယ် ဆိုရင်တော့ လူသစ်ပွဲစဉ်မှာ မင်းကို ထည့်ပေး
မယ်လေ၊ ဘယ့်နှယ်သဘောရလဲ”

ရီတာနာက မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်တော့လဲ”

မင်နူရယ်က မရှင်း၍ ပြန်မေးသည်။

“နက်ဖြန်ညပေါ့”

“တစ်ယောက်ယောက်အတွက် လူစားထိုးပေးတာတော့ ကျုပ်
မလိုချင်ဘူး”

မင်နူရယ်က ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုနည်းနဲ့ပဲ လူစားထိုး တိုက်ခိုက်တဲ့ ပွဲစဉ်မှာ သေခဲ့ကြရတာ

တစ်နေ့မှာတော့ ဘောလ်ဗေဒါလည်း ဒီလိုနဲ့ပဲ သေခဲ့ပြီ”
သူက အခဲမကျေစွာ သူ့လက်ခေါက်ဖြင့် စားပွဲကို တဒေါက်ဒေါက်
ခေါက်နေသည်။

“အေးလေကွာ၊ မင်းအတွက် ငါလုပ်ပေးနိုင်တာတော့ ဒါ အကောင်း
ဆုံးပဲ မောင်”

ရီတာနာက အေးဆေးစွာ ဆိုသည်။

“ဒါဆို ကျုပ်ကို နောက်လာမယ့် အပတ် ပွဲစဉ်မှာ ထည့်ပေးရင်
ကော မရဘူးလား”

မင်နူရယ်က သွေးတိုးစမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ဒါဆို မင်း နောက်ဆုတ် မသွားရဘူးနော်”

ရီတာနာက ဆက်လက် ပြောပြသည်။

“ပွဲကြည့်ပရိသတ်က ကြည့်ချင်ကြတာ လစ်ဆရစ်၊ ဂူဘီတို့နဲ့လာ
ဆိုလိုတို့ပဲ၊ ဒီဇချွတ်တွေက ကောင်းလည်းကောင်း၊ တော်လည်းတော်ကြ
တော့ ပွဲတောင်းကြမှာပေါ့ကွာ”

“ဒါဆိုလည်း အဲဒီကောင်တွေ ကျုပ်နဲ့ တစ်ပွဲတစ်လမ်း စမ်းကြည့်
ရအောင်လား ဘယ်နှယ်လဲ စိန်မလား”

မင်နူရယ်က မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ဟေ့ဟေ့ အဲလိုမျိုး သူတို့က လုပ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်း ဘာ
ကောင်ဆိုတာ သူတို့မှ မသိကြတာ”

“ကျုပ်မှာလည်း အရည်အချင်းတွေ အပြည့်နဲ့ပါ”

မင်နူရယ်က ပြောလိုက်သည်။

“အေးလေ မင်း ပြိုင်မယ်ဆိုရင်တော့ နက်ဖြန် ညပွဲစဉ်မှာ ထည့်
ပေးမယ်လေ”

ရီတာနာက သူ့အား မေးရင်း သူ့စကား ပြန်ဆက်သည်။

“မင်းဟာ နန်ဒက်ဆိုတဲ့ လူပေါက်ကလေးနဲ့ တွဲပြီး ရှာလော့တိုက်
နွားတွေအလှည့်ပြီးရင် တိုက်နွားနှစ်ကောင်နဲ့ သတ်ကြရမှာ”

“ဒါဆို အဲဒီ တိုက်နွားနှစ်ကောင်ဆိုတာ ဘယ်သူနွားတွေလဲဗျ”

“အဲဒါတော့ ငါလည်း မလျှောက်တတ်တော့ဘူး၊ ဘယ်သူနွားပဲ

ဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ ခုဆို နွားခြံမှာ ရှိလေရဲ့၊ သို့ပေမယ့် တိမွေးကုဆရာဝန် တွေက နေ့အချိန် ခြံထဲဝင်ဖို့ ခွင့်ပြုကြမှာ မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူ”

“ကျုပ်ကတော့ သူများ အစား လူစားထိုး ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင် သတ်ပုတ်ရမှာကိုတော့ မလုပ်ချင်ဘူး”

“ဒါကတော့ မင်းသဘောပဲ၊ လုပ်မလား မလုပ်ဘူးဘား ဆိုတာ”

ရီတာနာက အပြတ်ပြောလိုက်သည်။ သူက သဘောတူစာချုပ် စာတမ်းများအပေါ် ကိုင်းညွတ်၍ စီးကြည့်လိုက်သည်။ သူ့အပေါ် စိတ်ဝင် စားမှု မရှိတော့။ တစ်ချိန်တစ်ခါက မင်နူရယ် သူ့အတွက် နွားရိုင်းကြီး တွေနှင့် သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက် အနိုင်ယူပေးခဲ့သည်။ ယခုတော့ ထိုအချိန်ကာလမှာ ကုန်ဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။ ယခု သူ့ကို ယနေ့ ခေတ်စားနေ သည့် နွားတိုက်ပွဲသမား လာရီတာနေရာတွင် အစားထိုး၍ ကစားစေချင် သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုလျှင် မင်နူရယ်မှာ ကျလူဖြစ်၍ ဈေးပေါပေါနှင့် သူ့ကို ငှားရမ်း၍ရမည် ဖြစ်သည်။ အလားတူပင် တစ်ချိန်က လျှမ်းလျှမ်း တောက် ကြယ်ပွင့်များ ယနေ့ကျလူဖြစ်၍ အောက်ဈေးနှင့် ပေါချောင် ကောင်း လုပ်ခဲ့ရပြီ ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ လက်ရှိ မင်နူရယ်၏ အခြေအနေမှာ အလုပ်လက်မဲ့ ဖြစ်နေ၍ တစ်နည်းအားဖြင့်လည်း သူ့ကို ပြန်၍ ကျေးဇူး ပြုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ သူ့ကို အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ပေးခြင်းလည်း ဖြစ်သည်။

“ဒါဆို ကျုပ်ကို ဘယ်ကြေးပေးမှာလဲ ဆိုပါဦး”

မင်နူရယ်က မေးသည်။ သူက ရီတာနာ၏ ကမ်းလှမ်းချက်ကို ငြင်းဖို့ စိတ်ကူးရင်း နောက်ပြောင်သည့် အနေဖြင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် လက်ရှိ သူ့အခြေအနေက ငြင်းလို့ မဖြစ်ကြောင်း သိနေသည်။

“ပီဆက်တာဒေါ်လာ နှစ်ရာငါးဆယ် (စပိန်နိုင်ငံသုံးငွေ)”

ရီတာနာက ပြန်ဖြေသည်။ နဂို သူ့စိတ်ထဲ ပေးဖို့ စိတ်ကူးထားခဲ့ သည်မှာ ပီဆက်တာဒေါ်လာ ငါးရာ ဖြစ်သည်။ သို့သော် နှုတ်မှ ထွက်လာ တော့ နှစ်ရာငါးဆယ် ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

“ခင်ဗျားကြီး မတရားဘူး၊ ပီလာတာကျတော့ ခုနစ်ထောင်ကြီး များတောင်”

မင်နူရယ်က မကျေမနပ် ပြောလိုက်သည်။

“မင်းက ဝိလာတာမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီနှုန်းအတိုင်းပဲ မာနီတို့ကိုလည်း ငါ ပေးခဲ့တာ”

ရီတာနာက ရှင်းပြသည်။

“ဒါဆိုလည်း လုပ်တာပေါ့”

မင်နူရယ်က ပြောလိုက်ပြီး မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။

“ဒါဆို ကျုပ်ကိုတော့ သုံးရာပေး ရီတာနာ”

“ကောင်းပြီလေ”

ရီတာနာက သဘောတူလိုက်သည်။ သူက အံ့ဆွဲထဲမှ စာရွက်ဆွဲ ထုတ်ရန် လက်ရောက်သွားသည်။ မင်နူရယ်က မေးလိုက်သည်။

“ခု လောလောဆယ် ကြိုတင်ငွေ ဒေါ်လာငါးဆယ် ပေးနှင့်ဗျာ”

“ရမယ်လေ”

ရီတာနာက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် သူ့အိတ်ဆောင် ပိုက်ဆံအိတ်ထဲမှ ဒေါ်လာငါးဆယ်တန်ထုတ်၍ စားပွဲပေါ်တင်၍ ပေးလိုက်သည်။ မင်နူရယ်က ငွေစက္ကူကို ကောက်ယူ၍ အင်္ကျီအိတ်ထောင်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

“ဒါနဲ့ တီးကြ၊ မှုတ်ကြမယ့်အဖွဲ့ရော ရှိရဲ့မို့လား”

မင်နူရယ်က မေးလိုက်သည်။

“ရှိပါ၊ လူငယ်လေးတွေ၊ ညစဉ် ငါ့အတွက် ဖျော်ဖြေနေကျပဲ”

ရီတာနာက ပြန်ဖြေသည်။

“အားလုံး အဆင်သင့် ရှိပါတယ်”

“ဒါဆို ပီကာဒေါ (နွားနှင့်လူတိုက်ပွဲ၌ နွားရိုင်းအား ဒေါသထွက် လာအောင် လှံတံဖြင့် ဆွဲပေးရသော မြင်းစီးသမား)ရော ဘယ်လောက် ရှိသလဲ”

မင်နူရယ်က မေးပြန်သည်။

“ရှိတော့ ရှိပါတယ်၊ သိပ်တော့ မများလှဘူး”

“ပီဆိုဒ်ဂီးတစ်ချပ်ပေးရင် တစ်ယောက်တော့ အသာလေး ရနိုင် တယ်ဗျ”

“ဒါဆို ခေါ်ခဲ့ကွာ”

ရီတာနာ ကျေနပ်စွာ ပြောသည်။ သူက ထပ်လောလိုက်သည်။

“ခေါ်ဆို သွားခေါ်ချေလေကွာ”

“ကြေးကတော့ ပီဆို တစ်ဒေါ်လာပဲ”

“ဒါ ထုံးစံမှ မဟုတ်တာ၊ ငါပေးတဲ့ဈေးက ဒီနေ့ ပေါက်ဈေးပဲ”

“ခင်ဗျား ပေါက်ဈေးက ကိုယ့်ဘက်ကိုယ်ယက်တဲ့ ပေါက်ဈေး ဆိုတာလည်း သိလား”

“အဲဒါ ငါ ပေးနေကျပဲ၊ ကြိုက်ရင်လည်း လုပ်ပေါ့ကွာ”

ရီတာနာက စကားဖြတ်လိုက်သည်။

“ဒါဆိုလည်း နက်ဖြန်ညကျမှ တွေ့ကြတာပေါ့”

“အေး အဲဒီမှာ ငါ ရှိနေမှာပဲ”

မင်နူရယ်က သူ၏ ဝတ်ရုံထည့်ထားသော လက်ဆွဲအိတ်ကို ကောက်ယူ၍ အခန်းပြင် ထွက်ခဲ့သည်။

“တံခါးကို အပြင်က တွန်းပိတ်ခဲ့ကွာ”

ရီတာနာက လှမ်းအော်ပြောလိုက်ပါသည်။

မင်နူရယ်က အခန်းထဲ သမင်လည်ပြန် ခေါင်းလှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ ရီတာနာ စားပွဲတွင် စာရွက်စာတမ်းတွေနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ တံခါးဂျက်ကျအောင် တွန်းပိတ်လိုက်သည်။

လှေကားအတိုင်း အောက်ထပ်သို့ ဆင်းခဲ့သည်။ အဆောက်အအုံ အပြင် ထွက်လိုက်သည်နှင့် လမ်းထဲမှ ပူလောင်သော အတွေ့နှင့်တောက်ပသည့် အလင်းရောင်ကို ထိတွေ့လိုက်ရသည်။ လမ်းထဲ၌ နေကျဲကျဲ ပူနေသဖြင့် အနေရအထိုင်ရ ခက်လှသည်။ အဖြူရောင် တိုက်တာ အဆောက်အအုံများမှ အလင်းပြန်နေသော အရောင်မှာ မျက်စိကျိန်းလွန်း၍ မကြည့်နိုင်ချေ။ ပါတာဒီလ်ဆိုလ်ဆီသို့ ဦးတည်၍ အရိပ်ကျသောဘက်မှ လမ်းကြောအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ လမ်းနံဘေးမှ သစ်ပင်တို့၏ အရိပ်အာဝါသမှာ တောရိပ်တောင်ရိပ်လို အေးမြလှသည်။ လမ်းဆုံလမ်းခွဲအရောက် တစ်ဖက်သို့ ဖြတ်အကူး၌ ပူပြင်းသော အတွေ့ကို ခံစားမိလိုက်ရသည်။ သူ ကျော်ဖြတ်လာခဲ့သော လမ်းသွားလမ်းလာတို့မှာ သူနှင့် မတွေ့ဖူး၊ မဆုံခဲ့ဖူးသူများသာ ဖြစ်၏။

ပါတာဒီဆိုလ် မရောက်ခင် မင်နူရယ်သည် ကဖီးဆိုင် တစ်ဆိုင်

ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။ ဆိုင်ထဲ၌ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ နံရံနှင့် ကပ်နေသည့် စားပွဲတို့၌ လာစားသောက်သူ အနည်းငယ်ကို တွေ့ရသည်။ စားပွဲတစ်လုံးတွင် လူလေးယောက် စားနေသည်။ စားသောက်သူ အများစုမှာ သောက်ပြီးသော ကော်ဖီပန်းကန်များ၊ အရက်ခွက်များ ရှေ့စားပွဲပေါ် ချပြီး ဆေးလိပ်ကိုယ်စီကိုင်ခဲ့ရင်း ရောက်တတ်ရာရာ ပြောဆို၊ မင်နူရယ်လည်း အခန်းရှည်ကြီးတစ်ခုကိုဖြတ်ကာ နောက်ဘက် အခန်းငယ်ကလေးဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အခန်းထောင့် စားပွဲ၌ လူတစ်ယောက်ထိုင်၍ အိပ်ပျော်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ စားပွဲတစ်လုံး၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

စားပွဲထိုးတစ်ယောက် သူ့အပါး ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟေ့ ဇူရီတိုတစ်ယောက် မတွေ့မိဘူးလားကွ”

သူက စုံစမ်းလိုက်သည်။

“နေ့လယ်စာ မစားခင်တုန်းကတော့ သူ ဒီမှာ ရှိသား”

စားပွဲထိုးက ပြန်ဖြေသည်။ ထိုသူက ဆက်၍ ပြောသည်။

“ညနေ ငါးနာရီ မတိုင်ခင် ပြန်လာမှာ မဟုတ်ဘူး ခင်ဗျ”

“ငါ့ဖို့ ကော်ဖီ၊ နို့နဲ့ ဘရန်ဒီတစ်ခွက်လောက် ယူခဲ့ကွာ”

မကြာမီတွင် စားပွဲထိုးသည် လင်ဗန်းတစ်ချပ်ပေါ်တွင် ကော်ဖီခွက်ကြီးတစ်ခွက်၊ အရက်ဖန်ခွက်တစ်လုံးတင်ပြီး အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ သူ၏ ဝဲဘက်လက်ထဲ၌ ဘရန်ဒီတစ်ပုလင်းလည်း ဆွဲလာခဲ့သည်။ သူက လက်ထဲမှ လင်ဗန်းနှင့် အရက်ပုလင်းတို့ကို စားပွဲပေါ် ချပေးလိုက်သည်။ သူ့နောက်မှ ကပ်လာခဲ့သော သူငယ်ကလေးက ကော်ဖီခွက်ထဲသို့ ကရားထဲမှ ကော်ဖီနှင့် နို့တို့ကို အလိုက်သင့် ငွဲ့ထည့်ပေးလိုက်ပါသည်။

မင်နူရယ်က ဦးခေါင်းပေါ် ဆောင်းထားသည့် ကက်ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ စားပွဲထိုး သူ့ဦးခေါင်းပေါ်မှ ကျစ်ဆံမြီးကို သတိထားလိုက်မိသည်။ သူက သူ့နောက်မှ သူငယ်အား မျက်ရိပ်ပြလိုက်သည်။ သူငယ်က မင်နူရယ်၏ စားပွဲပေါ်မှ ကော်ဖီခွက်နှင့် ဘေးရှိ အရက်ဖန်ခွက်ထဲသို့ ဘရန်ဒီ အနည်းငယ် ငွဲ့ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ကော်ဖီထည့်ပေးနေသည့် သူငယ်သည် မင်နူရယ်၏ ဖြူဖပ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသော မျက်နှာကို စပ်စပ်စုစု ကြည့်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဒီမှာ နွားရိုင်းနဲ့ တိုက်ခိုက်မလို့လား”
သူက ဘရန်ဒီပုလင်းဘူးဆို့ ပြန်ဆို့ရင်း မေးလိုက်သည်။
“ဟုတ်တယ် နက်ဖြန်ကျမှပါ”

မင်နူရယ်က အလိုက်သင့် ပြန်ဖြေလိုက်သည်။
စားပွဲထိုးက တင်ပါးတစ်ဖက်ပေါ် ဘရန်ဒီပုလင်း မှေးထိထားရင်း
မေးသည်။

“ခင်ဗျားက အဲဒီပွဲစဉ်မှာ ချာလီချက်ပလင် လုပ်မလို့လားဟင်”
(လူပြက်လုပ်မလို့လားဟု ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်)

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ရိုးရိုးတိုက်မလို့ပေါ့ကွ”

“နက်ဖြန် သူ့ပွဲစဉ်မှာ ရှက်ဖ်စ်နဲ့ ဟာနန်ဒက်စ်တို့ ရှိနေကြပြီမို့
လားဗျာ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ငါနဲ့ တစ်ယောက်ရယ်ပါ”

“ဘယ်သူတုံး ရှက်ဖ်စ်လား၊ ဟာနန်ဒက်စ်လား”

“ဟာနန်ဒက်စ်လို့ပဲ ထင်တယ်”

“ဒါဆို ရှက်ဖ်စ်က ဘာပြုလို့လဲဗျ”

“သူ အနာတရ ဖြစ်နေလို့ပါ”

“အဲဒီ သတင်း၊ ခင်ဗျား ဘယ်က ကြားခဲ့တာလဲ”

“ရီတာနာဆီကလေ”

“ဟေ့လူ”

စားပွဲထိုးက တစ်ဖက်ခန်းမှ လှမ်းအော်ခေါ်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ရှက်ဖ်စ်က သူ့ကိုယ်စား လူစားထိုးမလို့တဲ့ကွ”

မင်နူရယ်က စက္ကူထုပ်ထဲမှ သကြားတွေ ထုတ်၍ သူ့ကော်ဖီထဲ
ထည့်လိုက်သည်။ ဇွန်းဖြင့်မွှေပြီး မော့ချလိုက်သည်။ သူ့ဝမ်းထဲ နွေးထွေး
သွားသည့် အရသာ ခံစားလိုက်ရသည်။ ဘရန်ဒီခွက်ကိုယူ၍ မော့ချလိုက်
ပြန်သည်။

“ဟေ့ ဘရန်ဒီ ထပ်ဖြည့်ပေးဦး”

သူက စားပွဲထိုးအား ခိုင်းလိုက်သည်။

စားပွဲထိုးက ပုလင်းအဖုံးဖွင့်၍ ဖန်ခွက်အပြည့်ထည့်ပြီး ပန်းကန်

ပြားထဲသို့ပါ လောင်းထည့်ခဲ့ပြီး အခန်းပြင်သို့ ထွက်သွားသည်။

“တကယ်ပဲ ရှက်ဖ် အနာတရ ဖြစ်နေလို့လားဗျာ”

ဒုတိယစားပွဲထိုးက မင်နူရယ်ကို မေးသည်။

“မသိဘူးကွာ”

သူ အသံပြတ်ဖြင့် ဖြေလိုက်သည်။

“အေး ရီတာနာကလည်း အဲဒီလိုမျိုး မပြောဘူး”

“အို ဒီလူကြီးက သူ ငွေရဖို့ပဲ ကြည့်တဲ့လူကြီး”

အရပ်ရှည်ရှည်နှင့် စားပွဲထိုးက ပြောသည်။ မင်နူရယ် ယခင်က သည်ကောင်ကို မတွေ့ဖူးခဲ့။ ခုမှ ရောက်သည့် လူသစ်နှင့် တူသည်။

“ခင်ဗျား ရီတာနာနဲ့ အဖွဲ့ကျရင်တော့ သူ့လက်စွဲ ဖြစ်ပြီမှတ်၊ အဲလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ ခင်ဗျားအတွက် နေရာ မရှိဘူး”

စားပွဲထိုးက သူသိသမျှ ဖောက်သည်ချနေသည်။

“အဲဒီစကား မင်း ပြောတယ်”

အခြား စားပွဲထိုးတစ်ယောက် အခန်းထဲ ဝင်လာခဲ့ပြီး ဝင်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ဟိုတုန်းက ဒီစကားပဲ မင်း ပြောခဲ့တာလေ”

“အေး မင်းပြောတာမှန်တယ်၊ ငါပြောခဲ့တဲ့စကား ငါမှတ်မိတယ်”

အရပ်ရှည်ရှည် စားပွဲထိုးက ပြန်ဖြေသည်။

“ကြည့်လေ ရှက်ဖ်ဟာ ဝီလော်တာနဲ့ ဘယ်လို တိုက်ခဲ့သလဲ ဆိုတာ”

ပထမစားပွဲထိုးက ပြောလိုက်သည်။

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ ငါ့လူ”

အရပ်ရှည်ရှည်စားပွဲထိုးက ဖြည့်စွက်ပြောသည်။

“မာရှယ်လာလန်ဒါနဲ့ကွာ၊ ပြီးတော့ နာစီယိုနေလ်နဲ့ကွာ သူချည်း လုပ်ပေးခဲ့တာမို့လား”

“အေး မင်း ပြောတာနော် သူငယ်ချင်း”

ငပုစားပွဲထိုးက ဝန်ခံလိုက်သည်။

မင်နူရယ်က သူ့စားပွဲရှေ့ ကာရံပြီး အာချောင်နေကြသော စားပွဲထိုး

တို့ကို ကြည့်လိုက်သည်။ ဒုတိယ ဘရန်ဒီခွက်ကို မော့ခဲ့ပြီးခဲ့ပြီ။ သူတို့တစ် တွေ သူ့ရိုနေမှန်းတောင် သတိမရကြတော့။ သူ့အား ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိသည် မမှတ်ကြ။

“ဟိုမှာ ကုလားအုတ် တစ်အုပ်ကြီး လာနေတာ တွေ့တယ်မို့လား” အရပ်ရှည်ရှည် စားပွဲထိုးက မေးလိုက်သည်။

“မင်း နာစီယိုနေလ်ကို မြင်ဖူးသလား”

“မမြင်ခဲ့ဖူးဘူး၊ မနေ့ကမှ မြင်ဖူးတယ်”

ပထမစားပွဲထိုးက ပြောလိုက်သည်။

“သူဟာ ဂျရဖီလို့ ခေါ်တဲ့ ကုလားအုတ်ပေါ့၊ လည်တံ ပိုရှည်တယ်။ ဦးချိုလို ခေါင်းမှာ ဘုန့်ခွနဲ့ကောင်”

ငပုစားပွဲထိုးက ရှင်းပြသည်။

“မင်းကို ပြောပြနေတာ သိရဲ့လား”

အရပ်ရှည်ရှည် စားပွဲထိုးက လူစွာလုပ်၍ မေးသည်။ သူကပင် ပြန်ဖြေသည်။

“အဲဒီကောင်တွေဟာ ရီတာနာရဲ့ကောင်တွေကွ”

“ဟေ့ ဘရန်ဒီ ထပ်ထည့်ဦးကွာ”

မင်နူရယ်က သူတို့ အချီအချ ပြောနေကတည်းက ပန်းကန်ပြား ထဲက အရက်ဖန်ခွက်ထဲ သွန်ထည့်ပြီး မော့ခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ စားပွဲထိုးက သူ့ဖန်ခွက်ထဲ အပြည့်ထည့်ပေးပြီး သုံးယောက်စလုံး အခန်းထဲမှ ထွက်ခွာ သွားခဲ့ကြလေသည်။

အခန်းထောင့်ဆုံးမှ လူမှာ အိပ်နေဆဲ ဖြစ်သည်။ သူ့ဦးခေါင်း နောက်ဘက်ရှိ နံရံမှီကာ တခေါ်ခေါ် ဟောက်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ မင်နူရယ် ခွက်ထဲမှ ဘရန်ဒီကို တရစပ် မော့ချလိုက်သည်။ သူလည်း မျက်လုံးစင်းကာ အိပ်ချင်မူးတူး ဖြစ်လာသည်။ ဤအချိန်မှာ မြို့ထဲထွက်ဖို့ မစဉ်းစားရဲ။ အပြင်တွင် ရာသီဥတု ပူပြင်းဆိုးဝါးနေသည်။ ထို့ပြင် မြို့ထဲ၌ အလုပ်လုပ်စရာ အကြောင်းလည်း မရှိ။ ဇူရီတို့နဲ့ တွေ့ချင်နေသည်။ သူ့ကို စောင့်ရင်း တစ်ရေးတစ်မောနှုပ်ဖို့ စိတ်ကူးမိသည်။ သူ့လက်ဆွဲအိတ်အား လူဆွဲမသွားရန် စားပွဲအောက်သို့ ကန်သွင်းလိုက်သည်။ စားပွဲအောက်၌

လက်ဆွဲအိတ်ကို သေချာအောင်တွန်း၍ အောက်ရောက်အောင် ပို့သည်။
ပြီးမှ စားပွဲပေါ် မျက်နှာမှောက်၍ အိပ်လေသည်။

သူ အိပ်ရာမှ နိုးအလာတွင် လူတစ်ယောက် စားပွဲတစ်ဖက်ထိပ်၌ ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ လူကောင်ထွားထွား၊ မျက်နှာပြုပြင်ပြီး နှင့် အသားအရေမှာ ညိုမှောင်နေသည်။ အိန္ဒိယသားနှင့် တူသည်။ ဘယ် အချိန်က လာရောက်ထိုင်နေသည် မသိ။ စားပွဲထိုးအား ထွက်သွားရန် လက်ပြလိုက်ပြီး သတင်းစာ ထိုင်ဖတ်နေသည်။ မကြာမကြာ စားပွဲပေါ် မှောက်အိပ်နေသော မင်နူရယ်အား ဝှံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သတင်းစာကို ပျင်းရိ ပျင်းတွဲဖြင့် အသံထွက် ဖတ်နေသည်။ ပျင်းလာသောအခါ မင်နူရယ်အား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကုလားထိုင်ပေါ် ပျင်းရိပျင်းတွဲ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်နေသည်။ သူ့ဦးခေါင်းပေါ်မှ အနက်ရောင် ကိုဒိုတာ ဦးထုပ်ကြီးကို ရှေ့ငိုက်ဆောင်းထားသည်။

မင်နူရယ်က အိပ်ရာမှ နိုးလာပြီး ထထိုင်လိုက်ရင်း သူ့အား ကြည့် လိုက်သည်။

“ဟဲလို ဇူရီတို”

“ဟဲလို လူကလေး”

လူထွားကြီးက သူ့အား ပြန်နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျုပ် အိပ်ပျော်သွားတယ်ဗျာ”

မင်နူရယ်က မျက်စိအစုံကို သူ့လက်ဖမိုးနှစ်ဖက်ဖြင့် ပွတ်သပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ငါလည်း အိပ်နေတာ မင်းပဲ ဖြစ်မယ်လို့ ထင်နေခဲ့တာ”

“အခြေအနေ ဘယ်လိုလဲဗျာ၊ လင်းစမ်းပါဦး ဇူရီတို”

“သိပ်တော့ ကောင်းလှတယ် မဟုတ်ဘူး သူငယ်ချင်း”

သူတို့နှစ်ဦးသား စကား မပြောဖြစ်ကြ၊ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ ဇူရီတိုမှာ စပိန်နိုင်ငံ အားကစားမှုတစ်ရပ် နွားရိုင်းနှင့် လူသတ်ပွဲတွင် နွားရိုင်းကြီး နွားခြံထဲမှအထွက် ဒေါသအမျက်ထွက်အောင် မြင်းပေါ်မှနေ၍ လှံတံရှည်ဖြင့် ထိုးဆွဲကာ ရန်စပေးရသူ ပီကာဒို ဖြစ်သည်။ ပီကာဒိုကြီးက သူငယ်ချင်းဟောင်းကြီး မင်နူရယ်၏ ဖြူဆွတ်နေသော မျက်နှာကို ကြည့်

နေသည်။ မင်နူရယ်က လူ့ဘီလူးကြီး ပီကာဒိုဇူရီတို၏ သတင်းစာကို အိတ်ထဲ ပြန်ထည့် နေသော လှုပ်ရှားနေသည့် ဧရာမလက်ကြီးတွေကို ငေးကြည့်နေသည်။

“ဒီမှာ မာနိုးစ်၊ ကျုပ် ခင်ဗျားဆီက အခွင့်အရေးတစ်ခု တောင်းချင်တယ်ဗျာ၊ ဘယ်နှယ်လဲ ပေးမယ်မို့လား။”

မင်နူရယ်က သွေးတိုးစမ်းကြည့်လိုက်သည်။ မာနိုးစ်ဒူရိုးမှာ ဇူရီတို၏ အန္တတ္တအမည် ဖြစ်သည်။ သူ၏ ကြီးမားတုတ်ခိုင်သော ဤလက်ကြီးနှစ်ချောင်းကိုသာ စဉ်းစားလုပ်ဆိုလျှင် ဤအမည်ကို သူရမည် မဟုတ်ချေ။ သူက သူ့လက်ကြီးနှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ် တင်လိုက်သည်။

“ကဲပါကွာ၊ တို့ တစ်ခုခု သောက်ကြရအောင်”

“စိန်လိုက်လေ”

မင်နူရယ်က ပြောလိုက်သည်။

စားပွဲထိုးမှာ အခန်းထဲ ဝင်လာလိုက် ပြန်ထွက်သွားလိုက်၊ တစ်ခါ ပြန်ဝင်လာပြန်သည်။ အခန်းထဲက စားပွဲတွင် ထိုင်နေကြသူ နှစ်ဦးအား ကြည့်ပြီး တစ်ဖန် ပြန်ထွက်သွားခဲ့သည်။

“ဘာကိစ္စလဲ ပြောလေကွာ”

ဇူရီတိုက လက်ထဲမှ အရက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်ချရင်း မေးလိုက်သည်။

“နက်ဖြန် လူနဲ့နွားတိုက်ပွဲ ပွဲစဉ်မှာ ကျုပ်အတွက် နွားရိုင်းကြီးနှစ်ကောင်လောက် ဆွပေးပါလား။”

မင်နူရယ်က စားပွဲတစ်ဖက်စွန်းတွင် ထိုင်နေသော ဇူရီတို၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ မေးလိုက်သည်။

“ဟေ့အေး”

ဇူရီတိုက ဘူးခါလိုက်သည်။

“ငါက နွားရိုင်းစိတ်ထအောင် ရန်စတဲ့ အလုပ်မှ မလုပ်တော့တာ”

မင်နူရယ်က သူ့အရက်ခွက်ကို ကြည့်နေသည်။ သူက ဇူရီတို၏ အကူအညီကို မျှော်လင့်လိုလားနေသည်။

“ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ ငါ ပီကာဒို မဟုတ်တော့ဘူးဆိုတာ မင်း

သဘောပေါက်”
 ဇူရီတိုက် သူ၏ ဧရာမလက်ကြီးတွေကြည့်ရင်း ပြောပြလိုက်သည်။
 “ဒါဖြင့်လည်း ကောင်းပြီလေ”
 မင်နူရယ် စိတ်ပျက်သွားသည်။
 “ငါ အသက်ကြီးပြီ သူငယ်ချင်း”
 ဇူရီတိုက် အမှန်ကို ဝန်ခံလိုက်သည်။
 “ခင်ဗျားကို အနှူးအညွတ် တောင်းပန်နေတာပါ”
 “ပွဲစဉ်က နက်ဖြန်ညမှာလား”
 “ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျုပ် ထင်တယ်လေ၊ ခင်ဗျားသာ ကျုပ်ဘက်က ပီကာဒို လုပ်ပေးမယ် ဆိုရင် အဲဒီပွဲ သေချာနိုင်မှာဗျ”
 “မင်းက ကြေးဘယ်လောက် ရလို့လဲ”
 “ပီဆက်တာ ဒေါ်လာသုံးရာ”
 “ငါ ပီကာဒို လုပ်ပေးခ မင်းထက်များတယ်”
 “ကျုပ် သိပါတယ်”
 မင်နူရယ်က ပြောလိုက်သည်။
 “အဲဒါ ကျုပ်အနေနဲ့ မေးပိုင်ခွင့် မရှိပါဘူး”
 “မင်း ဘာအတွက် ခုလို အသက်နဲ့ ရင်းရတဲ့ နွားရိုင်းတိုက်ပွဲမှ ဝင်ယှဉ်ပြိုင်ချင်တာလဲကွာ”
 ဇူရီတိုက် စဉ်းစဉ်းစားစား မေးလိုက်သည်။
 “ဒီအလုပ်ကို မင်း ဘာကြောင့် မစွန့်လွှတ်သေးတာလဲ”
 “ကျုပ် မသိဘူး”
 “မင်း အသက်အရွယ် ငယ်တော့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါ့လိုပဲ ဇရာ ထောက်လာပြီ ဆိုတာလည်း သတိပြုဦး”
 “ဒါလည်း ကျုပ် မသိဘူး”
 မင်နူရယ် ဇွတ်ခေါင်းခါသည်။
 “ကျုပ် ဒီတိုက်ပွဲကို ဝင်ရောက်ယှဉ်ပြိုင် တိုက်ကိုတိုက်ရမှာ၊ ကျုပ် နိုင်ရင် အနားယူကောင်း ယူမယ်၊ အဲဒါ ကျုပ် ဆန္ဒပဲ။ ခုတော့ ဝင်ရောက် နွဲရဦးမယ် မာနိုးစ်”

“ကောင်းပြီ မင် မင်းအတွင် လုပ်ပေးမယ်။ ငါ ဒါတွေနဲ့ ကင်းကင်း ကွာကွာနေဖို့ ကြိုးစားနေတဲ့ကောင်ကွ”

“ဇူရီတိုက် ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ခင်ဗျား ဘယ်လို ခံစားရတယ်ဆိုတာ ကျုပ် နားလည်သဘောပေါက် ပါတယ်။ နို့ပေမယ့် ခုတော့ မနားပါနဲ့ဦးဗျာ၊ ဒီပွဲတော့ လုပ်ပေးပါဦး၊ နောက်တော့မှ အပြီးအပိုင် ဒီလောကထဲက ထွက်ချင်ထွက်ပါ”

“ငါ မလုပ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းအတွက်တော့ ဝင်နွဲ့ရဦး မှာပေါ့ကွာ”

“ဇူရီတိုက် သူ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်လိုက်သည်။

“မင်း ဆေးရုံတက်ခဲ့ရသေးတယ်မို့လား”

“ကျုပ် ဒဏ်ရာရလို့ ဆေးရုံမှာ အကြာကြီး နေခဲ့ရတယ်”

“ဇူရီတို ဘာမှ မပြောတော့။ ကော့ညှက်အရက်ကိုသာ ဖန်ခွက်ထဲ ငှဲ့ထည့်ပြီး သောက်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

“ဒီမှာ မာနိုးစ်၊ နေ့စဉ်ထုတ် သတင်းစာတွေက ရေးနေကြသဗျ၊ နွားရိုင်းတိုက်ပွဲဝင်သူရဲကောင်းဆိုလို့ ကောင်းကောင်းကို မတွေ့မမြင်ကြ ရဘူးတဲ့၊ အဲဒါ ကျုပ်မခံချင်ဆုံးဘဲဗျ သိလား”

“မင်နူရယ်က အံတကြိတ်ကြိတ်ဖြင့် ပြောပြနေသည်။လူ့ဘီလူးကြီး ဇူရီတိုက် သူ့အား ကြောင်ကြည့်နေသည်။

“ဒီပွဲမှာ အနိုင်ကြနိုင်ရင်၊ ကျုပ်အကြောင်း သိကြရမှာပေါ့ဗျာ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“မင်းဟာက ခါချဉ်ကောင်မာန်ကြီး တောင်ကြီးကိုဖြူမယ့်ကြံ ခါး ကမသန် ဆိုသလို မင်း အသက်က ကြီးပြီကွယ့်”

“ပီကာဒို ဇူရီတိုကြီးက ပြောလိုက်ပါသည်။

“အဲဒါကို မဟုတ်ဘူး”

“မင်နူရယ်က ဝန်မခံ ဇွတ်ငြင်းချက် ထုတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ထက် ဆယ်နှစ်ကြီးများတောင်ကြီးတာ”

“ငါ့လူရ မင်းနဲ့ ငါ ဘယ်လောက်များ ကွာလို့လဲကွ”

“ဟင့်အင်း ကျုပ် မကြီးသေးဘူး သန်တုန်းမြန်တုန်းပဲ”

သူတို့ ခေတ္တ စကားပြတ်သွားပြီး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားသည်။
မင်နူရယ်က ပီကာဒိုကြီး ဇူရီတိုမျက်နှာကို တစေ့စေ့ ကြည့်နေသည်။

“ခင်ဗျား အသိပါဗျာ၊ ကျုပ် ဒဏ်ရာ သေကောင်ပေါင်းလဲ မရခင်
အထိ ကျုပ် ဘယ်လောက် ကျော်ကြားခဲ့သလဲဆိုတာ”

သူက မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဆေးရုံတက်နေတုန်းက ခင်ဗျား လာပြီး တွေ့ဖို့မေးဖို့ သင့်
တယ်ဗျာ”

မင်နူရယ်က ပြစ်တင်လိုက်သည်။

“ရှင်းရှင်း ပြောရရင် မင်းကို အဲဒီလိုမျိုး ပုံပန်းနဲ့ ငါ လာမတွေ့ကို
မတွေ့ချင်လို့ဘဲ”

ဇူရီတိုက ဝန်ခံလိုက်သည်။

“အဲဒါ ဘာပြုလို့လဲ သိလား၊ ငါ့ရင်ထဲမှာ သည်းထိတ်အူတုန် ဖြစ်ရ
လွန်းလို့ပဲ သူငယ်ချင်း”

“တော်ပါဗျာ ဆင်ဝှေ့ရန်ရှောင် ဆင်ခြေတွေ ပေးမနေပါနဲ့၊ ဒီ
နောက်ကော ခင်ဗျား ကျုပ်ဆီ မေးဖော်ရသလားလို့”

“မင်း အဲဒီလိုမျိုး မပြောနဲ့ကွ၊ ငါ တွေ့ခဲ့တာ မနည်းပါဘူး”

သူက မင်နူရယ်အား ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်စိချင်း မဆုံအောင်
လွဲနေသည်ကို တွေ့လိုက်သည်။

“မင်း အသက်နဲ့ရင်းရတဲ့ နွားနဲ့ တိုက်ရတဲ့ အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်
သင့်ပြီ မာနိုလို”

“အိုဗျာ ကျုပ် မစွန့်နိုင်ဘူး”

မင်နူရယ်က ခေါင်းမာစွာ ပြောသည်။

“အခုပဲ ကျုပ် နိုင်ကို နိုင်ရမယ်။ လောင်းရဲတယ်ဗျာ”

ဇူရီတိုက သူ့လက်ကြီးနှစ်ဖက်ကို စားပွဲပေါ် အားပြုထောက်ရင်း
ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ရှေ့သို့ ညွတ်လျက် သူ့အား ပြောလိုက်သည်။

“သူငယ်ချင်း သေချာနားထောင်၊ မင်းအတွက် ပီကာဒိုအဖြစ်
လုပ်ပေးမယ်၊ အေး နက်ဖြန်ညပွဲစဉ်မှာ အကြီးအကျယ် ရှုံးနိုင်ခဲ့ရင် ဒီ
လောကထဲက အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာရမယ်၊ သဘောပေါက်ပါ ကိုယ့်လူ၊

ဘယ့်နှယ်လဲ စိန်မလား သူငယ်ချင်း”

“စိန်လိုက်လေ ကြာသလားလို့”

ဇူရီတို့ အားရကျေနပ်သွားသည်။

“မင်း အနားယူကို ယူရမယ်”

သူက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဒီအလုပ်က သက်သက်မိုက်ရူးရဲ့ အလုပ်ပါကွာ၊မင်း ဒီလောကကို အဆက်အသွယ် ဖြတ်ကို ဖြတ်ရမယ်”

“ဒီအလုပ်ကို ကျုပ် မစွန့်နိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား စောင့်ကြည့်ဗျ၊ ကျုပ်မှာ အကြံဉာဏ်တွေ ရှိပါတယ်”

ဇူရီတို့ ထိုင်ရာမှထ၍ ရပ်လိုက်သည်။ သူနှင့် ငြင်းခုံရမည်ကို ငြီးငွေ့သွားသည်။

“သူငယ်ချင်း သိပ်လည်း လေကျယ်မနေနဲ့၊ မင်း ရှုံးကို ရှုံးရမယ်၊ ဒီလောကကို မင်း မစွန့်လည်း စွန့်အောင်တော့ လုပ်ရမယ်”

“ဟေ့လူကြီး အဲလိုမျိုးတော့ မနောက်နဲ့ဗျာ၊ ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အကျပ်ကိုင်လို့တော့ ရမယ် မထင်နဲ့”

ဇူရီတို့က သူ့အား ပြန်မဖြေတော့၊ စားပွဲထိုးအား လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ စားသောက်ထားသော ကျသင့်ငွေ ရှင်းပေးလိုက်သည်။

“ကဲ . . . သွားကြစို့ သူငယ်ချင်း”

ဇူရီတို့က မင်နူရယ်အား ပြောလိုက်သည်။ သူက အောက်ချထားသည့် လက်ဆွဲသေတ္တာကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ မင်နူရယ် ကျေနပ်သွားသည်။ သူ့အတွက် ဇူရီတို့ လုပ်ပေးသည့်အတွက် ဝမ်းသာသွားသည်။ မှန်ပါသည်။ မိကေဒါခေါ် နွားရိုင်းတိုက်ပွဲတွင် နွားရိုင်းကြီးအား မြင်းစီးကာ လှံချွန်ဖြင့် ဒေါသ မထွက်ထွက်အောင် သွားဆွပေးလိုက်၊ မြင်းစီး၍ နွားကြီးဦးချိုဖျား ပါမသွားအောင် ရှောင်တိမ်းရသည့် အလုပ်မှာ သေမင်းနှင့် ကစားရခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဤ သေမင်းလက်တစ်ကမ်း မိုက်မဲလွန်းသောအလုပ်၌ ဇူရီတို့မှာ ဆရာတစ်ဆူ ဖြစ်ကြောင်း မင်နူရယ် သိထားသည်။

“ကဲ လာ၊ ဟိုအိမ်ကြီးဆီ သွားကြရအောင်၊ အဲဒီကျမှ တို့ကစားကြတာပေါ့”

ဇူရီတိုက် ပြောလိုက်သည်။

မင်နီရယ်မှာ အားကစားပြိုင်ကွင်းကြီး စားသောက်ဆိုင်နံဘေး ကွက်လပ် မှောင်ရိပ်ထဲမှ နွားနှင့် လူတိုက်ပွဲ ပွဲဦးထွက် လူရွှင်တော်များ ပျော်တော်ဆက်နေကြသဖြင့် သူတို့ ပြီးသည်အထိ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ သူ့နံဘေး၌ ရောင်းရင်းကြီး ဇူရီတိုက်လည်း မတ်တတ်ရပ်လျက်၊ တိုက်ပွဲ ကွင်းဆီသို့ ဝင်သည့်တံခါးပေါက် မြင့်မြင့်ကြီး ပိတ်ထားသည့် ကွင်းထဲမှ အော်ဟစ်သံများ ကြားနေရသည်။ ထို့နောက် ဝေါခနဲ ရယ်မောသံများ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ တစ်ခဏအတွင်း သောသောညံ့နေသော အသံဗလံများမှာ မီးကို ရေနှင့် ပက်သလို ငြိမ်သက်သွားသည်။ ပြိုင်ကွင်း ကစားရုံကြီးအတွင်း မြင်းဖောင်းထဲမှ မြင်းချေးနံ့များ ထောင်းခနဲ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို မင်နီရယ် နှာခေါင်းက သိနေသည်။

ပြိုင်ကွင်းထဲမှ ဝေါခနဲ ဆူညံသံကြီးများ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ လက်ခုပ်ဩဘာတီးသံများ လျှံထွက်လာခဲ့သည်။

“ခု ကွင်းထဲမှာ ယှဉ်ပြိုင်နေကြတဲ့ကောင်တွေ မင်း တွေဖူး သလား။”

ကြီးမားသော ခန္ဓာကိုယ်ကြီး တလှုပ်လှုပ်တရွရွနှင့် မှောင်ထဲ သူ နှင့်အတူ ရပ်နေသူ ဇူရီတိုက် မေးလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း။”

“ဒီကောင်တွေ မိုးမမြင် လေမမြင် သူတို့ကိုယ်သူတို့ ဟုတ်လှပြီ ထင်နေကြတာ၊ သိပ်ကို ရယ်စရာကောင်းတယ်။”

ဇူရီတိုက် သဘောကျစွာ ပြုံးရင်း ပြောလိုက်သည်။

ပြိုင်ကွင်းတံခါးကြီး နှစ်ချပ်စလုံး ပွင့်လာသည်။ မီးမောင်းကြီး အလင်းရောင်မှတစ်ပါး ကွင်းပြင်ကြီးထဲ မှောင်နေသည်။ နွားနှင့်လူ တိုက် ကွင်းအစပ်မှ လူနှစ်ယောက် ပြေးထွက်လာကြသည်။ သူတို့ ဝတ်ထားကြ သည်မှာ ကလေးကချေ ပုံစံမျိုး ဖြစ်သည်။ သူတို့နောက်မှ ဟိုတယ်အခန်း စောင့် ယူနီဖောင်းဝတ် လူငယ်တစ်ယောက် ပါလာသည်။ ရှေ့လူနှစ် ယောက်ထဲမှ ပစ်ချခဲ့သော ဦးထုပ်များ၊ ကြီးထုပ်များကို လိုက်လံကောက်ယူ ပြီး ပြန်လှည့်သွားသည်။ ရုံကြီးထဲမှ လျှပ်စစ်မီးပွင့်များ ထိန်ထိန်လင်း

လာသည်။

“ဟိုမြင်းတွေထဲက တစ်ကောင်ကို စီးနှင့်မယ်၊ မင်းက မင်းနဲ့ သတ်ရမယ့် တိုက်စစ်မှူးနွားကို ရှာပေတော့”

ဇူရီတိုက်က ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် မြင်းဖောင်းဆီသို့ ထွက်သွားလေသည်။ သူတို့နောက်နားဆီမှ မြင်းခြုံသံတွေ ကြားလိုက်ရသည်။ တိုက်ကွင်းမှ နွားရိုင်းအသေကောင်ကို သယ်ယူရန် မြင်းလှည်း ဖြစ်သည်။

နွားရိုင်းတိုက်ပွဲ ကျင်းပရေးကော်မတီအဖွဲ့၏ လူကြီးများ အထူးတန်းမှ ထွက်လာပြီး စကားစမြည် ပြောနေကြသည်။ ငွေရောင်နှင့် လိမ္မော်ရောင် နှစ်ရောင်စပ်ဝတ်စုံဝတ် လူရွယ်တစ်ယောက် မင်နူရယ်ဆီ ရောက်လာပြီး ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။

“ကျွန်တော့်နာမည် ဟာနန်ဒက်စ်ပါ”

သူက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ရင်း လက်ယာလက်ကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန် ကမ်းပေးသည်။

မင်နူရယ်က အထိုက်အလျောက် သူ့လက်ကိုဆွဲရင်း နှုတ်ပြန်ဆက်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော်တို့ ဒီကနေ့ တိုက်ခိုက်ကြရမယ့် နွားရိုင်းကြီးတွေက ခါတိုင်းလို ဆင်ကောင်ကြီးတွေဗျနော်”

“ဟုတ်ပဲ ဦးချိုကားကားနဲ့ ဧရာမကောင်ကြီးတွေပဲ”

မင်နူရယ်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတော့ အသေအကျေ တိုက်ရမှာနော့”

လူရွယ်က ခနဲတဲ့တဲ့ ရိုလိုက်သည်။

“မင်း ပြောသလို ဟုတ်တာပေါ့”

သူက ပြောလိုက်သည်။

“နွားကောင်ကြီးတော့လည်း အမဲသား ပိုထွက်တာပေါ့ကွာ”

သူက ပြန်ချေလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား အဲဒီလို နွားမျိုးနဲ့ ဘယ်မှာ တိုက်ဖူးခဲ့တာလဲ”

ဟာနန်ဒက်စ်က မေးလိုက်သည်။

“ဟိုတုန်းက ဆိုပါတော့ ဒါနဲ့ မင်းနဲ့ယှဉ်ရမယ့် ပြိုင်ဘက်ကရော၊

ဘယ်မှာလဲ ငါ့ပြစ်စမ်းပါဦး၊ ဒါမှ ငါလည်း ဘယ်သူနဲ့ ပြိုင်ရမလဲဆိုတာ စဉ်းစားနိုင်မှာ”

မင်နူရယ်က မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားနဲ့ ပြိုင်ရမယ့် ငနဲလေးတွေက မဆိုးဘူးနော်၊ သတိတော့ထား”

ဟာနန်ဒက်စ်က သတိပေးလိုက်သည်။ ဟာနန်ဒက်စ်မှာ ညပွဲစဉ် ဝင်ရောက် မယှဉ်ခင်က နှစ်ပွဲဆက်တိုက် နိုင်ဖူးထားသည်။ စပိန်နိုင်ငံ၊ မဒရစ်မြို့သားတစ်ယောက် ဖြစ်၏။ ညပွဲစဉ် အချိန် အနည်းငယ်အတွင်း စတင်တော့မည် ဖြစ်၍ ဝမ်းသာနေသည်။

“မင်းရဲ့ ပီကာဒိုတွေရော”

မင်နူရယ်က မေးသည်။

“သူတို့က နွားခြံထဲမှာလေ၊ သူတို့ စီးဖို့ မြင်းတွေ ရွေးနေလေရဲ့”

ဟာနန်ဒက်စ်က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

မြင်းစီးပီကာဒိုများ မြင်းကိုယ်စီဖြင့် ကြာပွတ်တရွှမ်းရွှမ်း ပေးလျက် ဒုန်းစိုင်းဝင်လာကြသည်။ မြင်းခြံသံများ သောသောညသွားသည်။ တိုက်စစ်မျိုး နွားပေါက်ကြီးမှာ နှာမူတ်သံ၊ ခွာရှပ်သံတို့ဖြင့် ဒေါသထွက်နေသည်။ နွားရိုင်းကြီး သူတို့အပါးမှ ဖြတ်ပြေးသွားပြီးနောက် နွားဒေါသထွက်အောင် ဆွရမည့် ပီကာဒိုများ ဟန်ရေးပြနေကြသည်။

မင်နူရယ်နှင့် ဟာနန်ဒက်စ်တို့ ရှေ့ဘက်၌ ရပ်နေကြသည်။ ကွာဒရီလာ လူရွယ်ကလေးများ သူတို့နှစ်ဦး နောက်ဘက်၌ တန်းစီရပ်နေကြသည်။ သူတို့ကိုယ်၌ ဝတ်ဆင်ထားသေ စပိန်လက်ပြတ်အင်္ကျီ လက်ဖျားတွင် သားမွေးလက်ဖတ်များ တဖွားဖွား စွင့်ကားနေကြသည်။ သူတို့နောက်၌ မြင်းကိုယ်စီစီးလျက် သူတို့၏ ပီကာဒိုခေါ် နွားရိုင်းရန်စသမား လေးဦး လှံတံများ ကိုယ်စီကိုင်လျက် နွားခြံမှောင်ရိပ်ကျသည့် ထိပ်တွင် အသင့်ပြင်နေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူတို့ အချင်းချင်း တီးတိုးပြောဆိုနေကြသည်။

ဇူရီတိုက ဘာမှ မပြော။ သူ့မြင်းကိုသာ နေသားတကျ ဖြစ်အောင် စီးနင်းထားရင်း နွားခြံတံခါး ပွင့်လာသည်နှင့် တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်လာမည့် နွားရိုင်းကြီးဆီ တစ်ဟုန်ထိုး ရောက်အောင် မြင်းကို ဖနောင့်စူးတို့ကာ

ဒုန်းစိုင်းရန် တာရှုနေသည်။ သူ့မြင်း၏ နားရင်း၌ ငြိနေသောကြီးကို ဖြတ် တောက်ပေးလိုက်ပြီး မမှောင့်တမှောင့် နေရာမှ နွားရိုင်းကြီး ထွက်လာ လျှင် ဆွပေးရန် လက်ထဲမှ လှံတံကို တပြင်ပြင် လုပ်နေသည်။ အခြား ပီကာဒိုတို့မှာ ထွေရာလေးပါး ပြောနေကြသည်။

နွားရိုင်းနှင့် သတ်ပုတ်ကြမည့် မင်နူရယ်တို့ ပြိုင်ဘက် မာတာဒိုးစ် သုံးယောက်မှာ အကျိုးကြီးအပွကြီးတွေ တဝင့်ဝင့်ဖြင့် ဟန်ရေးပြနေကြ သည်။ သူတို့ နောက်၌ ရုံးလုလင် အစေအပါးများ ရှိနေကြသည်။ ယှဉ်ပြိုင် ကြမည့် လူငယ်သုံးဦးမှာ သူ့ဘက်မှ ဟာနန်ဒက်စ်လိုပင် မဒရစ်မြို့သားများ ဖြစ်ကြပြီး သက်တူရွယ်တူ (၁၉)နှစ်သားကလေးများ ဖြစ်သည်။ သူတို့ သုံးယောက်ထဲမှ သူငယ်တစ်ယောက်မှာ ဂျစ်ပစီလူမျိုး ဖြစ်သည်။ သူ့ပုံပန်း မှာ အေးတိအေးစက်နှင့် အသားညိုမှောင်သည်။ မင်နူရယ်က ထို သူငယ် အား သဘောကျသွားသည်။

“မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲကွာ”
သူက ဂျစ်ပစီကလေးအား မေးလိုက်သည်။
သူငယ်ကလေးက မွန်မွန်ရည်ရည် ပြန်ဖြေသည်။
“ဖွန်တီးစ်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဟေ့ ကောင်းတဲ့နာမည်ပဲကွ”
မင်နူရယ်က ချီးမွမ်းလိုက်ရာ သူက ဘာမှ ပြန်မပြော၊ ညီညာ ဖြူဖွေးသည့် သွားကလေးများပေါ်အောင် ပြုံးပြသည်။

“နွားရိုင်းကြီး ထွက်လာရင် အဲဒီကောင်ကြီး နည်းနည်းမောသွား အောင် ပြေးပစေဦး၊ ပြီးတော့မှ သူ့ကို ဖမ်းပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါပြီ”
ဂျစ်ပစီကလေးက ပြောသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ စိတ်လှုပ်ရှားနေဟန် ပေါ်နေသည်။ သူ ဘာ စလုပ်ရမလဲဟု စဉ်းစားနေပုံရသည်။

“ဟေ့ ဟိုမှာ လာနေပြီ”
မင်နူရယ်က ဟာနန်ဒက်စ်အား လှမ်းသတိပေးလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကျွန်တော်တို့ စကြစို့”
သူတို့ တိုက်ကွင်းဆီသို့ ချီတက်လာခဲ့ကြသည်။ တီးဝိုင်းမှ ဝိန်း

ဟောင်း တီးပေးနေသည်။ သူတို့ အရိနာခေါ် နွားနှင့်လူ သတ်ပွဲကွင်းစပ်ထဲ ခင်းထားသောနေရာကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြသည်။ မီးမောင်းဆလိုက်ကြီး အလင်းရောင်မှာ ထိန်ထိန်လင်းနေသည်။ ကွာလာတို့မှာ သူတို့နောက် ကျန်ခဲ့ကြသည်။ ပီကာဒိုတို့က ဟစ်အော်နေကြသည်။ လူများလည်း မြင်း ကိုယ်စီနှင့် သူတို့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ ပါလာခဲ့ကြသည်။ နောက်ဆုံး ထိပ်မှ နွားထိန်းလူငယ်ကလေးများ ခြုံသံ တည်သံဖြင့် ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ကြီးက ဟာနန်ဒက်စ်အား လက်ခုပ်ဩဘာ ပေးလိုက်ကြ သည်။ သူတို့တစ်တွေ ညီညီညာညာ စစ်ထိုးရန် ချီတက်လာခဲ့ကြသည်။ နွားနှင့် တိုက်မည့် သူရဲကောင်းများ ဇမ္ဗူတစ်လူဟန်ဖြင့် ကိုယ်ဟန်ပြကာ ရှေ့တည့်တည့်သို့ ချီတက်လာခဲ့ကြသည်။

သူတို့အားလုံး ပြိုင်ပွဲကော်မတီဥက္ကဋ္ဌကြီးအား အလေးပြုလိုက် ကြသည်။ ပြိုင်ပွဲစပြု ဖြစ်ကြောင်း အခမ်းအနားမှူးက ဖွင့်လှစ်ပေးလိုက် သည်။ ပထမဦးစွာ တစ်ဖက် ယှဉ်ပြိုင်မည့် သူတို့အား စတင်၍ နွားရိုင်း ကြီးနှင့် တိုက်ခိုက်ရန် အချက်ပေးလိုက်သည်။ နွားရိုင်းကြီးနှင့် သတ်ပုတ် ကြမည့်သူများ သူတို့ကိုယ်ရုံကြီးများ ချွတ်လိုက်ကြပြီး ပေါ့ပေါ့ပါးပါး တိုက် ပွဲဝင် အဝတ်အစားတို့ကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်ကြသည်။ မြင်းများ ပြေး ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ပီကာဒိုများ မြင်းကို ဒုန်းစိုင်းကာ ကွင်းကို ပတ်လိုက် ကြသည်။ သူတို့ ထွက်ခဲ့ရာ ဂိတ်ဆီသို့ ပီကာဒို နှစ်ယောက် ပြန်လာခဲ့ကြ သည်။ အလုပ်သမားလုလင်တို့ သဲများကို ပြန်ဖြူးသွားအောင် ညှိလိုက်ကြ သည်။ နွားခြံထဲမှ နွားရိုင်းကြီး ထွက်မလာသေး။ ဇူရီတို့ မြင်းစီးလျက် မင်နူရယ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာ၌ လာရောက် ရပ်လိုက်သည်။ မင် နူရယ်က သူ့အား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“အဲဒီကောင်ကြီးကို ဒေါပူအောင် ဆွသာဆွပေတော့ မာနိုးစ်၊ ကျုပ်ဘက် ရောက်လာအောင်လည်း လမ်းကြောင်းပေးလိုက် ဟုတ်လား။”

“အေးပါ စိတ်ချစမ်းပါ သူငယ်ချင်း၊ ခုပဲ ထွက်လာအောင် လုပ် မှာပါ။”

ဇူရီတို့က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

“ဒီမှာ မာနိုးစ်၊ ခင်ဗျား ကောင်ကြီး ခြောက်လွှတ်လိုက်ပေတော့။”

“အေးပါကွ၊ ငါ မင်းဆီအရောက် ခြောက်လွတ်လိုက်ပါ့မယ်”

“ဟော နွားရိုင်းကြီး ထွက်လာပြီဗျို့။”

မင်နူရယ်က လှမ်းသတိပေးလိုက်သည်။

ဇူရီတို့ မြင်းဇက်ကြိုးကို ဝဲဘက်လက်ဖြင့် ကိုင်ထားပြီး ညာဘက် လက်ထဲ၌ လှံတံကို တင်းတင်းဆုပ်လျက် အသင့်အနေအထားဖြင့် နွား ရိုင်းကြီးကို ကြည့်နေသည်။

သန်မာထွားကျိုင်းပြီး ဦးချိုကြီး တကားကား၊ ခွာရှုပ်လိုက်၊ နှာမှုတ် လိုက် တရှူးရှူး တရဲ့ရဲ့ ရန်စောင်နေသော နွားရိုင်းကြီးမှာ ခွာလေးဖက်ချ ကာ မင်နူရယ်၏ လက်ထဲမှ မြူလက်တာခေါ် အဝတ်စအနီကို စိုက်ကြည့် နေသည်။ မက်တောဒါ ခေါ် နွားရိုင်းနှင့် တိုက်ခိုက်သတ်ပုတ်သမားကြီး မင်နူရယ်လည်း နွားရိုင်းကြီး မဝေ့ဝေ့အောင် အနီစ တလှုပ်လှုပ် တဝေ့ဝေ့ လုပ်နေရာမှ ထိုအစကို လက်ဝဲဘက်လက်ဖြင့် ပြောင်း၍ ကိုင်လိုက်သည်။ နွားရိုင်းကြီးစိတ်ထဲ မရိုးမရွှ ဖြစ်လာကာ သူ၏ ဦးခေါင်းကြီး မြေပြင်ဆီသို့ နှိမ့်ချကာ တိုက်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်သည်။

မင်နူရယ်က လက်ထဲမှ အဝတ်နီကို နွားခေါင်းပေါ်ဆီသို့ မြှင့် လိုက်သည်။ နွားရိုင်းကြီးက သူ့ဦးခေါင်း လိုက်မရွှေ့၊ မျက်လုံးသာ ရွေ့လျား သွားပြီး အလစ်မပေးဘဲ ကြည့်နေသည်။ မင်နူရယ် ဤမျှ အားခွန်ဗလ ကြီးမားသော နွားသိုးကြီးကို မည်သို့ တိုက်ခိုက်ရလျှင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားချိန်ဆနေသည်။ နွားကြီး၏ ကြောက်စရာ အကောင်းဆုံး လက် နက်မှာ ဦးချိုနှစ်ချောင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ချောင်းမှာ ချွန်မြနေပြီး ကျန် တစ်ချောင်းမှာ ကျိုးပဲ့နေသည်။ လက်ဝဲဘက် ဦးချိုကိုသာ သူ့အဖို့ သတိ ပြုရမည် ဖြစ်သည်။ သူက လက်ထဲမှ မြူလက်တာအဝတ်နီကို အောက်သို့ နည်းနည်း စိုက်ချပေးလိုက်သည်။ နွားကြီးမှာ သူ၏ ပစ်မှတ် အနီရောင် အဝတ်ကို သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ခိုက်ရန် ဦးခေါင်းကြီးကို မြေပြင်အထက် အနည်းငယ် ခွာ၍ နှိမ့်ချကာ ဦးချိုဖြင့် ခတ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

မင်နူရယ်က ဤအကွက်ကို စောင့်နေသူပီပီ ရသည့်အခွင့်အရေး ကို မလွတ်စေဘဲ နွားကြီး၏ နောက်ပိုင်း နောက်ပခုံးစွန်း နှစ်ဖက်ကြားသို့ မြူလက်တာ အဝတ်နောက်၌ အသင့်ကိုင်ထားသော ဓားရှည်ဖြင့် ခပ်နက်

နက် မိမိရရ တွက်ထည့်လိုက်ရာ နွားကြီးမှာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်အောင် နာသွား သည်။ သွေးတွေ ဒလဟော ပန်းထွက်လာသည်။ သူလည်း နွားကြီး၏ ကျောပေါ် တစ်ဟုန်ထိုး ခုန်ပျံကျော်လွှား ရောက်ရှိသွားကာ ခွစီးထား သည်။ သူ့လက်ထဲမှ ဓားရှည်မှာ လွတ်ထွက်လွင့်စဉ်သွားသည်။ နွားကြီးက တစ်အား ခါချရာ မင်နူရယ် မည်သို့မျှ မထိန်းနိုင်ဘဲ မြေပြင်ပေါ်သို့ ကျွမ်းပြန်ကျသွားသည်။

နွားရိုင်းကြီးလည်း ရက်စက်စွာ တိုက်ခိုက်ရန် မင်နူရယ် ကိုယ်ပေါ် ကားရားခွစီးထားသည်။ မင်နူရယ်မှာ မြေပေါ် လဲလျောင်းရင်း ဖိနပ်စီးထား သော ခြေထောက်ဖြင့် နွားကြီး၏ နှုတ်သီးကို အောက်မှ တစ်အားကုန် ဆောင့်ကန်နေလေသည်။ နွားကြီးကလည်း သူ့ဦးခေါင်းကြီး မြေပြင်သို့ နှိမ့်ချကာ သူ့အား ဦးချိုဖြင့် ခတ်ရန် ကြိုးစား၍မရ ဖြစ်နေသည်။ နွားရိုင်း ကြီးကလည်း သူ့ဦးခေါင်းကြီးဖြင့် မင်နူရယ်အား တစ်အား ကျုံးခတ်နေရာ ဦးချိုဖျားမှာ သဲထဲသို့သာ စိုက်ဝင်သွားပြီး လူကိုယ်လုံးမှာ ဘောလုံးတစ်လုံး ပမာ လိမ့်နေသည်။ နောက်ဆုံး သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အင်္ကျီကြီး ပြုစုတ်ပြီး နွားကြီး ဦးချိုဖျား၌ ပါသွားခဲ့သည်။ နွားရိုင်းကြီးလည်း သူ့ကိုယ်ပေါ်မှ အဝေးသို့ ထွက်ခွာသွားသည်။

မင်နူရယ် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ မြူလက်တာ အဝတ်အနီစ ကို ကောက်ယူလိုက်ပါသည်။ ဂျစ်ပစီလေး ဖွန်တီးစံက ဓားရှည်လှမ်းပေး သည်။ ဓားရှည်မှာ နွားရိုင်းကြီး ပခုံးနှစ်ဖက်အကြား လက်ပြင်ကို ထိုးအခွဲ၌ ကောက်သွားခဲ့သော ဓားရှည် ဖြစ်သည်။ မင်နူရယ်က ဓားရှည်ကို သူ့ ဒူးခေါင်းပေါ်တင်၍ ပြန်ဖြောင့်လိုက်သည်။ မြင်းသေကောင်ကြီး တစ်ကောင် နံဘေး၌ ရပ်၍ တရူးရူး နှာမူတ်သံပေးနေသော နွားရိုင်းကြီးဆီသို့ တစ် ဟုန်ထိုး ပြေးသွားခဲ့သည်။ မင်နူရယ် ပြေးရင်းလွှားရင်း သူ့ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ လက်တစ်ဖက်မှာ ချိုင်းပေါက်မှစ၍ နွားဦးချိုဖြင့် အကော်ခံရကတည်းက ပြုထွက်နေရာ ဖတ်လတ်ဖတ်လတ် ဖြစ်နေသည်။ သူက အနားမှ ဂျစ်ပစီ ကလေးအား အင်္ကျီလက်ဖတ်ကြီးကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်ခိုင်းလိုက်သည်။

နွားရိုင်းကြီးမှာ မြင်းသေကောင်ကြီး၏ သွေးနံ့များရကာ ဒေါသ အမျက် ခြောင်းခြောင်းထွက်နေသည်။ မြင်းသေကောင်ပေါ်မှ ကင်းပတ်

စကြီးကို သူ့ဦးချိုကြီးဖြင့် ထိုးကလော်ပစ်လိုက်သည်။ ဂျစ်ပစီကလေး ဖွန်တီးစံလက်ထဲမှ တလှုပ်လှုပ် ရန်မြူနေသော ပိတ်စ အနီကြီးအား ကင်းပတ်စက္ကူစ အပြုကြီး စွပ်နေသည့် ဦးချိုကြီးဖြင့် တစ်အားကျုံး၍ ဝှေ့ခတ်ပစ်လိုက်ပါသည်။ ပွဲကြည့် ပရိသတ်ကြီးမှာ ထိုရယ်စရာ မြင်ကွင်းကြောင့် ဝါးလုံးကွဲ ဝေါခနဲ ပွဲကျသွားတော့သည်။ နွားရှူးစူးတိုး ဆိုသကဲ့သို့ နွားကြီးမှာ မည်းမည်းမြင်ရာ လိုက်ခတ်ချင်နေသည်။ ကျိုးပဲ့နေသော သူ့ဦးချိုပေါ်မှ ကင်းပတ်အဝတ်စုတ်ကြီးကို ပြုတ်ကျအောင် ရုန်းကန်ခါချနေသည်။ ဟာနန်ဒက်စ်သည် နွားကြီးနောက်ဘက်မှ ပြေးလာခဲ့ပြီး ဦးချိုဖျားမှာ ငြိနေသော ကင်းပတ်အဝတ်စုတ်ကြီးကို ဖျတ်ခနဲ ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သည်။

နွားကြီးမှာ ကင်းပတ်စကြီးနောက် လိုက်လံဝှေ့သေးသည်။ နောက်မှ ရပ်တန့်သွားသည်။ သူက ခံစစ်မှူးအဖြစ် မင်နူရယ်တို့အား တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ကာ စောင့်ဆိုင်းနေသည်။ မင်နူရယ်လည်း လက်တစ်ဖက်က မြူလက်တာအနီရောင် ပိတ်စကြီးကိုင်လျက် ယာလက်ထဲ၌ ဓားရှည်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း သူ့အပါး ကပ်သွားသည်။ သူက အနီရောင် မြူလက်တာပိတ်စကြီးကို ကိုင်ကာ တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် နွားကြီး မရိုးမရွှဖြစ်အောင် စနေသည်။ နွားကြီးက မည်သို့မျှ မတုံ့ပြန်၊ တွေတွေကြီး စိုက်ကြည့်နေသည်။

မင်နူရယ် နွားကြီး၏ ခေါင်းဘက်သို့ ချဉ်းကပ်သွားပြီး လက်ထဲမှ ဓားရှည်အသွားဖြင့် ဆတ်ခနဲ တစ်ချက် ဆွဲကြည့်လိုက်သည်။ နွားကြီးမှာ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်။ ရပ်လျက် သေနေသကဲ့သို့ ငြိမ်သက်နေသည်။ သူက အနီးရှိ ယင်းနွားရိုင်းကြီးကို သေချာ လေ့လာကြည့်မိသည်။ စောစောပိုင်းက သူ့ဓားဖြင့် လှီးလိုက်သော ပခုံးနှစ်ဖက်အကြား လက်ပြင်မှ ဒဏ်ရာကြီးမှာ သွေးသံရဲ့ရဲဖြင့် အထင်းသား မြင်နေရသည်။

နွားရိုင်းကြီးတော့ လုံးဝ မလှုပ်နိုင်တော့ဟု မင်နူရယ် ယူဆလိုက်သည်။ ဤအတွေး ဝင်လာခဲ့သည်မှာ သူ့အမှား ဖြစ်သည်။ သူက အရဲကိုးကာ နွားအပေါ် ခြေတစ်ဖက် တင်ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးလေထဲ ပုန်းခနဲ မြောက်တက်သွားသည်။ ရင်ထဲလည်း အေးခနဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ လက်ထဲမှ ဓားကို တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ် လက်ထဲမှ

လွတ်ထွက်သွားသည်။ မြေကြီးပေါ် ပြန်အကျ၌ နွားရိုင်းကြီးက သူ့အပေါ် အုပ်စီးလျက် ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။ ယခင် တစ်ခါ ကဲ့သို့ နွားရိုင်းကြီးအား ခြေဖြင့် စုံကန်ရန် အခွင့်မသာခဲ့။ မင်နူရယ်မှာ မြေပေါ်ပြားနေအောင် မှောက်လျက် မျက်နှာကို လက်မောင်းနှစ်ဖက်ပေါ် အပ်ပြီး အသေကောင်နှင့်မခြား မလှုပ်မယှက် ငြိမ်နေလိုက်သည်။

နွားကြီးက သူ့ကိုယ်ပေါ် ကားရားခွလျက် သူ့ကျောပြင်အား ခတ်သည်။ သဲထဲသို့လည်း မျက်နှာဆီမှန်း၍ ခတ်ပြန်သည်။ နွားကြီး၏ ဦးချိုကြီး သူ့လက်ပြင်အောက် စူးဝင်သွားသည်ကို အာရုံဖြင့် သိနေသည်။ နွားဦးချိုဖြင့် မင်နူရယ်၏ အင်္ကျီလက်တစ်ဖက်ကို ကော်မိသွားပြီး ပြီခနဲ ပြု၍ ဦးချိုဖျားတွင် ချိတ်ပါသွားသည်။ မင်နူရယ်မှာလည်း မြေပြင်ပေါ်မှ မြောက်ပါလာသည်။ သူ့၏အင်္ကျီလက် ဖလတ်ပွကြီးနောက် နွားကြီးမှာ ဒေါသတကြီး လိုက်ခတ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မင်နူရယ်လည်း အခွင့်အရေးကို လက်မလွတ်စေဘဲ ဖျတ်ခနဲ ထရပ်ကာ ဓားရှည်နှင့် မြူလက် တာအနီစကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ ဓားရှည်ထိပ်ဖျားကို သူ့လက်မဖြင့် စမ်းသပ်ကြည့်ရာ ထိပ်ကျိုးနေကြောင်း တွေ့ရသဖြင့် ဓားအသစ် လဲရန် ကြီးကြပ်ရေး ရုံးခန်းဝ ပြေးသွားခဲ့သည်။

ပြိုင်ကွင်းပိုင်ရှင်လူကြီး ရီတာနာ၏ အမှုထမ်းတို့က ကမန်းကတန်း ဓားရှည်အသစ် တစ်လက် လဲပေးလိုက်သည်။

“မျက်နှာသုတ်ပစ်ပါဦး”

ထိုအမှုထမ်းက ပြောသည်။ မင်နူရယ်လည်း နွားကြီးဆီ ဦးတည် ပြေးရင်း လွှားရင်း လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် မျက်နှာမှ သွေးသံရဲရဲ မြင်မကောင်း ဖြစ်နေသည်ကို သုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပြေးရင်းနှင့် ဇူရီတိုအား မျက်စိ ဝေ့ဝဲ ရှာကြည့်သည်။ မတွေ့၊ အခြား ကွာဒရီကာပြိုင်သမားလေးတို့မှာ နွားကြီးနှင့် ခပ်ဝေးဝေး နေရာမှ နေ၍ စောင့်ကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ ရသည်။ နွားရိုင်းကြီးမှာ မထီသည့်ပုံဖြင့် ရပ်နေသည်။ မင်နူရယ်လက်ထဲမှ မြူလက်တာအနီစကြီး တလှုပ်လှုပ် ယမ်းပြကာ နွားကြီးနှုတ်သီး ရှေ့တိုးလာသည်။

နွားကြီးက ဘာမှ မလုပ်။ သူက ထပ်၍ အနီအဝတ်စကြီးဖြင့်

နွားမျက်စိနောက်အောင် စသည်။ နွားကြီးက သူ့ကို ပြေးခုန်အုပ်သည်။ သူက နောက်ဆုတ်ပေးလိုက်သည်။ ထို့နောက် နွားကြီးကျောပေါ် ခုန်တက်လိုက်ပြီး ဦးချိုနှစ်ခုကို သူ့လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် မြဲမြဲ ဆုပ်ကိုင်ရင်း နွားကြီးကို နောက်ပြန် မောင်းလိုက်သည်။ နွားက သူ့အား ကျောပေါ်မှ အတင်းခါချသည်။ နွားပေါ်မှ တစ်ပတ်ကျွမ်း ကျလာခဲ့သည်။ သူ ဘာမှ မဖြစ်။ နွားကြီး သူ့အနား၌ မရှိတော့။

မင်နူရယ်မှာ တစ်အား ချောင်းဆိုးလာသည်။

“ဓားပေးစမ်း၊ ဓားပေးစမ်း”

သူက ကျုံးအော်လိုက်သည်။ ဂျစ်ပစီလေး ဖွန်တီးစံက ဓားနှင့် မြူလက်တာ အနီအဝတ်စကို သူ့လက်လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ဟာနန်ဒက်စ် သူ့အား ပွေ့ဖက်ပြီး ပြုံးရင်း သတိပေးလိုက်ပါသည်။

“သိပ်လည်း အတင့်မရဲနဲ့၊ ဆေးရုံရောက်နေဦးမယ်”

“မင်း ငါ့အနားက မြန်မြန်သွားတော့၊ မြန်မြန်ပြေးကွာ”

မင်နူရယ်က ဟာနန်ဒက်စ် ဖက်ထားသော လက်တွင်းမှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။ ဟာနန်ဒက်စ်က ပခုံးတစ်ချက် တွန်ပြလိုက်သည်။ သူက နွားရိုင်းကြီးဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးသွားလေသည်။

နွားရိုင်းကြီးမှာ သူ့အား အသေတိုက်ရန် ကြံ့ကြံ့ခံ ရပ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မင်နူရယ်က “ခွေးမသား ဒီတစ်ချီတော့ သေပေတော့” ဟု ကြုံးဝါးကာ လက်ထဲမှ ဓားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်၍ နွားကြီး၏ ဝဲဘက်လက်ပြင်အောက် နှလုံးသားနေရာသို့ မှန်း၍ ဒိုင်ဗင်ထိုးဝင်ကာ ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ သူ့လက်ထဲမှ ဓားရှည်တစ်ဆုံး သွင်းလိုက်သည်။ နွားကြီးမှာ ကြောင်ရပ်နေရင်း အငိုက်မိသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ မင်နူရယ်မှာ နွားကြီးကိုယ်ပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ နွားရိုင်းကြီးလည်း ခေါင်းကြီး မြေပြင်သို့ စိုက်ဆင်းကာ ခြေလေးဖက် ကွေးညွတ်ကျသွားသည်။ ထို့နောက် ခြေလက်များ မိုးပေါ်ထောင်၍ နွားကြီးတစောင်းလဲကာ အသက်ထွက်သွားပေတော့သည်။

မင်နူရယ်မှာ ချောင်းတဟွတ်ဟွတ် ဆိုးနေသည်။ မတ်တတ်ရပ်နေရာမှ ဒူးခွေကျသွားသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက် သူ့အပါး ပြေးလာကာ

ထူမပေးသည်။

သူ့အား ပြိုင်ကွင်းကြီးကို ဖြတ်ကျော်၍ ဆေးပေးခန်းဆီသို့ ထမ်းစင်ဖြင့် သယ်ဆောင်သွားကြသည်။ ထို့နောက် ဆေးခန်းအပေါ်ထပ် ခေါ်သွားခဲ့ကြပြီး လူနာခုတင်တစ်လုံးပေါ် တင်ပေးခဲ့ကြသည်။

ဆေးရုံခန်းထဲ၌ ဆရာဝန်နှင့် ဝတ်ရုံဖြူဝတ်ယောက်ျား သူနာပြုနှစ်ယောက်တို့ သူ့အား စောင့်ကြိုနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့ရှုပ်အင်္ကျီကို ကတ်ကြေးဖြင့် ထိုးခွဲပစ်လိုက်သည်။ မင်နူရယ် ရင်ထဲပူလောင်နေသည်ကို ခံစားနေရသည်။ ချောင်းထပ်ဆိုးလာပြန်သည်။ သူ့ပါးစပ်ကို သူနာပြုက တစ်စုံတစ်ရာဖြင့် လာပိတ်ပေးသည်။ ဆေးရုံခန်းထဲ၌ ဆရာဝန်၊ ဆရာမ၊ သူနာပြုများ ပျားပန်းခပ်သလို အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

မျက်နှာကြက်ဆီမှ လျှပ်စစ်မီးရောင်များ တစ်အားလင်းနေသဖြင့် သူ့မျက်စိများ ကျိန်းစပ်လာသည်။ မျက်လုံးအစုံကို မှိတ်ထားလိုက်သည်။

သူ့နားထဲ တစ်ယောက်ယောက် လှေကားမှ အပေါ်ထပ် တက်လာသည့် ခြေသံပြင်းပြင်းကို ကြားလိုက်ရသည်။ ထို့နောက် အသံတွေ ဝေးသွားပြီး မကြားရတော့။ ထိုအသံဗလံတို့မှာ လူအုပ်ကြီးထဲမှ အသံများ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ သူဝတ်ထားသော ရှုပ်အင်္ကျီကို ကတ်ကြေးဖြင့် ခွဲ၍ ချွတ်ပစ်လိုက်ကြသည်။ ဆရာဝန်က သူ့အား ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ နွားရိုင်းသတ်ပွဲပြိုင်ပွဲ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ရီတာနာအား တွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟဲလို ရီတာနာ”

သူက အသံသဲ့သဲ့ဖြင့် နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ သူ ပြန်ပြောသည့် စကား သူ မကြားရ။ သူ့အား ရီတာနာက ပြုံးပြရင်း တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်သည်။ မင်နူရယ် ဘာမှ မကြားနိုင်။

ဇူရီတို့မှာ စားပွဲနံဘေး၌ ရပ်နေသည်။ သူက ဆရာဝန် အလုပ်လုပ်နေသည်ကို ကြည့်နေသည်။ သူ့ကိုယ်ပေါ်၌ ပီကာဒို အဝတ်အစားများ မလဲဖယ်ရသေး။ သူ့ခေါင်းပေါ်၌ ပီကာဒိုဦးထုပ်မှာ မရှိတော့။ သူ့အား ဇူရီတို့က တစ်စုံတစ်ရာ ပြောလိုက်ပါသည်။ သို့သော် သူ့နားထဲ ဘာမှ မကြားရ။ ဇူရီတို့က ရီတာနာအား ဘာတွေ ပြောနေမှန်း မသိ ပြောနေ

သည်။ ဝတ်စုံဖြူဝတ် သူနာပြုတချို့က ပြုံးပြုံးရယ်ရယ်ဖြင့် ရီတာနာ၏ လက်ထဲ ကတ်ကြေးတစ်လက် ထည့်ပေးလိုက်သည်။ ရီတာနာက ဇူရီတို့ အား လှမ်းပေးသည်။ ဇူရီတို့ ပွစိပွစိဖြင့် ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိ၊ မင်နူရယ် ဘာမှ မကြားရချေ။

ခွဲစိတ်ခန်း၊ ခွဲစိတ်စားပွဲနှင့် ဖူးစာဆုံခဲ့ရသည်မှာလည်း အကြိမ် ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ကြုံခဲ့တွေ့ခဲ့ဖူးပြီ ဖြစ်၏။ မင်နူရယ် သိနေ သည်။ သူ သေတော့မည် ဆိုလျှင်လည်း သရဏဂုံတင်ဖို့ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး ရောက်နေလောက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ဇူရီတို့ သူ့အား တစ်စုံတစ်ရာ ဘာတွေပြောမှန်းတော့ မသိ၊ ပြော နေသည်။ သူ့လက်ထဲ ကတ်ကြေးတစ်လက် အသင့် ဖြစ်နေသည်။ တစ်ခုခု ဖြတ်တောက်ရန် ဖြစ်ကြောင်း မင်နူရယ် သိနေပါသည်။ ဇူရီတို့က သူ၏ ကျစ်ဆံမြီးကြီးကို ဖြတ်တောက်ရန် ဟန်ပြင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မင်နူရယ်မှာ ခွဲစိတ်ခုံပေါ် လဲလျောင်းနေရာမှ ကြောက်အားလန့် အား ငေါက်ခနဲ ထထိုင်လိုက်လေသည်။ ဆရာဝန်က သူ့အား ခုံပေါ်ပြန် လှဲချရင်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ကြိမ်းမောင်းလေသည်။

“ခင်ဗျား အဲဒီလိုမျိုး စိတ်လိုက်မာန်ပါ မလုပ်ရဘူး၊ ခင်ဗျားဟာ လူနာဖြစ်နေပြီ ဆိုတာလည်း သတိထားဦးမှပေါ့ မာနိုးစ်”

ဆရာဝန်က ပြောသည်။ သူ့နားထဲ ဇူရီတို့၏ ကြည်လင်ပြတ်သား သော အသံ ကြားလိုက်ရသည်။

“သူငယ်ချင်း စိတ်အေးအေးထားပါ၊ မင်း ကျစ်ဆံမြီး မဖြတ်ပါဘူး၊ ငါ တမင်သက်သက် နောက်တာပါကွ”

“ဒါဆို ကျုပ် တိုက်ခိုက်ခဲ့တာ မဆိုးပါဘူးနော်”

မင်နူရယ်က အားရဝမ်းသာ မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ် ကံကတော့ ဘယ်တော့မှကို မကောင်းပါဘူးဗျို့၊ ဒီလို ချည်းပဲ”

မင်နူရယ် ခွဲစိတ်ခုံပေါ် ပြန်လဲလျောင်းလိုက်ပါသည်။ သူနာပြုများ တစ်စုံတစ်ခု ယူလာပြီး သူ့မျက်နှာပေါ် အုပ်ပေးလိုက်ကြသည်။ သူတို့ ယူလာသည့်ပစ္စည်းမှာ သူ့အာရုံ၌ ရင်းနှီးနေသည်။ သူက အသက်ပြင်း

ပြင်း တစ်အားရှိက်ရှုလိုက်သည်။ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး နုံးချိနေသည်။ သိပ်ကို ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည်။ ထိုပစ္စည်းကိရိယာကြီး သူ့မျက်နှာမှ သူတို့ ခွာ ပစ်လိုက်ကြသည်။

“ကျုပ်တို့ကဲ့သို့တော ကောင်းပါတယ်နော်၊ ကျုပ်လုပ်တာ ကောင်း တယ်မို့လားဗျာ”

မင်နူရယ်က မောပန်းအားနည်းစွာဖြင့် ပြောနေသည်။ရီတာနာက ဇူရီတို့အား တစ်ချက်ကြည့်ကာ ပြန်ရန် လှေကားဆီသို့ လျှောက်သွား သည်။

“ကျုပ် သူနဲ့ နေခဲ့ဦးမယ်”

ဇူရီတို့က ပြန်ဖြေလိုက်သည်။ ရီတာနာ ပခုံးတွန့်ပြလိုက်သည်။ မင်နူရယ်၏ မျက်လုံးအစုံ ပွင့်လာပြီး ဇူရီတို့အား ကြည့်လိုက် သည်။

“ဒီကနေ့ည ကျုပ်ရဲ့ တိုက်ခိုက်မှု ကောင်းတယ်မို့လား မာနိုးစ်၊ ပြောစမ်းပါဗျ”

သူက အတင်း မေးနေသည်။

“အဟုတ်ကိုကောင်း၊ကောင်းမှကောင်း မင်းဟာ မဟာအောင်ပန်း ဆွတ်ခဲ့တာပေါ့ သူငယ်ချင်း”

ဇူရီတို့ ပြန်ဖြေသံ နားထဲ တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားတော့သည်။

ဆရာဝန်လက်ထောက်များ ရောက်လာကြပြီး မင်နူရယ်၏ မျက်နှာ ပေါ် မေ့ဆေးကိရိယာကြီးကို အုပ်ပေးလိုက်သည်။သူက တစ်အား အသက် ရှူရှိုက်သွင်းလိုက်သည်။

ဇူရီတို့မှာ သူ့အပါးမှ မခွာ။

ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် စောင့်ကြည့်နေဆဲပင်။

ရှားဝုဒ်အနွာဆင်

SHERWOOD ANDERSON

စာရေးဆရာ ရှားဝုဒ်အနွာဆင် (၁၈၇၆-၁၉၄၁)သည် ကမ္ဘာ ကျော် စာရေးဆရာကြီး အားနက်စ်ဟယ်မင်းဝေးနှင့်အတူ (၁၉၂၀)ခုနှစ် ဝန်းကျင်က ထင်ရှားကျော်ကြားခဲ့သည်။ ဝတ္ထုတိုအတွက် အောင်မြင်မှု အထွတ်အထိပ် ရောက်ခဲ့လေသည်။

အနွာဆင်သည် မူလက ကျောင်းဆရာ လုပ်ခဲ့သေးသော်လည်း ထူးဆန်းသော အလုပ်များ လုပ်ကိုင်ရင်း အတွေ့အကြုံ ရင့်ကျက်လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် စပိန်-အမေရိကန် စစ်ပွဲကြီးအတွင်း၌ စစ်မှုထမ်းခဲ့ သည်။ သုတ်ဆေးစက်ရုံမန်နေဂျာ၊ ကြော်ငြာရေးသမားလည်း လုပ်ကိုင်ခဲ့ဖူး သည်။ သူသည် စာရေးဆရာကြီး အိုဟင်နရီ (O.Henry) လက်ထက် ကတည်းက လွမ်းမိုးလာခဲ့သော အစဉ်အလာ ဝတ္ထုအရေးအသား ဇာတ် လမ်း၊ ဇာတ်ကွက်၊ ဇာတ်အိမ် တည်ဆောက်မှုတို့ကို မပြည့်စုံ မမှန်ကန် သည့် အတွေးအခေါ် စိတ်ကူးစိတ်သန်း ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်များ ဖြစ် ၍ လက်မခံဟု သူက ဆိုပါသည်။ ယင်းဝတ္ထု အရေးအသားဟန်တို့မှာ စာဖတ်ပရိသတ်အကြိုက် လိုက်၍ ဘောင်ခတ်တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူက သဘောပေါက် နားလည်ထားသည်။

အနွာဆင်၏ မှတ်စုစာအုပ် အတော်များများ၌ စိတ်ကူးယဉ် ဝတ္ထု ဆိုသည်မှာ အမှန်တရား (ဝါ) ဖြစ်ရပ်မှန် သို့မဟုတ် ငတ်မွတ်ခေါင်းပါး ခြင်းအပေါ် အမြဲ ထာဝရ အခြေတည်၍ တည်ဆောက်ရမည် ဖြစ်သည်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ဟု ရေးသားထားခဲ့သည်။ လူအများအပြားမှာ အတ္တခံစားချက် ဖော်ပြမှု အတွက် မပြည့်စုံသည့် လိုအင်ဆန္ဒ တစ်ရပ်မှ အခြေခံလာသည့် ဒုက္ခ ဝေဒနာကို ခံစားနေကြရသည် ဟူသော သြစတေးရီးယား ပညာရှင်ကြီး လည်းဖြစ်၊ ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာ စိတ်ပညာဘာသာရပ်ကို တည်ထောင်သူလည်း ဖြစ်သည့် ဆစ်ဂမန်ဖရိုက်က ခံယူထားလေသည်။ ယင်းသဘောတရားတို့ အနှာဆင်၏ မှတ်စုတို့၌ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ ဆက်နွှယ်နေသည်ကို တွေ့ရှိရ သည်။

ယင်းသို့ ဆက်နွှယ်မှု ရှိနေကြောင်း သူ၏ စံပြဝတ္ထုများ၌ အထီး ကျန်မှု၊ အံ့ပုန်းစိတ်ကူးယဉ် အတွေးများ၏ ခံစားချက်နှင့် အထီးကျန်သူတို့ ၏ စိတ်မချမ်းမြေ့မှုများကို တွေ့ရှိရပါသည်။ ဤ Nice Girl တွင် အနှာ ဆင်သည် အထီးကျန်မှုနှင့် အချည်းနှီး ဖြစ်ခြင်းမှတစ်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်လာ သည့် ဆိုးရွားမှု ဝိသေသတစ်ရပ်ကို ဖော်ကျူးခြယ်မှုန်းထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အနှာဆင်၏ အကောင်းဆုံးလက်ရာ စာအုပ်စင်စာရင်းဝင် ဝတ္ထုများမှာ **ဝင်းစ်ဘတ်ချ်၊ အိုဟိုင်းယိုး၊ သည်ထရပ်အော့ဖ်သည်အိက်ဂျီနှင့် ဒက်သ် အင်းသည်ဝုဒ်စ်** (Wimesburg, Ohio; The Triumph of The Egg and Death in the Woods) တို့ ဖြစ်ပါသည်။ အတိတ်မှ ဖြစ်ရပ် အတွေ့အကြုံတို့ကို ပြန်ပြောင်းတင်ပြသည့် ဝတ္ထုတို့မှာ **ပုံပြောကောင်းသူကလေး တစ်ယောက် ၏ ဇာတ်လမ်း**(A Storyteller's Story)နှင့် **အနှာဆင်၏ကိုယ်ရေးအတ္ထုပ္ပတ္တိ** တို့ပင် ဖြစ်သည်။

တိတ်တခိုးချစ်သူ

NICE GIRL

အဂ္ဂနီတစ်ယောက် အိမ်အပေါ်ထပ် လှေကားမှ ဆင်းလာသည်ကို မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မမြင်လိုက်ကြ။ ဤနည်းနှင့်နှင့် မည်သူမျှ သတိမပြုမိအောင် ဖျတ်ခနဲ ရောက်လာတတ်သည်မှာ သူမ၏ အကျင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ အသံမပေး ဘာမပေး တိတ်တဆိတ် လာတတ်သည့် အကျင့်ကို ဖခင်ကြီးနှင့် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဟာရီတို့ သဘောမကျ ဒေါသဖြစ် ကြရသည်။ ဖခင်ကြီးက အဂ္ဂနီ၏ မထုံတက်သေးနိုင်မှုကို မကြာမကြာ မကျေနိုင်မချမ်းနိုင် ပြောတတ်ဆူတတ်သည်။ သို့သော် အစ်ကိုဟာရီက ဘာတစ်လုံးမှ မပြော၊ ဘယ်ပြောရဲ့ပဲမလဲ၊ သူ့အကြောင်း သူ့နှုမ အဂ္ဂနီက အူမချေးခါးမကျန် သိနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

တစ်ခါတလေတော့ ဟာရီက မတ်တတ်ရပ်ပြီး သူမကို စိမ်းစိမ်း ကြည့်ကာ “အလို ဘုရား၊ ဘုရား ကယ်တော်မူပါ” ဟူ၍ စတတ်နောက်တတ် သည်။ ရံဖန်ရံခါ အိမ်သူအိမ်သားများ အခန်းထဲရှိနေခိုက် သူမ တိတ် တဆိတ် ဝင်လာခဲ့လျှင် ဖခင်ကြီးမှာ စာအုပ်ဖတ်နေရာမှ လည်းကောင်း၊ သတင်းစာ ဖတ်နေရာမှ လည်းကောင်း ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ရင်း အံ့ဩ သည့် လေသံဖြင့် . . .

“အလို အဂ္ဂနီပါလား၊ ငါ့သမီး ဘယ်လိုများ အသံမကြား ဘာ မကြား ရောက်လာခဲ့တာလဲကွ”

“သမီး ဘာကြောင့် ရောက်လာသလဲလို့ မေးတာလား”

အဂ္ဂနီက ပြန်မေးလိုက်သည်။ သူမ အနေဖြင့် ယင်းသို့ ဖခင်ကြီး ခန့်တဲ့တဲ့မေးသည်ကို လုံးဝ မကြိုက်ပေ။

“အသံ မကြားအောင် ဝင်လာခဲ့တာကတော့ သမီးကြောင့် သူ တစ်ပါး အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးလို့ပဲ”

အဂ္ဂနီ လှေကားအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့ပြီး သူမ အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ အခန်းထဲမှ မိခင်ကြီး အခန်းတွင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုနေသံ များ ကြားနေရသည်။ သူတို့ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောနေသည့် စကားထဲ တွင် အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိနေပြီဖြစ်ကြောင်း သူမ အတပ်သိလိုက် သည်။ ဖခင်ကြီး၏ ဆူပွက်နေသော အသံကိုလည်း ကြားနေရသည်။ အဂ္ဂနီမှာ သူတို့မောင်နှမထံ၌ ပါးပါးလျားလျား သေးသေးသွယ်သွယ် ဖြစ် ၍လည်း ခြေသံမပြင်း၊ လမ်းလျှောက်လျှင် ညင်သာသည်။

သူမ မိခင်ကြီး အခန်းပေါက် တံခါးမကြီးအနီး ခန်းမကြီးထဲ၌ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံး စင်ကလေးတစ်ခုနှင့် တင်ထားသည်။ ထိုစဉ် အခန်း တံခါးကြီး ပိတ်သွားခဲ့သည်။ ဤအခန်းကို ခန်းမကြီးဟု အမည်ပေးထား သည်။ ခန်းမကြီးဟု ခေါ်ရလောက်အောင်လည်း ထူးထူးထွေထွေ ခမ်းခမ်း နားနားကြီး မဟုတ်ပေ။ သို့သော် အပေါ်ထပ်ခန်းမနှင့် ခြားနားအောင် တမင် အမည်ပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းအပေါ်ထပ်ခန်းမကို အိမ် ပေါ်ခန်းမ ဟူ၍ အမည် ခွဲခြားပေးထားလေသည်။ တစ်အိမ်လုံးရှိ အခန်း အများစုမှာ သူ့အမည်နှင့်သူ ရှိနေကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အခန်းတွေ နာမည်ကို တွေးကြည့်လျှင် ရယ်စရာတော့ ကောင်းသည်။ ဆေးသုတ် ထားတဲ့အခန်း၊ သစ်တော်သီးရည်အခန်း၊ ဖေဖေကုတ်အင်္ကျီထားရာအခန်း၊ နောက်ဆုံးပိတ်အခန်းမှာ အဂ္ဂနီမိခင်ဘက်မှ အဘိုးအခန်းပင် ဖြစ်သည်။ သူမ ဖခင်ကြီး၏ ဆူနေသံ နားထဲကြားနေရသည်။

“သူဟာ အခန်းထဲ ဝင်လာပြီးရင် ခုတင်ပေါ် ခါးက ကုတ်အင်္ကျီ ချွတ် ပစ်တင်ခဲ့တာချည်းပဲ”

အဘိုးကြီး ဒေါ်ကန်၍ ဟာရီ၏ လုပ်ပုံကိုင်ပုံ အပိုးမကျိုးသည်ကို ဆူပွက်နေကြောင်း သူမ သဘောပေါက်လိုက်မိသည်။

အဂ္ဂနီလည်း သူမ မိခင်ကြီး အခန်းနံဘေးတွင်ရှိ တယ်လီဖုန်းစင်

ကလေးနား အရောက်၌ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ဖုန်းကို ကောက်ယူလိုက်သည်။ အကယ်၍များ ဖခင်သော် လည်းကောင်း၊ မိခင်ကြီးသော် လည်းကောင်း အခန်းထဲမှ ရုတ်တရက် ထွက်လာခဲ့လျှင် တယ်လီဖုန်းဆက်ရန် ဖုန်းလမ်း ညွှန်စာအုပ်ထဲ ရှာနေဟန် ခပ်တည်တည် ဟန်ဆောင်ပြီး အခန်းထဲမှ ပြောဆိုနေသံတို့ကို တိတ်တခိုး နားစွင့်နေသည်။

သူမက တွေ့တွေ့ကြီး ရပ်ကာ မျက်လုံးကလေး တဝင့်ဝင့်ဖြင့် အခန်း ထဲမှ ပြောဆိုနေကြသည့် စကားသံတို့ကို နားစွင့်နေသည်။

“အဲဒါပါပဲ မေမေ”

သူမ၏ညီမ မိရီယန်က မိခင်ဖြစ်သူအား ပြောနေသည့် စကား တစ်ပိုင်းတစ်လက်စ ဖြစ်သည်။ သူမ၏ ယောက်ျားမှာ သူမနှင့် ကွာရှင်းလို နေသူ ဖြစ်၏။ ထိုသတင်းကြားရသဖြင့် အဂ္ဂနီတစ်ယောက် ထခုန်မတတ် ဝမ်းအရမ်းသာသွားမိသည်။ မှန်ပါသည်။ မိရီယန်မှာ ဒုက္ခရောက်နေသူ ဖြစ်သဖြင့် ဤယောက်ျားနှင့် ပေါင်းသင်းနေသမျှ သူမ စိတ်ဆင်းရဲနေမည် ဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ ‘ဒါကြောင့် သူ ချီကာဂိုက အိမ်ပြန်လာခဲ့တာကိုး၊ ဒီ အကြောင်းတွေ ငါ့မပြောပြခဲ့ဘူး’ သူမ စိတ်ထဲမှ မကျေမနပ် ဖြစ်နေသည်။ တွမ်းက သူမကို အလုပ်က ထုပ်ပစ်သလားမှ မသိ။ စဉ်းစားရင်း မိရီယန် အကြောင်း ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ် တစ်သီကြီး တွေးနေမိသည်။

မိရီယန်မှာ ငယ်ငယ်ကတည်းက အရာရာတွင် ပွင့်လင်းစွာဖြင့် ပြောဆိုတတ်သူ ဖြစ်၏။ သူမ အဖြစ်သနစ်တွေကို ဒီတစ်ခါ ဘာကြောင့်များ မိမိအား ဖွင့်ဟ မပြောခဲ့ပါလိမ့်။

တစ်အိမ်သားလုံးလိုလို မိရီယန်အား ပွင့်လင်းသူ၊ နေရာတကာ ဟောဟောဒိုင်းဒိုင်း လုပ်တတ်သူဟု ထင်ထားကြသည်။ ငါ့ကျတော့ သူတို့ တစ်တွေက သိပ်တတ်တယ်တဲ့၊ လျှို့ဝှက်တယ်တဲ့ ဘာကြောင့်များ စွပ်စွဲ ကြပါလိမ့်၊ သူ့ကျတော့ရော ဟင်း မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ခုတော့ အဖေရော၊ အမေပါ တွမ်းနှင့် မာရီယန်တို့ဇာတ်လမ်း အူမချေးခါး သိကုန်ကြလေပြီ။ အကယ်၍များ သူမ အကြောင်း ဟာရီလည်း သိသွားပါက သူမအဖို့ ပို၍ ဆိုးမည် ဖြစ်၏။ မိမိမှာ အလိုလိုနေရင်း ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသူဟု ထင် နေကြရာမှ လူကောင်းသူကောင်း ဖြစ်လာရပေတော့သည်။ သူမ အနေဖြင့်

မိရီယန်အတွက် ကိုယ်ချင်းစာနာ သနားမိပါသည်။ သို့သော် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်ချေ။

သူမ ဖခင်ကြီးမှာ ဒေါမောထကာ အခန်းထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။ လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ... .

“ဒီကောင် လာပစေဦး၊ ငါ့အကြောင်း ပြရသေးတာပေါ့ ဟင်း” အော်ဟစ်ကြုံးဝါးလိုက်သည်။ တွမ်မှာ မယားဖြစ်သူ မိရီယန်နှင့် ကွာရှင်း ချင်သည်။ သို့သော် မယားစရိတ်တော့ နည်းနည်းလေးမျှ မပေးချင်ပေ။

“ဘုရား၊ ဘုရား သူ့ကိုပဲ ဒီက ကွာရှင်းစရိတ် ပေးရဦးမယ်တဲ့၊ တယ်လေ ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ပေးမယ် အားကြီးကြီး၊ တစ်ပြားတောင် မရဘူးမှတ်၊ သူ့အသား တစ်စစ် ဖွဲ့ပစ်လိုက်မယ်”

အဂ္ဂနီမှာ သူမ ဖခင် ဒေါသထွက်နေပုံကို ကြားရသဖြင့် ဝမ်းထဲ ကလိကလိဖြစ်ပြီး ရယ်ချင်သည်။ စိတ်ကို မနည်း မျှိုသိပ်ထားရ၏။ တကယ်တမ်းကတော့ အက်ဖရက်ဝီလ်ဆင် ဟူသော သူမ ဖခင်မှာ လူဖလံ သေးသေးကွေးကွေးကလေး၊ သမက်ဖြစ်သူ တွမ်မှာ လူကောင်ထွားထွားကြီး ဖြစ်၏။ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဟာရီမှာ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ညီမဖြစ်သူ မိရီယန်ထက်ရော၊ အဂ္ဂနီထက်ပါ အသက်အားဖြင့် ကြီးသူ ဖြစ်သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပွဲအတွင်းက စစ်ထဲ ပါသွားခဲ့ဖူးသည်။ ထိုစဉ်က ရန်သူတို့၏ ပစ်ခတ်သော အဆိပ်လက်နက်ငွေ့ ရှူရှိုက်မိသဖြင့် အဆုတ် ပျက်စီးခဲ့ရသည်။ ထို့ပြင် အရက်သောက်တတ်သူလည်း ဖြစ်၏။

ယခုလည်း မကြာမကြာ ဆိုသလို အရက်သေစာ သောက်စား မူးယစ်တတ်သည်။ အဂ္ဂနီမှာလည်း အရက်ခွက်ပုန်းသမားပင် ဖြစ်၏။ အစ်ကိုဟာရီက အိမ်ထဲ သူ၏ ဝီစကီပုလင်းကို ဝှက်ထားလေ့ ရှိသည်။ သူ့အရက် ဝှက်ထားသည့်နေရာကို အဂ္ဂနီက သိနေပြီး ခိုးခိုးသောက်သည်။ ဤအကြောင်း ဟာရီ သိနေသဖြင့်လည်း အဂ္ဂနီအတွက် စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေရှာသည်။

ဖခင်ကြီးမှာ ဒေါသ မပြေနိုင်သေးဘဲ မိခင်ကြီးအခန်းထဲ ခေါက် တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းသလားရင်း ဒေါပွနေသည်။ တစ်အိမ်သားလုံးက အဂ္ဂနီ တစ်ယောက် တစ်နေ့ခင်းလုံး အိမ်မှာ မရှိဘဲ အပြင်သို့ သွားနေသည်ဟု

ထင်နေခဲ့ကြသည်။ သူမကလည်း နေ့လယ်စာစားပြီး မေရီကာ ဘတ်စတန် နှင့်အတူ ကားလျှောက်မောင်းမည်ဟု ပြောသွားခဲ့သည်။ ထို့နောက်မှ စိတ်ပြောင်းသွားပြီး လမ်းတစ်ဝက်မှ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အဂ္ဂနီသည် ဆေးဝါးရောင်းချသည့် စတိုးဆိုင်မှ မေရီဆီ ဖုန်းဖြင့် မလာဖြစ်ကြောင်း အကြောင်းကြားကာ အိမ်သို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သူ့အခန်းထဲ အသာကလေး ဝင်လဲလျောင်းနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမ ပြန်လာခဲ့သည်မှာ မှားလေမလားဟုလည်း တွေးတောလိုက်မိသည်။ မေရီနှင့်အတူ ကားတစ်စီးဖြင့် လျှောက်လည်ရန် အစီအစဉ် ဘာကြောင့် စိတ်ကူးပေါက်ကာ ပြောင်းပစ်ခဲ့မိသည်ကိုလည်း သူမ မတွေးတတ်အောင် ဖြစ်နေမိသည်။ မိခင်ကြီး အခန်းထဲတွင် သူမ ဖခင်၏ ရှူးဖိနပ်မှ တက္ကီကျွဲမြည်သံ ကြားနေရသည်။

“အဲလ်ဖရက် ရှင် အဲဒီဖိနပ် ဘယ်က ဝယ်လာခဲ့တာတုံး”

မိခင်ဖြစ်သူ နားကြားပြင်းကတ်သည် ထင်ပါသည်။ ကျွဲမြူးတိုစွာ မေးလိုက်သည်။

“အာ အသုံးမကျတဲ့ ဖိနပ်ပဲကွာ”

ဖခင်ကြီးက ငေါက်ငမ်းဖြေလိုက်သံ ကြားရသည်။ ဖခင်ကြီး အသံမှာ အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ် နိုင်လွန်း၍ မိခင်ကြီးက စိုးရိမ်မကင်းဖြင့် . . .

“တယ် လုပ်ရော့မယ်၊ ဒီမှာ အဲလ်ဖရက်၊ ရှင်အသံပြုကြီးနဲ့ ဟိုကောင်မလေး ကိတ် ကြားသွားမှဖြင့်”

ကိတ်ဆိုသည့် ကလေးမလေးမှာ အိမ်ဖော်အသစ်ကလေး ဖြစ်သည်။ ဆံပင်နီနီကလေးနှင့် တောသူမလေး ဖြစ်သည်။ ဝိလ်ဆင်တို့အိမ်သို့ အိမ်ဖော်အဖြစ် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်မှာ မကြာသေးရက်သတ္တပတ်နှစ်ပတ်သာ ရှိသေးသည်။ ဤအိမ်၊ ဤမိသားစုအကြောင်း ကကြီးမှ အအထိ သိဖို့ မလိုသေး။ ဒူးနေရာဒူး၊ တော်နေရာတော် နေမှ တန်ကာကျမည် ဖြစ်၏။ အိမ်ဖော်ကို အရောဝင် အရေးပေးလျှင် ရွှေရေးပန်းကန်တက်ကာ မလေးမခန့် ဖြစ်လာမည်ကို စိုးရိမ်ရသည်။ ပထမတစ်ယောက်လည်း ဤသို့ ရောင့်တက်လာသဖြင့် ထုတ်ပစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဂ္ဂနီမှာ တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန်စာအုပ်ကို လက်ထဲကိုင်လျက်နှင့်

မိခင်ကြီး အခန်းတံခါးနား အခန်းထဲမှအသံတို့ကို နားစွင့်နေဆဲ ဖြစ်၏။ တံခါးဂျလက် လည်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသော်လည်း ဖခင်ဖြစ်သူ အခန်းထဲမှ ထွက်မလာခဲ့သေးသည်ကို သိလိုက်ရသည်။ ဖခင်ကြီးမှာ အခန်းဝမှာရပ်လျက် လေကြောရှည်နေသည်။ အဂ္ဂနီလည်း လက်ထဲမှ တယ်လီဖုန်းလမ်းညွှန်စာအုပ်ကို အသာချထားခဲ့ပြီး ချွတ်နင်းကာ အိမ်ရှေ့ ဝရန်တာသို့ ထွက်ခဲ့သည်။ ထိုနေရာတွင် တစ်အောင့်နေပြီး အိမ်နံ့ဘေးဝရန် တာဘက်သို့ လှည့်ထွက်ခဲ့ပြန်သည်။ အိမ်ဘေးဝရန်တာတွင် စောင့်ဆိုင်း နေရန် စိတ်ကူးပေါက်ခဲ့သည်။

မကြာမီ သူမဖခင်သည် မြို့ထဲ သူတရားရုံးသို့ သွားတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း အတပ်သိနေသည်။ ထိုအချိန်ကျမှ မိခင်ကြီး အခန်းသို့ သွား မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ အကယ်၍ မိခင်ကြီးသည် သမီးအိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စကို လျှို့ဝှက်ထားမည် ဆိုလျှင် အဂ္ဂနီ အိမ်ပေါ်ထပ်မှ ဆင်းမလာမီ ကတည်းက မိရီယန် မြို့ထဲ သွားလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။ သူမ သွားမည့် ကိစ္စမှာလည်း အစ်ကိုဖြစ်သူ ဟာရီအား သွားရှာရန် ဖြစ်သည်။ သူတို့ နှစ်ဦး ဟာရီ၏ ကားဖြင့် တစ်နေရာရာ သွားကြဖို့ ဖြစ်ပေမည်။ တခြား ကိစ္စတော့ မဖြစ်နိုင်၊ အရက်သောက်ကြဖို့ ဖြစ်မှာ လောင်းရဲသည်ဟု အဂ္ဂနီ တွေးနေမိသည်။ သူမ အနေဖြင့် သူတို့မောင်နှမ နှစ်ယောက် အခုလို တစ်ပူးတွဲတွဲ သွားလာနေကြဖို့ မသင့်ဟု ယူဆမိသည်။

ညီမ မိရီယန်မှာ တွမ်တောလားနှင့် အိမ်ထောင်မကျမီကလေး၌ ကျောင်းသွားနေစဉ် ကာလကတည်းက နွေရာသီကျောင်းပိတ်ရက် အိမ် ပြန်လာတိုင်း သူတို့နှစ်ဦး တစ်ကျိတ်ကျိတ်နှင့် တစ်လုံးလုံး နေခဲ့ကြသည်။ ပြီးတော့ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဟာရီကို အရက်သောက်ဖို့ မြှောက်ပေးခဲ့သူမှာ လည်း သူမပင် ဖြစ်သည်။ အရက် မပြတ်ခင် ဟာရီမှာ နေ့စဉ် သောက်ဖို့ ဝီစကီကို ဓာတ်ဆီရောင်းချသည့်ဆိုင်မှ လူကြီးထံတွင် ဝယ်ယူလေ့ ရှိသည်။ ထိုလူကြီးမှာ အရက်ပုန်း တိတ်တဆိတ် ရောင်းချသူ ဖြစ်၏။ သူ့အလုပ် လုပ်ရာ ဓာတ်ဆီပန်းမှာ မတ်ကရီ အဝေးပြေး လမ်းမကြီးပေါ်၌ တည်ရှိ လေသည်။ အဂ္ဂနီမှာ ထိုအကြောင်း ကောင်းကောင်း သိထားသူ ဖြစ်၏။ တစ်ခါတစ်ရံ ဟာရီနှင့်အတူ ညီမဖြစ်သူ မိရီယန်ပါ ကားနှင့် ပါသွားပြီး

ကားပေါ်မှ ထိုင်စောင့်ကာ ဟာရီက ဆင်းဝယ်တတ်သည်ကိုပါ သိထားခဲ့သည်။ အဂ္ဂနီ၏ လက်ချက်ကြောင့် ဓာတ်ဆီဆိုင်မှ အရက်ပုန်း မှောင်ခိုရောင်းချသူ လူကြီးမှာ အဖမ်းခံရပြီး ထောင်ကျသွားခဲ့သည်။ ယင်းကိစ္စမည်သူ့လက်ချက် ဆိုသည်ကို မည်သူမျှ မသိခဲ့ကြပေ။ သူမက သက်ဆိုင်ရာ မြို့ပိုင်ထံ နာမည်လိမ်ဖြင့် ပစ်စာတစ်စောင် ပေးပို့ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မြို့ပိုင်လည်း သွားရောက်ရှာဖွေရာ မှောင်ခိုအရက်များ တစ်ပုံတစ်ခေါင်း တွေ့ရှိခဲ့သဖြင့် ထိုလူကြီးမှာ ထောင်နန်းစံသွားခဲ့ရသည်။ သို့သော်လည်း ဟာရီမှာ တခြား နေရာမှ ဝီစကီအရက် ဝယ်ယူရရှိမြဲ ရရှိနေခဲ့သည်။

အဂ္ဂနီလည်း သူငယ်ချင်းမ မာရီကာလ်ဘက်ဆန်နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံရန် သူမ စိတ်ပြောင်းခဲ့ပြီးနောက် ဖခင်ကြီးနှင့် မိခင်ကြီးတို့ အစ်မ မီရီယန်တို့၏ အိမ်ထောင်ရေး ကွာရှင်းမှုနှင့် ပတ်သက်၍ တိုင်ပင်နေသံကြားရသဖြင့် သူမ စိတ်တွေ လှုပ်ရှားနေခဲ့တော့သည်။ အဂ္ဂနီသည် အိမ်သို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်လာခဲ့ပြီး သူမ အိပ်ခန်းထဲ ဝင်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် သံကြိုးစာ လာပို့သည့် လူငယ်ကလေးအား ပြတင်းပေါက်မှ လှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ သူငယ်ကလေးက တံခါးလှေခေါ်ခေါင်းလောင်းဘဲလ် နှိပ်လိုက်ရာ အိမ်ဖော်ကလေး ကိတ်က သွားဖွင့်ပေးခဲ့သည်။

ထိုစဉ် ဖခင်ကြီး မစ္စတာဝီလ်ဆင်မှာ မိခင်၏ အခန်းထဲ၌ ရှိနေဆဲ၊ အခန်းတံခါးမှာ ပိတ်ထားသည်။ သူတို့နှစ်ဦး တီးတိုးတီးတိုး ပြောဆိုနေကြသည်။ အိမ်ဖော်မ အသစ်ကလေးမှာ လူကောင်ထွားထွားကျိုင်းကျိုင်း၊ ဆံပင်နီနီ၊ အသားအရေ နီစပ်စပ်၊ အပြုအမူ အနေအထိုင်၊ အပြောအဆိုမှ စ၍ စရိုက်ကြမ်းကြမ်း တောသူမ ဖြစ်၏။ သူမ အသံမှာလည်း မသွန်သင် မပဲ့ပြင်ရသေးသဖြင့် စွာလောင်စွာလောင် အာကျယ်လျှာကျယ် ဖြစ်နေသေးသည်ဟု အဂ္ဂနီ တွေးတောနေမိသည်။ ကိတ် ပြုံးပြုံးပျာပျာဖြင့် လှေကားထိပ်မှ ရပ်ကာ အသံပြုကြီးဖြင့် . . .

“မီရီယန် ဒီမှာ မီရီယန်၊ ဟောဒီမှာ ရှင့်ဖို့ သံကြိုးစာ”

သူမက ထုံးစံအတိုင်း တောသံဖြင့် အော်ပြောလိုက်လေသည်။ မီရီယန်က ကိတ်အား ပြစ်တင် ကြိမ်းမောင်းသင့်ပေသည်။ ကိုယ့်အိမ်မှ အခိုင်းအစေလုပ်သူက အိမ်ရှင် သခင်မကို ယခုကဲ့သို့ ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း

နာမည်အဖျားဆွတ်၍ နင့်နှင့်သီးသီး အခေါ်ခံရကောင်းလားဟုလည်း အဂ္ဂနီ မိရီယန်အား ဒေါပူနေသည်။ မှန်သည်။ သူမသာ အစေခံခေါ်တိုင်း ငြိမ်ခံနေလျှင် သည်ထက်သည် ရောင့်တက်လာတော့မည် ဖြစ်၏။

ကိတ်သည် တစ်ခါတစ်ရံ အဂ္ဂနီအားလည်း ဤနည်းနှင့် နင့်နှင့်သီးသီး အဂ္ဂနီ ဟူ၍ ခေါ်တတ်သည်။ သို့သော် သူမ အနေဖြင့် ယင်းသို့ မခေါ်ရန် မပိတ်ပင် မဟန့်တားခဲ့ပေ။ အဘယ်ကြောင့်နည်းဆိုလျှင် တစ်အိမ်လုံးက ငြိမ်ခံနေကြပြီး သူမက ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံ ရန်တွေ့ခဲ့ပါလျှင် သူမ ခိုင်း သမျှ အလုပ် အစေခံမလေးကိတ်က လုပ်ပေးတော့မည် မဟုတ်သော ကြောင့် ဖြစ်၏။ ဥပမာအားဖြင့် အဂ္ဂနီ အလျင်စလို သူမ အင်္ကျီ အဝတ် အစားများ မီးပူတိုက်စရာရှိ၍ ကိတ်အား ခိုင်းခဲ့လျှင် ကြည်ကြည်ဖြူဖြူဖြင့် လုပ်ပေးမည် မဟုတ်ဘဲ နမော်နမဲ့ လုပ်လိုက်မှဖြင့် သူမ အဝတ်အစားများ မီးကျွမ်းသွားမည်မှာ မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲပေ။

ကိတ်၏ အသံပြုကြီးဖြင့် မိရီယန်အား သံကြီးစာလာကြောင်း အကြောင်းကြားသံ ကြားရပြီးနောက် အဂ္ဂနီမှာ အခန်းအောင်း၍ အိမ်သူ အိမ်သားတို့ လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ကြည့် အကဲခတ်ရင်း ပြောသံဆိုသံတို့ ဘာများ ကြားရလေမလဲဟု နားစွင့်နေခဲ့သည်။ ခန်းမကြီးတံခါးမှာ ပိတ်ထား မြဲ ပိတ်ထားလျက် တွေ့ရသည်။ အဂ္ဂနီက တံခါးဖွင့်၍ အသာဟထားလိုက် သည်။ ထိုစဉ် မိရီယန်မှာ သူမ အခန်းထဲမှ ရေးကြီးသုတ်ပျာ ထွက်လာပြီး အောက်ထပ်သို့ လှေကားမှ ကသောကမျော ဆင်းသွားသည်ကို တွေ့လိုက် ရသည်။ အမှန်တော့ အိမ်ဖော်ကို ဆုံးမသွန်သင်ရမည့် ဝတ္တရားမှာ မိခင် ကြီး၌သာ တည်ရှိပါသည်။ အကယ်၍သာ အမေက ကိတ်အား အပြော အဆို အနေအထိုင်မှစ၍ မည်သို့ပြော၊ မည်သို့နေ၊ မည်သို့ဆက်ဆံ၊ အရေး တကြီး လူမသိစေချင်သည့်ကိစ္စကို တိုးတိုးတိတ်တိတ် သက်ဆိုင်သူအား သာ လက်ကုတ်ပြောဆိုရမည်ဟု အစစအရာရာ သွန်သင်ညွှန်ပြထားပါက ယခုကဲ့သို့ ကိတ်တစ်ယောက် ဆတ်ကော့လတ်ကော့နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။ ယခုကဲ့သို့ မိရီယန်ထံ သံကြီးစာ ရောက်လာသည့်ကိစ္စ ဆိုပါလျှင် သူမ အနေဖြင့် သဘောပေါက်နေရမည် ဖြစ်၏။ သည်သတင်းတော့ လူကြား၍ မသင့်၊ သက်ဆိုင်သူ မိရီယန်သာ သိသင့်သည် ဟူသော အတွေး၊ သဘော

ပေါက်နားလည်မှုဖြင့် အသာတိုးတိုးတိတ်တိတ် လက်ခံထားပြီး သူမ အခန်းရှိရာ တက်လာခဲ့ပြီး တံခါးတိုးတိုးခေါက်၍ အကျိုးအကြောင်းပြော၍ သံကြိုးစာကို ပေးရမည် ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ လူသိစေချင်မှန်းမသိ၊ မသိ စေချင်မှန်းမသိ၊ သံကြိုးစာကိစ္စ အပိုးမကျိုး ကလက်တက်တက် ရှုပ်တက် တက် ကိတ်က အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်လုပ်လေပြီ။ အဂ္ဂနီမှာ တံခါးနံဘေး၌ အသာရပ်၍ ဟထားသော တံခါးကြားမှ ချောင်းကြည့်လိုက်ပါသည်။ မိရီယန် သူမ အခန်းမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး လှေကားထိပ်၌ ကိတ်နှင့် တွေ့ကြသည်။

“ကျွန်မ လက်မှတ်ထိုးယူလိုက်တယ်”

ကိတ်က သူမအား ပြောပြပြီး လက်ထဲမှ သံကြိုးစာကို မိရီယန်အား ပေးအပ်လိုက်သည်။

“မီးဖိုပေါ်မှာ ဟင်းအိုးကြီးတန်းလန်းနဲ့”

ကိတ်က ပြောရင်း မိရီယန် သံကြိုးစာဖတ်ပြီးအထိ ရပ်စောင့်နေ သည်။ သူမ ဝါသနာ ဖြစ်သည်။ ကိတ်မှာ သူများကိစ္စ အလွန် စပ်စုတတ်သည်။ သူမ အသံကိုက စာစာစာစာနှင့် အလွန်ပင် အခေါ်အပြောရိုင်းစိုင်းသည်။ အစ်မတန် အစ်မ၊ အစ်ကိုတန် အစ်ကို ဟူ၍ သူမ နကန်းတစ်လုံးမျှ မသိ၊ ယခုလည်း မိရီယန်နာမည်ကို ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း အဖျားဆွတ် ခေါ်ပုံမှာ ကြည့်ပါဦး၊ ‘မိရီယန်၊ မိရီယန်’ ၊ ငါးစိမ်းသည်အသံ ပေါက်နေသည်။

မိရီယန်မှာ အဂ္ဂနီလို သွယ်သွယ်လျလျ မဟုတ်၊ လှပချောမွေ့ သည်ဟုလည်း မဆိုနိုင်ပေ။ သူမ ပါးစပ်မှာ ပြသည်။ ဤသည်မှာ အမေ တူ၍ ဖြစ်သည်။ မိရီယန်မှာ စာတတ်၊ ပေတတ်၊ ခေတ်ပညာတတ်တစ် ယောက် ဖြစ်သည်။ အထက်တန်းအောင်ပြီး အဝေး၌ သွားရောက်ပညာ သင်ကြားခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ချီကာဂိုတက္ကသိုလ်တွင် သွားရောက် ပညာသင် ကြားခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ အဂ္ဂနီကတော့ သူမလောက် ပညာအဆင့် မရှိ ခဲ့ချေ။ အဂ္ဂနီမှာ မိရီယန်ထက် အသက် လေးနှစ်ကြီးလေသည်။ သူမသည် အထက်တန်း မအောင်ခင် ကျောင်းထွက်ခဲ့ရလေသည်။ ထွက်ခဲ့ရသည့် အကြောင်းမှာ ဖခင်ကြီးသည် သူ့ရူးတစ်ယောက်ကဲ့သို့ သူထင်ရာ သူစိုင်းခဲ့ သဖြင့် ငွေအမြောက်အမြား ဆုံးရှုံးကာ အကျပ်အတည်း တွေ့ခဲ့သော ကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် သုံးလေးနှစ်ကြာပြီး ငွေပြန်လည် ချောင်

လည်လာခဲ့သည်။ အဂ္ဂနီအား အဝေး၌ ကျောင်းသွားနေရန် စီစဉ်ခဲ့သော် လည်း သူမက လက်မခံခဲ့ပေ။ ခုအချိန်ကျမှ ကျောင်းပြန်နေလျှင်လည်း အတန်းထဲ၌ သူမ အသက်အကြီးအဆုံး ဖြစ်နေမည်ကို အဂ္ဂနီ ရှက်နေမိ ခဲ့သည်။

အဂ္ဂနီက သူမကိုယ်ကိုသူမ ညီမဖြစ်သူ မိရီယန်ထက် ပိုချောမောသူ ဟု ထင်ထားသည်။ သူမကိုယ် သူမလည်း လှမှန်း သိနေခဲ့သည်။ သူမက စာတွေ တကုပ်ကုပ် ကျက်မှတ်နေသည်မှာ အလကား အချိန်ဖြုန်းနေခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူမ ထင်သည်။ အမှန်တော့ ယောက်ျားဆိုသည့် သတ္တဝါမှာ စာဂျပိုးမိန်းကလေးမျိုးကို မကြိုက်ကြချေ။ သူမမှာ လှဂုဏ် တဝင့်ဝင့်နှင့် ဆံကေသာ ဆိုလျှင်လည်း မြင်သူဖိုသတ္တဝါတို့ စွဲမက်သွားစေမည့် ရွှေရောင် တဖျတ်ဖျတ် တောက်ပြောင်နေသည့် ဆံပင်ပိုင်ရှင် ဖြစ်၏။ စိတ်ဝင်စား စရာ ကောင်းလွန်းသည့် သမင်မမျက်လုံးလို ကြည်လဲ့နေပြီး စိမ်းဖန့်ဖန့် မီးခိုးရောင်ဖျော့ဖျော့ မျက်လုံးတို့ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါ တစ်ရံတွင် သူမအစ်ကို ဟာရီက မျက်လုံးစိမ်းနှင့် ပတ်သက်၍ နောက်တတ် ပြောင်တတ်သည်။ တစ်ခါက အဖြစ်ကို သွားအမှတ်ရမိသည်။

ထိုအဖြစ်မှာ အိမ်မှ အိမ်ဖော်နှင့် ပတ်သက်၍ ဖြစ်ပွားခဲ့သည့်ကိစ္စ ဖြစ်၏။ ကိတ် အလျင် ထွက်သွားသည့်အိမ်စေမှာ အိမ်ထောင်သည် အမျိုး သမီး ဖြစ်သည်။ သူမ အမည်မှာ မစ္စဟင်နရီ ဖြစ်သည်။ သူမ ခင်ပွန်းမှာ ဘီလီယက်ခုံ၌ ဘီလီယက်ထိုးရင်း စကားများ ရန်ဖြစ်ကာ ကျူးတံဖြင့် သူတစ်ပါး ရိုက်နှက်မှုဖြင့် အဖမ်းခံခဲ့ရသည်။ သူမမှာ ကြည့်ပျော်ရှုပျော် ကောင်းသည့် အမျိုးသမီးကြီး ဖြစ်သည်။ အရပ်မြင့်မြင့် အသားဖြူဖြူ ဖြစ် သည်။ သူမ အကြောင်း အဂ္ဂနီ ကြားသိခဲ့ရသည်။ သူမ အစ်ကို ဟာရီနှင့် ထိုအိမ်ဖော်အမျိုးသမီးကြီး မစ္စဟင်နရီတို့ ဘာလိုလို ဖြစ်နေကြသည့် သတင်းပင် ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ နေ့လယ်ခင်း၌ သူမအစ်ကိုဖြစ်သူ တစ်ခါမျှ မတွေ့စဖူး မနေစဖူး ဖြစ်သည့် မီးဖိုခန်းထဲ၌ မစ္စဟင်နရီနှင့် နှစ်ယောက် သား စကားပြောဆိုနေကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အဂ္ဂနီ၏ စိတ်ထဲ၌ သူတို့နှစ်ဦးကို တစ်မျိုးပဲဟု သံသယ ဖြစ်ခဲ့မိ သည်။ ရေခဲသေတ္တာထဲမှ ကြက်သားကြော်ကို ဟာရီက နည်းနည်းဖဲ့မြည်း

ရန် ဟန်ပြင်နေသည်။မစ္စဟင်နရီက မပေးချင်သလိုလို၊ ပေးမည်လိုလိုနှင့် ပြီတည်တည် လုပ်နေသည်။ မစ္စဟင်နရီက ဟာရီအား ပြောသည်။ ခုလို ယူစားလျှင် ညစာအတွက် မလောက်မင ဖြစ်မည်ဟု၊ အမျိုးသမီးကြီး၏ ပထမနာမည်ရင်းမှာ အဲလက်စ် ဖြစ်သည်။

“ဟာဗျာ နည်းနည်းလေး မြည်းတာနဲ့ ဘယ်လောက်များ လျော့ သွားမှာမို့လဲဗျာ အဲလက်စ်ရ”

ဟာရီက ပြောလိုက်ရာ အဲလက်စ်က သူ့အား တွန်းပစ်လိုက် သည်။ နောက်တော့ သူတို့နှစ်ဦး တဟဲဟဲ တဟားဟား ရယ်မောလိုက်ကြ သည်။ ဟာရီက သူမအား တွန်းလိုက်ထိုးလိုက် ပွေ့သလို ဖက်သလိုနှင့် နေရာ၌ ပြန်၍ သူမကိုယ်ကို ထူချပေးသည်ကို အဂ္ဂနီ တွေ့ရ၏။ သူတို့ ကြည့်ရသည်မှာ မရိုးသားဟု ထင်မိခဲ့သည်။

ယခုလည်း အိမ်ဖော်အသစ်မလေး ကိတ်မှာ လှေကားထိပ်၌ ရပ် ပြီး သူမ အလုပ်လည်း မလုပ်ဘဲ စပ်စုနေပြန်သည်။ မီးဖိုပေါ်မှ ဟင်းအိုး တူးတူးကျွမ်းကျွမ်း သတိမရတော့၊ အရေးမစိုက်တော့၊ နတ်ကရာ ကြည့် မော့နေသည်။ သူတို့ တောရွာတို့၌ ယခုကဲ့သို့ သံကြိုးစာ ရောက်လာပြီ ဆိုလျှင် အတိတ်နိမိတ်မကောင်း တစ်ခုခု သတင်းဆိုးတော့ ကြားရတော့ မည်ဟု မှတ်ထားသည်။ တောနေလူတန်းစား လယ်သမား၊ ယာသမား တို့မှာ လူသေမှသာ သံကြိုးဖြင့် အကြောင်းကြားစာ လာလေ့ရှိတတ်ကြ သည်။ မိရီယန်မှာ သံကြိုးစာကို တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ဖောက်ဖတ်လိုက် သည်။ သူမ အခန်းထဲ ဝင်သွားပြီး ဦးထုပ်ချွတ်၊ ခါးမှ ကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်ပစ်ပြီး အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။ အခန်းထဲမှ သူမ ဖေဖေကို ခေါ်၍ တီးတိုးတီးတိုး စကားပြောလိုက်သည်။ သူတို့သားအဖ ပြောဆိုသံ အဂ္ဂနီ မကြားရ။ သူမမှာ အပေါ်ထပ် ခန်းမကြီးထဲမှ နေ၍ အသံ နားစွင့် ထောင်နေသည်။ မိရီယန် အခန်းအပြင်ထွက်သံ ကြားလိုက်ရသည်။ ခဏအကြာ ဖခင်ကြီးမှာ မိခင် အခန်းထဲ ဝင်သွားသည်ကို သိရသည်။ အမေအား သံကြိုးစာအကြောင်း ပြောပြနေသံ ကြားရသည်။

သံကြိုးစာအရတွင် တွမ်သည် လာမည့် ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ လာမည်ဟု သိရ၏။ ယနေ့မှ တနင်္လာနေ့ ဖြစ်သည်။ မိရီယန်နှင့် အကြင်လင်မယား

ကွာရှင်းကြဖို့ လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သံကြိုးစာမှာ ထိုအကြောင်းပင် ဖြစ်သည်။ အပြင် မသွားခင် အဂ္ဂနိက ညီမ မိရီယန်အား သေချာလှမ်းတွေ့လိုက်ရသည်။ သူမမျက်နှာ ကြည့်ရသည်မှာ အလွန် ကြေကွဲဝမ်းနည်းဖြစ်နေပုံရသည်။

“ဒီကောင်မ ခုလို လင်ပစ်ခံရတာပဲ ကောင်းတယ်”

ဟုလည်း သူမ စိတ်ထဲ အောက်မေ့မိသည်။ နောက်မှ သတိပြန်ရပြီး သူမ မတော်တရော် တွေးမိသည်ကို ပြန်၍ လိပ်ပြာမလုံ ဖြစ်သွားမိသည်။

“အယ် ငါ ဘာတွေ မဟုတ်မဟပ် တွေးမိပါလိမ့်”

မာရီယန် ချီကာဂိုတက္ကသိုလ်မှ ပထမဆုံးအကြိမ် အိမ်သို့ ပြန်မလာခင် နှစ်လလောက်က အဖြစ်အပျက်များကို ပြန်ပြောင်းတွေးတောမိလိုက်သည်။ သူမနှင့် မိခင်ကြီး မော်လီဝီလ်ဆင်တို့မှာ တီးတိုးတီးတိုးဖြင့် နေခဲ့ကြသည်။ ညီမဖြစ်သူ မိရီယန်၏ မျက်စိထဲ၌ အင်အားချိနဲ့ မောပန်းနွမ်းနယ်နေသယောင် အရိပ်လက္ခဏာတို့ကိုလည်း ပြန်လည် မြင်ယောင်နေမိသည်။ သူမ မျက်လုံးတို့မှာ အဂ္ဂနိလို စိတ်ဝင်စားစရာ အရောင်အဆင်းကြည်လင်ခြင်း မရှိ။ အပြာရောင် မှိန်ဖျော့ဖျော့ အဆင်း ရှိကြသည်။ ပထမက အဂ္ဂနိ ထင်ခဲ့မိသည်။ သူမတွင် ကိုယ်ဝန်ရှိနေမည်မှာ မလွဲဟု။ နောက်တော့လည်း သူထင်သည့်အတိုင်း အမှန်ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရတော့သည်။

မိရီယန်နှင့် တွမ်တောလားတို့ အိမ်ထောင်ကျခဲ့ကြသည်မှာ သုံးနှစ်ရှိလေပြီ။ သူမ တက္ကသိုလ်ပညာ ဆက်သင်ရန် မသွားခင်ကတည်းက တွမ်တောလားနှင့် ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ မိရီယန် အကြောင်း အဂ္ဂနိက ကောင်းကောင်း သိနေခဲ့သည်။ သူမကို ကြည့်လိုက်တိုင်း မျက်နှာမှာ ငိုရုပ်ပေါက်နေခဲ့သည် ပြီးတော့ ခန္ဓာကိုယ်မှာလည်း ဝလာသလိုလို ထင်ရသည်။ သို့သော် သူမ ပထမက ထင်ထားသလို မိရီယန် ကိုယ်ဝန်ရှိနေသည်မှာ သေချာသွားခဲ့သည်။ ရယ်စရာတော့ ခပ်ကောင်းကောင်း ဤအကြောင်း သူတို့သားအမိ မျှိုသိပ်ထားခဲ့ပြီး အဂ္ဂနိအား လေသံမျှပင် မဟာခဲ့ကြာဝီလ်ဆင်မိသားစုမှာ အမြဲလိုလို လျှို့ဝှက်စွာနေတတ်ကြသည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်သော်လည်း ညီအစ်မချင်း၊ သားအမိချင်းတော့ ဤမျှ

မလျှို့ဝှက်သင့်ဟုလည်း အဂ္ဂနီ ထင်မိသည်။

အဂ္ဂနီက တွေးတောမိသည်။ မိမိသာ မိရီယန် နေရာမှာဆိုလျှင် မင်္ဂလာမဆောင်ခင် လွန်လွန်ကျူးကျူး မနေဟု အောက်မေ့လိုက်သည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းစရာလည်း မရှိနိုင်။ ဤသို့သာ ဆိုပါက ညီမ မိရီယန် ဒီကောင့်အပေါ် ဘာမှ အောက်ကျခံစရာ မလိုပေ။ ယခုတော့ တွမ်မှာ အထက်စီးရနေသူပီပီ အရာရာ သူ့အနိုင်ချည်းဟု ယူဆချင်သည်။ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်ရန် သူတို့မိသားစု နေထိုင်ရာ ကားလ်စ်ပိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့စဉ်က လူချောလူလှ၊ ယောက်ျားပီသလွန်း သည့် တွမ်ကို အဂ္ဂနီ စိတ်ထဲမှ တိတ်တခိုး စွဲမက်နေမိခဲ့သည်။ အမှန်စင်စစ် မိရီယန် ကိုယ်ဝန်ရှိနေသည်ဟု ဆိုခြင်းမှာလည်း အဂ္ဂနီ၏ တွေးတော ဆက်စပ်ကြည့်မှုသာ ဖြစ်နေပြီး အမှန် မဟုတ်ပေ။သည်တော့လည်း အဂ္ဂနီ အတွေးကို ပြောင်းခဲ့ပြန်သည်။ ‘ငါသာဆို ကိုယ်ဝန်ကို ယူခဲ့မှာပဲ၊ ဒါမှ ဒီကောင် ခွာလို့မရမှာ’ ဟူ၍လည်း စိတ်ကူးပေါက်မိခဲ့ပြန်သည်။

မိရီယန် အိမ်ရောက်လာကတည်းက သူမ အတွေးတွေ ချာချာ လည်နေခဲ့သည်။ သံကြိုးစာ ရောက်မလာခင်နှင့် ရောက်လာပြီးတော့ လည်း အတွေးကမ္ဘာ ချာချာလည်ခဲ့ပြန်သည်။ တွမ်မှာ အရပ်မြင့်မြင့်၊ ဖြူဖြူချောချော ချီကာဂိုမြို့မှ လာ၍ ကားလ်စ်ပိုင်းမြို့ ဝီလ်ဆင်မိသားစု အိမ်သို့ လာရောက်ပြီး ညီမ မိရီယန်နှင့် လက်ထပ်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်စဉ်က အဂ္ဂနီမှာ သတို့သမီးအရံ ဖြစ်ခဲ့သည်။မင်္ဂလာဆောင် မှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ဖြင့် ပြီးစီးသွားခဲ့သည်။ထိုစဉ်က ဖခင်ကြီးဝီလ် ဆင်မှာ နိုင်ငံရေးကိစ္စများဖြင့် မအားလပ် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သူ့မှာ နိုင်ငံတော် ဆီးနိတ်လွှတ်တော်အမတ် ဖြစ်သဖြင့် သမီးမင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာကမ်းရ သည်မှာ တစ်မြို့လုံးလိုလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ကားလ်စ်ပိုင်းမြို့မှ မြို့မျက်နှာဖုံးတို့အနက် နှစ်ယောက်ကိုတော့ မဖိတ်၍ မဖြစ်။ နိုင်ငံရေး အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ဖြစ်သည်ဟု ရယ် စရာလိုလို ပြောဆိုနေကြသည်။ မစ္စတာဝီလ်ဆင်ကလည်း ဖိတ်ရန်တော့ စိတ်ကူးမိခဲ့သေးသည်။ သို့သော် သူက မဖိတ်ဖြစ်ခဲ့၊ ဖိတ်စာကမ်းသည့် တာဝန်ကို အဂ္ဂနီက ယူခဲ့သည်။သူမက ဖိတ်စာတွေ စာတိုက်သို့ ယူလာပြီး

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

ဆက်သွယ်ရာ လိပ်စာအတိုင်း ပို့ခဲ့သည်။ သို့သော် ဖိတ်စာအပုံကြီးထဲမှ နှစ်စောင်ကို ထုတ်၍ ဆုတ်ဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုနိုင်ငံရေးသမားကြီး နှစ်ယောက်၏ ဇနီးတို့ကိုဆိုလျှင် မည်သူကမျှ အလှူ၊ မင်္ဂလာဆောင်နှင့် ပတ်သက်၍ မဖိတ်ချင်ကြ၊ အဂ္ဂနိကလည်း ထိုအကြောင်း သိနေသဖြင့် ယင်းသို့ ဖိတ်စာကို လိပ်တပ်ပြီး စာတိုက်သို့ ယူလာပြီးကာမှ တမင် ဆုတ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

အဂ္ဂနိသည် မိမိကိုယ်ကို အလှူပြင်ပြီး မင်္ဂလာဆောင်၌ သတို့သမီးအရံ လုပ်ခဲ့သည်။ သတို့သား တွမ်တောလားကလည်း သတို့သားအရံအဖြစ် လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်လာခဲ့သည်။ ထိုသူမှာ စိတ်ဝင်စားစရာ မကောင်းလှ၊ ရူပါက ပုံမလာသူ ဖြစ်၏။ ထိုသူမှာ တွမ်ထက်အသက်ကြီးသည်။ အင်္ဂလိပ်စာဌာန တစ်ခုမှ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ် ပါမောက္ခတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူက မျက်မှန်တပ်ထားပြီး ရှက်ကိုးရှက်ကန်းနိုင်သူ ဖြစ်သည်။ အဂ္ဂနိက ထိုပါမောက္ခအား သည်းခြေမကြိုက်၊ ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီး လူက ဆင်းရဲသည့်အပြင် မျက်စိကလည်း မွဲသေး၏။ ဤမှန်ကြောင်ကို မျက်စိထဲ ကြည့်လို့မရ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အဂ္ဂနိက နေရင်းထိုင်ရင်း ထိုသူအပေါ်၌ မလို ဖြစ်နေသည်။ သူမစိတ်ထဲ ထိုသူနှင့် ပတ်သက်၍ မလိုမုန်းထားစိတ်နှင့် တွေးနေမိသည်။

မိရီယန်နှင့် ဘာမှ အချင်းမများသော်လည်း သူတို့ ကြင်စဦးမောင်နှံတို့၏ ချစ်ရည်ရွန်းလဲနေကြသည့် တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြည့်နေကြသည်ကို သူမ မမြင်ချင်သော်လည်း မြင်နေရသည်။ အဂ္ဂနိစိတ်ထဲ ဟိုပါမောက္ခပေါက်စနှင့် ညီမဖြစ်သူ မိရီယန်တို့သာ ချစ်သူတွေဆိုလျှင် ရွှေနှင့်မြ၊ နေနှင့်လ ဖြစ်လိုက်မလဲဟုလည်း တွေးလိုက်မိသည်။ မှန်သည် သူတို့နှစ်ဦးမှာ စာဂျပုံးတွေ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထိုစိတ်ကူးတို့မှာ အတွေးသာဖြစ်ပြီး စကားအဖြစ် ဘယ်သောအခါမှ ဖြစ်မလာခဲ့ချေ။ တကယ်တော့ တွမ်ကို သူမ အသည်းစွဲ ချစ်နေမိသည်။ အမှတ်မထင် ရင်ဖိုရသည့်အဖြစ်ကလေးကို တသသ ပြန်ပြောင်း သတိရလိုက်မိပြန်သည်။

မင်္ဂလာ မဆောင်ခင် တစ်ညနေခင်းက ဖြစ်သည်။ သူမက အပေါ်ထပ်လှေကားမှ ဆင်းအလာ တွမ်နှင့် မရှောင်သာ တွေ့ခဲ့ကြသည့် အတွေ့

တစ်ရပ် ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့ ညနေက မင်္ဂလာဆောင်၌ သတို့သမီးအရံအဖြစ် ဝတ်ဆင်ရန် ဝတ်စုံကြီးကို အပေါ်ထပ် သူမ အခန်းထဲ ဝတ်ဆင်ကြည့်ပြီး အောက်ထပ် မိခင်ကြီးအား ပြသရန် ဆင်းအလာ လှေကားပေါ်၌ တွမ်းနှင့် တွေ့လိုက်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ ရုတ်တရက် ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် တွမ်းက သူမအား ပွေ့ဖက်ပြီး မွှေးမွှေးပေးလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ ပြောလိုက်သေးသည်။ မောင်လိုနဲ့မလို ချစ်လိုက်တာ ဖြစ်သည်ဟု၊ နို့ပေမယ့် သူ သက်သက် ဆင်ခြေလဲခြင်းသာ ဖြစ်မည်။ တကယ့်ကို ချစ်သူတို့ အနမ်း မျိုးဖြစ်ကြောင်း အဂ္ဂနီ သဘောပေါက်ထားသည်။

နောက်ဆုံး၌ မိရီယန်နှင့် တွမ်းတောလားတို့ ကွာရှင်းကြဖို့ကိစ္စ အတွက် လာမည် ဖြစ်ကြောင်း တွမ်းဆီမှ သံကြိုးစာ အကျိုးအကြောင်းကို အဂ္ဂနီ သိလိုက်ရသည်။ သို့သော် သူမအား မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကမျှ ဆေးဖော်ကြောဖက်လုပ်၍ ပြောမပြခဲ့ကြပေ။ သူမကလည်း မိမိ အခန်း ရှိရာ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ပြီး အိပ်ခန်းပြတင်း၌ ထိုင်လိုက်ပါသည်။ သူမ စိတ်ထဲ ပီတိ ဖြစ်နေမိသည်။ ပြတင်းပေါက်အနီးထိုင်ရင်း တောင်တွေး မြောက်တွေး တွေးနေမိသည်။ သူမ မိသားစုသည် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမမှာ အစ်မကြီးတစ်ယောက် အနေဖြင့် အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်လောက်တော့ ပြောပြကြဖို့သင့်သည်။ တွမ်းတောလား ယခုလို အိမ်သို့ လာခြင်းကိစ္စမှာ မိရီယန်နှင့် ကွာရှင်းပြတ်စဲဖို့ကိစ္စ ပြောကြဆိုကြဖို့ပင် ဖြစ်သည်။ မည်သို့ဖြစ်စေ သူ့ဇနီးနှင့် ကွာရှင်းပြတ်စဲသည့် တရားဝင်စာအရလာခြင်း၊ နောက်ထပ် အိမ်ထောင်ပြုဖို့ကိစ္စမှာ မဖြစ်နိုင်သေး၊ ဖေဖေက မည်သို့ပင် ကွာရှင်းမပေး နိုင်ဘူး ဆိုပင်ဆိုငြားသော်လည်း မိရီယန်ကတော့ ပေါင်းဖို့ စိတ်မကူး၊ ကွာရှင်းမှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲသာ ဖြစ်၏။

ရှင်းရှင်းဆိုရလျှင် မိရီယန်မှာ တွမ်းနှင့် မပေါင်းနိုင်၍ မယားစရိတ် တောင်းဖို့ကိုလည်း နည်းနည်းမျှ စိတ်ကူးပုံ မပေါ်ချေ။ အဂ္ဂနီ၏မျက်နှာ ပြုံးယောင်သန်းသွားသည်။ သူတို့ မင်္ဂလာဆောင်ခင် တစ်နေ့ညနေခင်း အပေါ်ထပ်သို့ တက်သည့် လှေကားပေါ်၌ သူမနှင့်သူ မမျှော်လင့်ဘဲ ရင်ဖိုစရာ အတွေ့ကို ပြန်ပြောင်း သတိရလိုက်မိပြန်သည်။

“သူတို့တစ်အိမ်သားလုံး လူပေါ်တွေ့ချည်းပဲ”

သူမက စိတ်ထဲမှ ရေရွတ်လိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှလည်း သူတို့ တစ်တွေ၏ သူစိမ်းဆန်မှုကို နှာကြည်းနေမိသည်။

“ဒီလောက်တောင် ဖြစ်လှတာ ငါ အရွံ့တိုက်မည်”

ဟုလည်း အောက်မေ့မိလိုက်သည်။

မိမိအား အသိမပေးသည့် အတူတူ မိမိကလည်း ကိုယ့်အကြံနှင့် ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောပြတိုင်ပင်နေစရာ မလိုဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ အတန်ကြာသည့်တိုင် အဂ္ဂနီ စဉ်းစားခန်းဝင်နေခဲ့သည်။ ထို့နောက် ထိုင်ရာ မှထ၍ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီး မှန်ထဲ မိမိကိုယ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ တွမ် တောလား နောက်နှစ်ရက်ဆို ရောက်လာတော့မည် ဖြစ်သည်။

“ငါ့ဘာသာ သွားကြိုမယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့ရဲ့ အနာဂတ်ကို ငါ ဖန်တီး တော့မယ်၊ အေး သိကြသေးတာပေါ့၊ ငါ့ရဲ့ အိပ်မက်လှလှလေးတွေ ဘယ် လောက်လှလာမလဲဆိုတာ မြင်ကြရမယ်”

ဟု သူ့အတွေးနှင့်သူ ပီတိဖြစ်နေလေသည်။

ဂျွန်စတီနီးဘက်

JOHN STEINBECK

ဂျွန်စတီနီးဘက်မှာ အလုပ်မျိုးစုံ လုပ်ကိုင်ခြင်းဖြင့် ဘဝစုံခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်၏။ သတင်းထောက်၊ စွပ်ဖားဆွဲသမား၊ ဆေးသူတ်သမား၊ ဓာတုဗေဒ ဆေးဆရာ၊ အဆောက်အအုံ လုံခြုံရေးအလုပ်သမား၊ မြေတိုင်းစာရေး၊ အလုပ်ကြမ်း၊ သစ်သီးခူးသမား၊ အဏ္ဏဝါဇီဝဗေဒပညာရှင်၊ ရုပ်ရှင်ထုတ် လုပ်သူ၊ နိုင်ငံခြားစာပေးစာယူ ဆက်သွယ်ရေးသမား စသော အလုပ်မှန် သမျှ လုပ်ခဲ့လေသည်။ အထက်ပါ အလုပ်တို့အပြင် စာရေးဆရာလည်း ဖြစ်သည်။ သူက သူ့ကိုယ်သူ စာရေးဆရာဟု မခေါ်ဆိုထိုက်သေးဟု ဆိုပါသည်။

သူ့ကိုယ်သူ နှိမ့်ချကာ စာရေးဆရာ မမည်သေးပါဟု ဆိုသူ ဂျွန် စတီနီးဘက် ရေးသားခဲ့သော စာပေတို့မှာ အလွန်ပင် ခမ်းနားထည်ဝါ ဂန္ထဝင်မြောက်လှပေသည်။ ဥပမာအားဖြင့် (Tortilla Flat; In Dubious Battle; of Mice- Men) နှင့် (The Wayward Bus) ကဲ့သို့ ဝတ္ထုများဆိုလျှင် အလွန် ထည်ဝါပြောင်မြောက်လှသော ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်။ မစ္စတာစတီနီး ဘက်၏ တကယ့် ဂန္ထဝင်မြောက်ဝတ္ထုကြီးမှာ (The Grapes of Wrath) ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံရပေမည်။ ယင်းဝတ္ထုမှာ (၁၉၄၀)ခုနှစ် ပူလစ်ဇာစာပေဆု (The Pulitzer Prize) ဆွတ်ခူးခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် သူ၏ အကောင်းဆုံး လက်ရာဝတ္ထုဟု ခေါ်ဆိုအပ်သည့် ဂရိတ်ဒီပရက်ရှင် (The Great Depression) နှင့် နှစ်ဆယ်ရာစုနှစ် အန်ကယ်လ်တွမ်၏ တဲငယ်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

လေး (The Twentieth-Century Uncle Tom's Cabin) ဝတ္ထုတို့ ဖြစ်ပါ သည်။

အများတကာက ဂျန်စတီန်းဘက်သည် နဂိုမူလက ကာယိက ဒုက္ခဝေဒနာ ခံစားလာခဲ့သူ၊ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်ပြီး အကြမ်းဖက်သူဟု စွပ်စွဲခဲ့ကြသည်။ သူတို့ ယိုးစွပ်မှုများမှာ တစ်ဝက်တစ်ပြက်အားဖြင့် မှန်ပါ သည်။ သို့သော် သူ၏ နွေးထွေးလှိုက်လှဲစွာ ခင်မင်တတ်မှု၊ သူ၏ ပျော်ရွှင်မှု (တော်တီလာဖလက် Tortilla Flat ဝတ္ထုထဲမှာကဲ့သို့) တို့ကို လျော့တွက်၍ ဘာလိုလို စွပ်စွဲကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ အဓိက အရေးအကြီးဆုံး အချက်မှာ သူ၏ မြေကြီးဆန်သည့် သိမ်မွေ့နူးညံ့လှသော သနားကရုဏာ ထောက် ထားညှာတာ နားလည်တတ်မှုပင် ဖြစ်သည်။

သူ၏ ဝတ္ထုတိုထဲတွင် **အုနုကျဲခတ်** (The Murder) ဝတ္ထုကို မစွတာ စတီန်းဘက်သည် ပထမက နူးညံ့သိမ်မွေ့သော မဂ္ဂဇင်းဝတ္ထု အကြောင်း အရာတစ်ရပ် အနေဖြင့် ဖော်ပြရန် စိတ်ကူးခဲ့သော်လည်း နောက်ပိုင်း၌ စာပေအနုပညာမြောက်အောင် တင်ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ရာဇဝတ်မှု (The Crime) ဆိုသည်မှာ အသိပညာပိုင်းဆိုင်ရာ ပြဿနာတစ်ရပ်အတွက် ရေးကြီးခွင့်ကျယ် သက်သက်လုပ်စရာ မဟုတ်ချေ။ ရာဇဝတ်ပြစ်မှု ဖြစ် ပွားမှု အဆုံးသတ်ဖို့သာ ပဓာန ဖြစ်ပေသည်။ လူသတ်မှု ကျူးလွန်နေကြ ရင်း ဂျင်နှင့် ယဲလ်ကာမိုးတို့ ထိုအကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်လာခဲ့ ကြသည်။ ယင်း နားလည်သဘောပေါက်မှုမှ သာယာချမ်းမြေ့မှု သုခကို ခံစားလာကြရပေသည်။

ချစ်ဇာတ်

THE MURDER

ဤ အဖြစ်အပျက်တွေမှာ ကြာတော့ ကြာခဲ့ပါပြီ။နှစ်ပေါင်းအတန် ကြာ ကာလီဖိုးနီးယားပြည်နယ် အလယ်ပိုင်း မွန်တရီး ဒီစတြိတ်မြို့တွင် နေထိုင်ခဲ့စဉ်က အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်လေသည်။ကာစတီလို တောင်ကြား မှာ စန်တာလူစီယာ တောင်စဉ်တောင်တန်းများအကြား ချိုင့်ဝှမ်းဒေသ တွင် တည်ရှိသည်။ ဒီကာစတီကို ပင်မ တောင်ကြားမှ အစချီ၍ တက်လာ သော လှိုင်းမြောင်းကလေးများစွာတို့မှာ တောင်ကြီးများကို ဖြတ်၍ ဝက် သစ်ချတောများ ထူထပ်ပေါက်ရောက်နေသော တောင်ကြားဒေသများသို့ ပေါက်သွားလေသည်။ ယင်းသစ်တောကြီးများ၌ အဆိပ်ပြင်းသည့် ဝက် သစ်ချပင်များနှင့် ဆိတ် (Sage) ခေါ် ပင်စိမ်းပင်များလည်း ပေါက်ရောက် လေသည်။

အဆိုပါ တောင်ကြားထိပ်၌ ကြီးမားခိုင်ခံ့သည့် ရဲတိုက်ကြီးတစ်လုံး တည်ရှိသည်။ ရဲတိုက်ကြီးမှာ သူရဲခို၊ ပစ္စင်၊ ရင်တား၊ ကင်းမျှော်စင်များဖြင့် အလယ်ခေတ် ခရစ်ယာန်ဘာသာရေးစစ်ပွဲဝင် ခရူးဆိတ်ဒါးခေါ် စစ်သည် သူရဲကောင်းတို့ သူတို့အောင်မြင်လမ်း၌ တည်ဆောက်ခဲ့ကြသော ခံတပ် ကြီးများသဖွယ် အခိုင်အခံ့ တည်ဆောက်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ အနီးကပ် ရဲတိုက်ကြီးသို့ သွားရောက်လည်ပတ် လေ့လာကြည့်ရှုမှ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာ မြင့်သည်နှင့်အမျှ ရေဒဏ်မိုးဒဏ်များ အဖန်ဖန် ခံခဲ့ရသဖြင့် သဲကျောက် ဖြင့်ပြီးသော ရဲတိုက်အောက်ခြေတို့မှာ အရစ်အရစ်ထကာ အကျည်းတန်

နေသည်ကို တွေ့ရှိကြမည် ဖြစ်သည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ ကြည့်ရုံဖြင့် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော သူ့ရဲခိုများ၊ ဂိတ်တံခါးကြီးများ၊ ကင်းမျှော်စင်ကြီးများနှင့် စစ်သည်ရဲမက်တို့ အပြင်မှ ရန်သူတို့အား အဝေးပစ်လက်နက် လေးမြားဖြင့် ပစ်ခတ်ရာ လေးပစ်စင်များကို အတိုင်းသား တွေ့မြင်နိုင်လေသည်။

ရဲတိုက်ကြီး၏ အောက်ခြေ တောင်ကြားနှင့် တစ်ပြေးတည်းညီ ရဲတိုက်မြို့ရိုးကြီးအတွင်း၌ မွေးမြူရေးခြံ အိမ်ဟောင်းကြီးတစ်လုံးရှိပြီး ရာသီဥတုဒဏ်နှင့် ရေညှိများတက်နေသော စပါးကျီနှင့် ပျက်စီးယိုယွင်းနေသည့် တိရစ္ဆာန်များထားရာ တင်းကုပ်ဇောင်းကြီးလည်း ရှိသည်။ အိမ်ကြီးမှာ ကျီးနှင့်ဖုတ်ဖုတ် လူသူကင်းမဲ့ပြီး အိမ်ဟောင်းလောင်းကြီး ဖြစ်သည်။ တံခါးတို့မှာလည်း သံချေးတက်နေသော ပတ္တာတို့ဖြင့် တကျွီကျွီ မြည်နေသည်။ ညအခါ လေပြင်းတိုက်ခတ်ပါက တစ္ဆေသရဲများ ခြောက်လှန့်နေဘိအလား တံခါးတို့က တကျွီကျွီ မြည်ကာ ပွင့်ချည်ပိတ်ချည် ဖြစ်နေကြသည်။ ထိုရဲတိုက်ကြီးသို့ လူသူအရောက်အပေါက် နည်းလှသည်။ တစ်ခါတစ်ရံတွင် ကလေးတစ်သိုက် ရောက်လာတတ်ပြီး အခန်းတကာ အခန်း ဝင်ကြထွက်ကြနှင့် လူသူ မရှိသည့် စတိုခန်းကလေးများထဲ ချောင်းကြည့်ကြသည်။ သရဲတစ္ဆေရှိရင် ထွက်ခဲ့ဟု ကျယ်လောင်စွာ အော်ဟစ်ပြီး ပြန်ပြေးကြလေသည်။

ဤရဲတိုက်ဟောင်းကြီး အပါအဝင် ထိုနယ်မြေဒေသ ပိုင်ရှင်မှာ ဂျင်မိုး ဆိုသူ ဖြစ်၏။ ဤရဲတိုက်ကြီးသို့ လူတွေ လာလာကြည့်ကြသည်ကို သူက နည်းနည်းမျှ မနှစ်သက်ချေ။ သူ့နေထိုင်ရာ အိမ်သစ်မှာ ချိုင့်ဝှမ်းဒေသထဲ၌ တည်ရှိပြီး ကလေးသူငယ်တို့ ရဲတိုက်ကြီးဆီသို့ ခြေဦးလှည့်လာလေတိုင်း လိုက်လံမောင်းနှင်ထုတ်လေ့ရှိသည်။ သူ့ပိုင်နက်မြေထဲသို့ လူများ စပ်စပ်စုစု မလာရောက်ရန် 'ဖြတ်သန်းသွားလာခွင့် မပြု'ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်များ ခြံစည်းရိုးတို့၌ ကပ်ထားလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ရဲတိုက်ဟောင်းကြီးကို မီးတင်ရှို့ပစ်ရ ကောင်းနိုးနိုး စဉ်းစားမိခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုရဲတိုက်ကြီး၏ ဖွင့်ချည်ပိတ်ချည် ဆင်နားရွက်တံခါးကြီးများ မပြုမပြင်ဘဲ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာမြင့်သည်နှင့်အညီ ပျက်စီးယိုယွင်းနေသော ပြတင်းပေါက်ကြီးများသည် သူနှင့် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်း ထူးဆန်းစွာ ကြီးမားသော

ဆက်နွယ်မှု ရှိနေကြောင်း သူစိတ်ထဲ အလိုလို သိနေသည်။ အကယ်၍ သည်ရဲတိုက်ဟောင်းကြီးကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပါက သူ့ဘဝ၏ကြီးကျယ်မှု တစ်ရပ်နှင့် အရေးပါ အရာရောက်မှုများပါ ဆုံးရှုံး ပျက်စီးသွားမည် ဖြစ်၏။ ဤအကြောင်းကို သူ့မြို့တွင် ၀၀ဖိုင်ဖိုင် လှတုန်းပတုန်း ဇနီးသည်နှင့်သွား လေတိုင်း လူတွေက သမင်လည်ပြန်ကြည့်ကာ ချီးမွမ်းထောမနာပြုသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်ကြသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် သိနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂျင်မိုးမှာ ဤရဲတိုက်ကြီးမှာပင် မွေးဖွားကြီးပြင်းလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝ အရွယ်ကစ၍ ဤရဲတိုက်ကြီး၏ အဆောင်ဆောင် အခန်းခန်းများ၊ စပါးကျီများ၊ နွားစားခွက်ဟောင်းများ နှင့်လက်ပွန်းတတီး ရှိနေခဲ့သည်။ သူ့အသက်(၃၀)အရွယ်၌ သူ့မိဘနှစ်ပါး တို့ မျက်ကွယ်ပြုသွားခဲ့ကြသည်။ ဂျင်မိုးမှာ မိဘ အရိုက်အရာ ခံယူခဲ့သူ လူကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်နှင့် သူ့ပုံပန်းကိုလည်း ခုံညားအောင် မုတ်ဆိတ်ရှည်ထားခဲ့သည်။ မိဘ ရှိစဉ်က မွေးထားခဲ့သော ဝက်များကို ရောင်းချလိုက်ပြီး နောက်ထပ် မမွေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ နောက်ဆုံး အင်္ဂလိပ် ရေလက်ကြားအတွင်းရှိ ဂန်းဆေးကျွန်းမှ မျိုးကောင်းမျိုးသန့် နွားထီးကြီးတစ်ကောင်ကို သူဝမ်းစာ ဖူလုံရေးအတွက် ဝယ်ယူ မွေးမြူ ထားခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ စနေနေ့ ညစဉ်ညတိုင်း မွန်ထရီမြို့ ကြယ် သုံးပွင့် ပျော်တော်ဆက် စားသောက်ဆိုင်သို့ သွားရောက်ကာ သောက် လိုက်စားလိုက် ခိုးခိုးခစ်ခစ် မိန်းကလေးများနှင့် စကားလက်ဆုံကျကာ ပျော်ပါးလေ့ ရှိခဲ့သည်။

တစ်နှစ်အတွင်း၌ပင် ဂျင်မိုးသည် ဂျဲလ်ကာစီပစ်ဆိုသူ ယူဂိုဆလပ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။ သူ့ဇနီးမှာ ထင်းရှူးတောင် ကြားအရပ်မှ ရိုးသားပြီး အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်သည့် လယ်သမား ကြီးတစ်ဦး၏ သမီး ဖြစ်သည်။ ဂျင်၏ ဇနီးဘက်မှ ညီအစ်ကို မောင်နှမ များ၊ ဝမ်းကွဲများ အလွန် များပြားသော်လည်း သူ့က နည်းနည်းလေးမျှ သူ့မိန်းမ၏ နိုင်ငံခြားသားမိသားစုကို အထင်မကြီးချေ။ သူ့စိတ်အဝင်စား ဆုံး အကြည်နူးဆုံးမှာ သူ့ဇနီးသည်၏ အလှပင် ဖြစ်သည်။ ဂျဲလ်ကာတွင် သမင်မ မျက်လုံးကဲ့သို့ ကြည်လင်ပြီး ပြူးကျယ်သည့် မျက်လုံးအစုံရှိပြီး

ထိုမျက်လုံးများက အမြဲတစေ ရွှန်းလဲ့နေသည်။ သူမ နှာတံမှာ သေးသွယ် ပြီး မျက်နှာမှာ ခပ်သွယ်သွယ် ဖြစ်သည်။ သူမ နှုတ်ခမ်းအစုံမှာ ထူထူ မောက်မောက် ပျော့ပျော့ပျောင်းပျောင်း ရှိကြသည်။ ဂျဲလ်ကာမှာ နူးညံ့ သိမ်မွေ့ပြီး ယဉ်ကျေးသည်။ ဤမျှ အိမ်ရှင်မကောင်း တစ်ယောက်ကို ဘာကြောင့်များ သူမ ဖခင်က မင်္ဂလာဆောင်သည့်နေ့က သူ့အား နှလုံး နာစရာကောင်းသည့် အကြံဉာဏ်များ ပေးခဲ့ရပါသနည်းဟု မကြာခဏ သူ စဉ်းစားမိခဲ့သည်။ သူ့ယောက္ခမကြီး ယူဂို အမျိုးသားကြီးမှာ ကြံ့ခိုင် ထွားကျိုင်းသူ ဖြစ်၏။ လူကြမ်းကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ မင်္ဂလာဦး သူ ဧည့်ခံပွဲ၌ ဘီယာ အလွန်အကျွံမှုက မျက်နှာ ထူအမ်းအမ်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူက ဂျင်၏ နံရိုးကို တံတောင်ဖြင့်တွက်ကာ ငေါက်ငမ်းကာ အကြံပေးခဲ့သည်။ ဘီယာခိုးဝေနေသော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်ကာ တဟဲဟဲရယ်ရင်း . . .

“ဟေ့ကောင် ဒီအချိန်ကစပြီး မရှူးနဲ့တော့ ကြားလား”

ဗိန်းဗောင်းသံဖြင့် ချီကာ စကားစလိုက်သည်။

“မင်း သိထားဖို့က ငါ့သမီး ဂျဲလ်ကာဟာ ယူရိုဆလပ်မိန်းကလေး ကွ၊ အဲ. . . မင်းတို့ အမေရိကန်မတွေနဲ့ မတူဘူး မောင်၊ သူ မလိမ္မာရင် နှက်သာနှက်ပေတော့၊ သူ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေရင်လည်း နှက်သာ နှက် မညှာနဲ့၊ သူ့အမေကိုလည်း ငါ ဒီလိုမျိုး ရိုက်ခဲနှက်ခဲတာ ဟေဟေ၊ တို့အဖေလည်း တို့အမေကို ဒီလိုပဲ ရိုက်ခဲနှက်ခဲတယ်ကွ၊ အေး သူဟာ ယောက်ျားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူး၊ မင်း မနှက်လိုကတော့ မင်းထိုက်နဲ့ မင်းကံ ငရဲသွားပေတော့”

“ဟာဗျာ၊ ဂျဲလ်ကာကို မရိုက်ပါဘူး”

ဂျင်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

ယောက္ခမကြီးက တဟဲဟဲ ရယ်သည်။ သူ့ကို တံတောင်ဖြင့် တွက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟေ့ကောင် မရှူးစမ်းပါနဲ့၊ ငါ ပြောတဲ့စကား လိုက်နာကွ”

သူက သတိပေးသည်။

“အေး နောင်ကျမှ မှန်ပါလားလို့ မပြောနဲ့ ကောင်လေး”

အဘိုးကြီးမှာ လျှာလေးအာလေးဖြင့် ဘီယာ ထပ်သောက်ရန် ဘားဆီသို့ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် ထွက်သွားလေသည်။

ဂျဲလ်ကာမှာ အမေရိကန်မတွေ့နှင့် မတူကြောင်း မကြာခင်ပင် ဂျင် သဘောပေါက်လာခဲ့သည်။ အလွန် အေးဆေးပြီး စကားနည်းသည်။ သူမက အရင် ဘယ်သောအခါမှ မပြော။ သူ မေးလျှင် ပြန်ဖြေသည်။ သူမ အဖြေမှာလည်း သံပြတ်ဖြင့် တိုတိုတုတ်တုတ်ပင်။ သူမက ကျမ်းစာ သင်သလို သူမ ယောက်ျား သဘောသဘာဝကို လေ့လာသည်။ သူတို့ နှစ်ဦး အိမ်ထောင်သက်ကလေး အတန်ကြာချိန်၌ ဂျင်လည်း နဂိုက စည်းကြီးကမ်းကြီးဖြင့် အိမ်ထောင်မှု အလေ့အထတို့ကို သိပ်ဂရုမစိုက်တော့၊ ဖြစ်သလိုနေ ဖြစ်သလိုစား ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သို့သော် ဂျဲလ်ကာမှာ လင့် အလိုကို သိနေပြီး သူမမေးခင်၊ မတောင်းရခင် သူ့အကြိုက် အသင့်လုပ် ပြီး၊ ပြင်ပြီး ဖြစ်နေသည်ချည်း ဖြစ်၏။

ဂျဲလ်ကာသည် အိမ်ရှင်မကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘဝကြင်ဖော် ဆိုးတူကောင်းဖက်၊တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်တော့ မရချေ။ သူမသည် နှုတ်နည်းပြီး စကားစမြည်ရယ်လို့ ဘယ်သောအခါမှ မပြောခဲ့။ မျက်လုံးကြီး ဝင့်ကာဝင့်ကာနှင့် လင်တော်မောင် လှုပ်ရှားမှုကိုသာ မျက်ခြည် မပြတ် ကြည့်နေတတ်သည်။ သူက ပြုံးပြုံးရယ်ရယ် နေသည့်အခါ သူမ ကလည်း အလိုက်သင့် ပြုံးရယ်နေသည်။ သို့သော် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ တိတ်တခိုးလေး ပြုံးရယ်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဂျဲလ်ကာသည် တစ်နေ့ တစ်နေ့ ချက်ပြုတ်ပြီးသည်နှင့် အဝတ်လျှော်၊ သိုးမွေးထိုး၊ အပြအစုတ်ဖာ ထေး ချုပ်လုပ်အလုပ်နှင့်လက် မပြတ် မမောနိုင် မပန်းနိုင်၊ မငြီးငွေ့နိုင်ပေ။ အားလျှင် သူမ၏ ဖွေးဖွေးဖြူဖြူ လက်ဖဝါးအစုံကို ကြည့်ပြီး ဤမျှနူးညံ့ သည့် လက်ကလေးများမှာ အိမ်ထောင်မှု ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါကလားဟု ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားကာ ပီတိဖြစ်နေတတ်သည်။ ဂျဲလ်ကာသည် ဂျင်အဖို့ အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန် တစ်ကောင်နှင့်ခြားထားရာနေ စေရာသွားလင်အကြိုက် သိတတ်သည်မှလွဲ၍ ဘာမှ ဆိုးတိုင်ပင် ကောင်းတိုင်ပင် မရပေ။

တောင်ပေါ်မှ ဖြစ်စေ၊ တောင်ခြေယာခင်းထဲမှ ဖြစ်စေ လင်တော် မောင်ဂျင် ဘယ်အချိန်မှာ ပြန်ရောက်ရောက် စားဖို့သောက်ဖို့ အငွေ့

တထောင်းထောင်းဖြင့် ခူးပြီးခပ်ပြီး အသင့်ပြင်ပြီး ဖြစ်၏။ စားသောက်ပြီး လျှင်လည်း လက်ဆေးထရုံသာ ဖြစ်၏။ စားသောက်နေစဉ် ထမင်းဆို ထမင်း၊ ဟင်းဆိုဟင်း လိုလေသေးမရှိ၊ မယားဝတ္ထရား လစ်ဟင်းသည် မရှိပေ။

အိမ်ထောင်ကျခါစက ဂျင်က ယာခင်းထဲမှ ကောက်ပဲသီးနှံတို့ ဖြစ်ထွန်းမှု၊ ဆုတ်ယုတ်မှု၊စီးပွားရေး ဝင်ငွေထွက်ငွေအကြောင်း သူမ သိအောင် အကြံကောင်း၊ ဉာဏ်ကောင်းများ ပေးလေမလားဟု ပြောဆိုလျှင်လည်း ဟုတ်ကဲ့မှလွဲ၍ ဘာတစ်ခွန်းမှမဆို၊ တုကိုဘာဝေ ဆိတ်ဆိတ်သာ နေလေ့ရှိသည်။ ဂျဲလ်ကာကတော့ တေမိ ရှုံးလောက်ပါပေသည်။ နိုင်ငံခြား သားတစ်ယောက်ကို ပြောရသလိုနှင့် အတူနေ၍ ချစ်ရေးချစ်ရာနှင့် ပတ်သက်လျှင်လည်း နွေးထွေးမှု မရှိ။ ဆားမပါသည့်ဟင်းနယ် အရသာ ပေါ့ပျက်လှသည်။

“ဒီမယ် ဂျဲလ်ကာ၊ မင်း ကျုပ်ကို စကား မပြောချင်လို့လား၊ ဆိုစမ်းပါဦး”

ဂျင်က မချင့်မရဲ မေးခဲ့သည်။
“ဘာလဲ ကျုပ်ကို အဖက်လုပ် မပြောချင်ဘူး ဆိုပါတော့”
“ဟုတ်ကဲ့”
သူမက တုံးတံကြီး ပြန်ဖြေသည်။
“ရှင်က ကျွန်မကို ဘယ်လို ပြောစေချင်လို့လဲလို့”
သူမက ယူဂိုလူမျိုးတို့ထုံးစံ ရိုးရိုးစင်းစင်း ဟန်ဆောင်မှု ကင်းမဲ့စွာ ဖြေသည်။

ဤသို့ဖြင့် အိမ်ထောင်သက် တစ်နှစ်အကြာ၌ စရိုက်ကြမ်းကြမ်း တမ်းတမ်း အမျိုးသမီးတို့နှင့် စကြ၊ ပြောင်ကြ၊ နောက်ကြ စကားစမြည် ပြောဆိုရလျှင် သူ စိတ်ပျော်မှာပဲဟု ယူဆကာ မြို့သို့တက်ပြီး ကြယ်သုံးပွင့် စားတော်ဆက်၌ သောက်သောက်စားစား လူမင်းသားဘဝကို ပြန်၍ ခံယူ အချိန်ဖြုန်းခဲ့ပြန်သည်။ အမျိုးသမီးတွေကလည်း သူ့အား နှစ်သက် ခင်မင် ကြသည်။ သူ၏ တည်ကြည်သောမျက်နှာ၊ ရယ်စရာ မောစရာ ပြောလျှင် တသောသော ရယ်တတ်မှုတို့ကြောင့် ခင်မင်သူ ပေါများခဲ့သည်။

“ရှင်က ဒီမှာသာ လူပျိုလုပ်နေ၊ ရှင့်မိန်းမကြီး ဘယ်ထားခဲ့လဲ”
သူတို့တစ်တွေက ဝိုင်းနှောက်ပြောင် ကျီစယ်ကြသည်။

“ကျုပ် မိန်းမလား၊ အိမ်က စပါးကျီထဲ ပိတ်ထားခဲ့တာပေါ့”
သူကလည်း ပြန်၍ နောက်ပြောင်ခဲ့သည်။

စနေနေ့ နေ့လယ်ရောက်လေတိုင်း မြင်းတစ်စီးဖြင့် မွန်ထရီမြို့သို့ တက်ကာ စားတော်ဆက်၌ အချိန်ဖြုန်းလေ့ ရှိသည်။ ယင်းသို့ သွားရာ၌ ခရီးသွားရင်း လာရင်း သမင်တွေ့လျှင်လည်း အမဲပစ်ရန် ရိုင်ဖယ်သေနတ် တစ်လက် မြင်းကုန်းနှီး၌ချိတ်ကာ ယူဆောင်သွားလေ့ ရှိသည်။ အပတ်စဉ် မေးနေကျအတိုင်း ဇနီးဖြစ်သူ ဂျဲလ်ကာအား မေးသည်။

“မင်း တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တော့ ပျင်းမှာပဲနော်”
“ဟင့်အင်း မပျင်းပါဘူး”

သူက တစ်ခါတော့ ဘာရယ်ဟု မရည်ရွယ်ဘဲ မေးလိုက်မိသည်။
“ဒါဆို ဧည့်သည်တစ်ယောက်ယောက်များ လာမှာ မို့လို့လား”

သူ့အမေးကြောင့် သူမ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်အရောင်လက်သွား သည်။ ချက်ချင်း ပြုံးပြုံးရယ်ဖြင့် ပြန်ဖြေသည်။

“အဲလိုဆိုရင် ကျွန်မက မောင်းထုတ်လိုက်မှာပေါ့ ရှင်ရယ်”

“နက်ဖြန် မွန်းတည့်ချိန် ကိုယ် ပြန်ရောက်လာမှာပါ။ ညကြီး မင်း ကြီး မြင်းစီးရတာ သိပ်ဝေးတယ်၊ နှေးတယ်ကွ”

သူ ဘယ်ကို သွားမည်ကို သူမ သိနေကြောင်းကိုလည်း သူသဘော ပေါက်မိသည်။ သို့သော်လည်း မည်သည့်အခါမျှ သူ့အား မသွားပါနဲ့၊ မပြုပါနဲ့ဟု မတားသကဲ့သို့ သဘောမတူကြောင်းကိုလည်း အရိပ်အကဲ စိုးစဉ်းမျှ မပြခဲ့ချေ။

“မင်း ကလေးတစ်ယောက်လောက်တော့ ရသင့်နေပြီ ဂျဲလ်ကာ”

သူက ပြောသည်။ သူမမျက်နှာ ဝင်းလက်သွားသည်။ ပြီးတော့ အလိုက်သင့် ပြန်ဖြေသည်။

“တစ်ချိန်ချိန်တော့ ဘုရားသခင် စောင်မမှာပေါ့ရှင်”

ဂျင် စိတ်ထဲ အိမ်၌ တစ်ယောက်တည်း ကျန်နေရစ်ခဲ့သည့် ဇနီး သည်အတွက် စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေမိသည်။ အကယ်၍သာ တောင်ကြီး

ဒေသနေ အခြား သူလို ငါလို မိန်းမများဆိုလျှင်လည်း အိမ်လည်တတ် သည့်အကျင့် ရှိသဖြင့် အပန်းပြေမှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဂျဲလ်ကာမှာ ထိုအကျင့်မျိုး မရှိ၍ ခက်နေသည်။

လစဉ် တစ်လတစ်ကြိမ် ရထားလုံးတွင် မြင်းများ တပ်ကာ သူမ မိခင်ကြီးနှင့်အတူ အိမ်သူအိမ်သားများ ဖြစ်ကြသော ညီအစ်ကိုမောင်နှမ တစ်သိုက်။ ဝမ်းကွဲဆွေမျိုးတစ်စုနှင့် တပျော်တပါး တစ်နေကုန်အောင် အချိန်ဖြုန်းလေ့ ရှိသည်။

“မင်း အတော် ပျော်ခဲ့မို့လား”

ဂျင်က သူမအား ခနဲလိုက်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ညည်းအစ်ကိုတွေ၊ မောင်တွေ၊ ဆွေမျိုးတွေနဲ့ ယူဂို ဘာသာစကားတွေ ဘဲအုပ်ကြီး တဂတ်ဂတ် အော်သလို ကွိုကွာဘာညာ ပြောကြဆိုကြရတာ တော်တော် အရသာတွေ့ခဲ့တယ် ထင်တယ်။ မင်း အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ တွေ့ရင်တော့လား ငါက နင်တို့ နိုင်ငံခြားသားတွေ ကို ကလော်တုတ်မှာနေ့”

သူက ကျီစယ်သမ္မုနှင့် ပြောလိုက်ပါသည်။

သူ မှတ်မိနေသေးသည်။ ဂျဲလ်ကာ၏ အကျင့်မှာ ပေါင်မုန့်ဖုတ်ဖို့ ဖိုကြီးထဲ မထည့်ခင် ခရစ်တော်၏ လက်ဝါးကပ်တိုင်တော်သဏ္ဍာန် လက်ဖြင့် သင်္ကေတပြုလုပ်ပြီးမှ ထည့်လေ့ရှိပုံ၊ ညစဉ်ညတိုင်း အိပ်ရာမဝင်ခင် အိပ်ရာခုတင်နံဘေး၌ ဒူးထောက်ပြီး နံရံပေါ်ရှိ ဘုရားစင်ကလေး၌ ကိုးကွယ်ထားသော ခရစ်တော်ပုံကို ရှိခိုးဝတ်ပြု ဆုတောင်းလေ့ရှိပုံတို့ကို ပြန်လည် မြင်ယောင်နေမိသည်။

အချိန်မှာ အလွန် ပူပြင်းခြောက်သွေ့ပြီး ဖုန်ထူလှသော ဇွန်လ စနေနေ့ တစ်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။ ဂျင်သည် သူ၏ လယ်ယာထဲတွင် ပေါင်းသင် မြက်ရှင်းပြီး မြေညှိနေခဲ့သည်။ နေ့တာမှာ ရှည်လျားလှသည်။ ညနေ (၆)နာရီကျော်အချိန် ဖြစ်သည်။ ဂျင်လည်း မြက်ရိတ်စက်ဖြင့် လက်စသိမ်းရန် နောက်ဆုံးပိတ် ပေါင်းပင်တစ်အုပ်ကို အမြစ်ပါမကျန် တွန်းလှန်ပစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် ပေါင်းသင်မြက်ရိတ်စက်ကို စပါးကျီများရှိရာ မြင်းဇောင်းထဲ သွင်းခဲ့သည်။ မြင်းများကို လှည်းမှ ဖြုတ်ကာ နွားစားကျက်

ရရှိရာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့ မောင်းနှင်လွှတ်လိုက်လေသည်။ဂျင်
ဇီးဖိုဆောင်ထဲ ဝင်ခဲ့ရာ ဇနီးဖြစ်သူ ဂျဲလ်ကာ အသင့်ပြင်ထားသော ညစာကို
စားပွဲပေါ်၌ အဆင်သင့် တွေ့လိုက်ရသည်။ သူက မျက်နှာသစ်၊
ခြေထောက်လက်ဆေး ကြောပြီး ညစာစားရန် စားပွဲ၌ ထိုင်လိုက်သည်။

“ငါတော့ သိပ်ကို ပင်ပန်းသွားတာပဲ”

သူက စကားစလိုက်သည်။

“နွဲ့ပေမယ့် မွန်ထရီမြို့ကို ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် သွားမှဖြစ်မယ်၊
ကိစ္စတော့ မရှိပါဘူး၊ ဒီကနေ့ည လပြည့်နေ့ဆိုတော့ ထိန်ထိန်သာနေမှာ”

ဂျဲလ်ကာ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ရယ်နေကြသည်။

“ငါ ဘာပဲလုပ်လုပ် မင်းကိုတော့ ပြောမှာပဲ”

ဂျင်က အေးဆေးစွာ ဆိုသည်။

“မင်းလည်း ငါနဲ့အတူ လိုက်မယ်ဆိုရင် လှည်းတပ်လိုက်မယ်လေ၊
ဘယ့်နှယ်လဲ”

ဂျဲလ်ကာက တစ်ခါထပ်၍ ပြုံးပြကာ ခေါင်းခါပြသည်။

“ဟင့်အင်း ခုချိန်ဆို စတိုးဆိုင်တောင် ပိတ်သွားပြီ၊ မလိုက်တော့
ဘူး အိမ်မှာပဲ နေခဲ့မယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကောင်းပြီ၊ မြင်းတွေတောင်မှ စားကျက်လွှတ်လိုက်
မိပြီ၊ ကိစ္စ မရှိပါဘူးလေ၊ မြင်းတစ်ကောင်ကောင်တော့ အလွယ်တကူ
ဖမ်းလို့ရမယ်ထင်တယ်၊ မင်း တကယ်ပဲ မသွားချင်ဘူးနော်”

“အချိန်စောစောကဆို ဟုတ်တာပေါ့၊ ခုတော့ ဈေးဝယ်စရာ စတိုး
ဆိုင်တွေ ပိတ်လောက်ရောပေါ့၊ ရှင် ရောက်ရင် ည (၁၀)နာရီ ထိုးရောပေါ့”

“အဲဒီလောက်ကြီးလည်း ညဉ့်မနက်နိုင်ပါဘူး၊ ငါ မြင်းစီးသွားမှာ
ဆိုတော့ (၉)နာရီထိုးပြီးစလောက် ရောက်မှာ သေချာပါတယ်”

ဂျဲလ်ကာ တစ်ကိုယ်တည်း ကျိတ်ပြုံးနေသည်။ သူမ မျက်လုံးများက
သူ့အား မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေသည်။ မျက်လုံးအစုံ၌ မြန်မြန် သွားစေ
ချင်သည့် အရိပ်လက္ခဏာများ ပေါ်နေသည်။ ဂျင်မှာ တစ်နေကုန် ပင်ပန်း
နွမ်းနယ်နေသည်။ သူက ဇနီးသည်အား မေးသည်။

“မင်း ဘာတွေ စဉ်းစားနေသလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“ဘာတွေ စဉ်းစားသလဲ ဟုတ်လား၊ ရှင်ဟာလေ ကျွန်မနဲ့ ညားစကတည်းက ဒီမေးခွန်းကိုချည်း မေးခဲ့တယ်၊ အဲဒါကို စဉ်းစားနေတာ ရှင်ရယ်၊ ကဲ သိပလား။”

“အေးလေ အဲဒါကိုပဲ မေးနေတာ ပြောလေကွာ”

သူက စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ထပ်မေးလိုက်သည်။

“ဪ ကျွန်မ စဉ်းစားနေတာက ဟိုကြက်နက်မကြီး ဥကျင်းဝပ်နေတာကိုပါ”

သူမက ပြောရင်းဆိုရင်း နံရံပေါ် ချိတ်ဆွဲထားသည့် ပြက္ခဒိန်ရက်ကို ထကြည့်လိုက်ပြီး . . .

“နက်ဖြန် ဒါမှမဟုတ် တနင်္လာတော့ ဥတွေ ပေါက်တော့မှာရှင့်”

ဂျင်တစ်ယောက် နှုတ်ခမ်းမွေး၊ မုတ်ဆိတ်မွေးရိတ်၊ အပြာရောင် သက္ကလပ်ဝတ်စုံ လဲဖယ်ပြီး ဘွတ်ဖိနပ်အသစ်ကို အကျအန စီးလိုက်သည်။ အချိန်မှာ မစောတော့၊ ညနေ မှောင်ရီပျိုးစပြုနေပြီ ဖြစ်၏။ ဂျဲလ်ကာက သူ စားသောက်ပြီးစီးသွားသော ပန်းကန်ခွက်ယောက်တို့ကို ဆေးကြောပြီး နေရာတကျ စင်ပေါ် ပြန်တင်ထားလိုက်သည်။ ဂျင်လည်း မီးဖိုခန်းထဲမှ သူမအား လှမ်းမြင်နေရသည်။ ဇနီးသည်မှာ မီးအိမ်ကိုဆွဲလျက် ပြတင်းပေါက်နှင့် အနီးဆုံး စားပွဲဆီသို့ ထွက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမ စားပွဲနားထိုင်ကာ ထိုးလက်စ သိုးမွေးခြေအိတ်ကို ဆက်ထိုးနေသည်။

“မင်း ကနေ့ည အဲဒီနားမှာ ဘာပြုလို့ ထိုင်နေရတာတုံး”

သူက မေးသည်။

“မင်း အခါတိုင်းဆို ဒီမှာပဲ ထိုင်ပြီး သိုးမွေးခြေအိတ် ထိုးနေကျ၊ မင်းဟာ တစ်ခါတစ်ခါ ရှူးကြောင်ကြောင်နဲ့ ရယ်စရာကောင်းတယ်”

ဂျင်က အနီးတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ရာ အလုပ်ရှုပ်နေသော ဂျဲလ်ကာ၏ လက်ချောင်းကလေးများ နှေးကွေးသွားသည်။ သူမ မျက်လုံးများက သိုးမွေးထိုးနေရာမှ သူ့အားကျော်၍ လှမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“လပြည့်ဝန်းကြီးလေ”

သူမက အေးဆေးစွာ ပြောသည်။

“ရှင်ပဲ စောစောက ပြောတယ်မို့လား၊ ဒီကနေ့ည လမင်းထိန်ထိန်

သာမယ်တဲ့၊ လပြည့်နေ့ညဆို ကျွန်မ လထွက်လာတာ ကြည့်ချင်လို့ပေါ့ရှင်”

ဂျင်က ဘာတစ်ခွန်းမှ ထပ်မပြောတော့ သက္ကလပ် ဦးထုပ်နက်ကြီး ကောက်ဆောင်းကာ အိမ်ပြင် ထွက်လာခဲ့သည်။ စပါးကျီဘက် မှောင်မှောင် မည်းမည်းထဲ ဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ပြီး စင်ပေါ်မှ မြင်းဇက်ကြိုးကို လှမ်းယူ လိုက်သည်။ နှင်းတွေနှင့် စိုရွဲနေသော တောင်ကုန်းစောင်းမှနေ၍ သူ့မြင်း ကို လေချွန်သံပေး ခေါ်ယူလိုက်သည်။ မြင်းလိမ္မာမှာ ကဆုန်စိုင်း လာခဲ့ပြီး သူ့အနီး ရပ်လိုက်သည်။ သူက မြင်းကြီးလည်တိုင်ကို ပွတ်သပ်ကာ စုတ်သံ ပေးရင်း လက်ထဲမှ မြင်းဇက်ကြိုးကို မြင်းပါးချပ်၌ ကပ်လိုက်သည်။ သူက မြင်းဇက်ကြိုးဆွဲကာ ကျီလွတ်ကြီးထဲ ဆွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် မြင်း ကုန်းနီး အကျအနုတင်ပြီး မြင်းကြီးကိုဆွဲကာ အိမ်ရှေ့ဘက် ထွက်လာခဲ့ သည်။ သူက အခန်းပေါက်သို့ ဆွဲခေါ်လာခဲ့ပြီး အိမ်ထဲမှ သူ့လက်စွဲတော် ကာဘိုင်သေနတ်ကို ယူလိုက်သည်။ သေနတ်မက္ကဇင်းအိမ်ထဲ ကျည်ရှိ မရှိ သေချာစစ်ဆေးလိုက်သည်။ ကျည်များ ထပ်ဖြည့်ရင်း ဇနီးသည် ဂျဲလ် ကာအား ပြောသည်။

“လမင်းကြီး တောင်ကုန်းပေါ် မေးတင်နေပြီကွ၊ မင်း လကြီး ကြည့်ချင်တယ် ဆိုရင်လည်း အိမ်ပြင် ထွက်ကြည့်ပေါ့။ လထွက်စမှာ လမင်းကြီးနီလို့ သိပ်ကြည့်နူးဖို့ ကောင်းတယ်”

“ခဏကလေးပါ၊ ဒီမှာ လက်စလည်း ပြီးတော့မှာ”

ဂျင်က ဇနီးကလေး ခေါင်းထိပ် လက်ဖဝါးကလေးဖြင့် ချစ်စနိုး ပုတ်လိုက်ပြီး. . .

“ဝွတ်ဒီနိုက် ဒါလင်၊ ငါ သွားမယ်၊ နက်ဖြန် နေ့လယ် (၁၂)နာရီ လောက် ပြန်ရောက်လာမယ်”

သူမက ဘာမှ ပြန်မပြော ဂျင် သွားရာ မျက်စိတစ်ဆုံး လိုက် ကြည့်နေသည်။

ဂျင်လည်း သူ့ ကာဘိုင်ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို မြင်းကုန်းနီးနံဘေး အိတ်ထဲ၌ အသေအချာ ထည့်လိုက်ပြီး မြင်းပေါ် လွှားခနဲ ခုန်တက်ကာ တောင်ကြားလမ်းအတိုင်း စီးနင်းဆင်းသွားလေသည်။ သူ၏ လက်ယာ ဘက် မည်းနက်မည်းမှောင်နေသော တောင်ကုန်းတို့ နောက်ဘက်မှ

လပြည့်ဝန်း နီနီရဲရဲကြီး လျင်မြန်စွာဖြင့် တက်ကာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။
နေ့အလင်းရောင် မှိန်ဖျော့ဖျော့နှင့် လအလင်းရောင်တို့မှာ ဩကာသ
လောကကြီးအား ပက်ဖျန်းကာ အလင်းဓာတ် ပေးနေကြသည်။ လပြည့်ဝန်း
ကြီးမှာ တောအုပ်အထက်သို့ တက်လာကာ အေးမြထွန်းလင်းသော
အလင်းရောင်ကို ဖြန့်ကြက်လိုက်ပါသည်။ တောင်ကုန်းများအား လရောင်
အောက်၌ အထင်အရှား သဲသဲကွဲကွဲ မြင်နေရသည်။

လမင်း၏ အလင်းရောင်ကြောင့် ဂျင်နှင့် မြင်းကြီး၏ အရိပ်ရှည်ကြီး
များမှာ ရှေ့တူရှု လမ်းပေါ်၌ ထိုးကျနေသည်။ တောစပ်ရောက်လာခဲ့ ရာ
ခွေးတစ်အုပ် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီမှ ထိုးဟောင်နေသံ ကြားလိုက်ရသည်။
အပင်ထက်မှ တောကျီးကုန်းအုပ်ကြီးက လရောင်ကို အရုဏ်တက်အလင်း
ရောင် အမှတ်ဖြင့် ဝေါခနဲ ထပုံလိုက်ကြသည်။ သူက မြင်းကို အသားတကျ
စီးနင်းသွားသည်။ မြင်းခွာလေးဖက် ကျသံတို့က နောက်ဘက် ရဲတိုက်ကြီး
ဆီသို့ ရိုက်ခတ်ကာ ပဲ့တင်သံ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ ဂျင်သည် ခရီးနှင့်
နေရင်း ကြယ်သုံးပွင့် စားသောက်ဆိုင်ကြီးမှ လှပျိုဖြူ ပျော်တော်ဆက်
မလေးတစ်ယောက်ကို သွားသတိရလိုက်မိသည်။

“အယ် ငါ မြန်မြန် ဒုန်းစိုင်းသွားမှ ဖြစ်မယ်။ နို့မို့ ဒီမြာကလေး
သူများ လက်ဦးသွားမှာ စိုးရတယ်”

လမင်းကြီးမှာ တောင်ကုန်းတွေပေါ် ရောက်ကာ ပြည့်ပြည့်ဝဝကြီး
ထွန်းလင်းနေပေပြီ။

မြင်းကို အပြင်းစိုင်းလာခဲ့ရာ မိုင်ဝက်ခန့် ခရီးပေါက်ခဲ့ပြီး ရုတ်တ
ရက် သူတူရှုသို့ အပြင်းစိုင်းလာသည့် မြင်းခွာသံကို ကြားလိုက်ရသည်။
မြင်းစီးသမားလည်း သူနှင့် မနီးမဝေး၌ စီးနင်းလာသော မြင်းဇက်ကြီး
ဆွဲ၍ စုတ်သံပေးရင်း ရပ်လိုက်သည်။

“ဟောဗျ လက်စသတ်တော့ ဂျင်ကိုး”

“ဟုတ်ပ၊ ဘယ်ကလာလို့ ဘယ်သွားမလို့တုံး ဂျော့ရ”

“ကျုပ် မင်းအိမ် ရောက်ခဲ့သေးတယ်၊ မင်းကို ပြောစရာရှိလို့၊ ငါ
မြေအပေါ်ဘက် နယ်ဆုံးနေရာ သိတယ်မို့လား”

“အေး. . . သိတာပေါ့”

“အေး ဒီကနေ့ နေ့လယ်က အဲဒီကို ငါ ရောက်သွားခဲ့တယ်။ စခန်းချသွားတဲ့ မီးပုံကြီးတစ်ပုံကို တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီ မီးပုံထဲမှာ နွားပေါက်ကလေး ဦးခေါင်းနဲ့ ခြေထောက်ကို တွေ့ရတယ်ကွ။ အသားတွေတော့ မီးလောင်ထားလို့ တချို့တစ်ဝက် မီးကျွမ်းနေပြီ။ ငါလည်း နွားသေကောင်ကို ဆွဲထုတ်ကြည့်လိုက်တော့ မင်း ရိုက်နှိပ်ထားတဲ့ တံဆိပ်ကို တွေ့ရ တာပဲ”

“ရော ဒုက္ခပဲ၊ မီးက ဘယ်တုန်းက မွေးခဲ့တယ်လို့ ထင်သလဲဂျော့”

“ပြာပုံအောက်က မြေကြီး ခပ်နွေးနွေးပဲ ရှိသေးတယ်၊ ဒီမီးပုံဟာ ပြီးခဲ့တဲ့ညက ဖိုသွားတာ ဖြစ်မယ်၊ ဒီမယ် ဂျင်၊ မင်းနဲ့ငါ ပြန်မလိုက်နိုင်ဘူး၊ သွားစရာ ရှိနေလို့ပဲ၊ ငါ ပြောပြမယ်၊ မင်း အဲဒီသွားပြီး လှည့်ပတ်ကြည့်ပေတော့”

ဂျင်က အေးအေးဆေးဆေး ပြန်မေးလိုက်သည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒီလူစုဟာ ဘယ်နှယောက်လောက် ရှိမယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်သလဲ”

“ငါ အနီးကပ် သေသေချာချာ မကြည့်ခဲ့လို့ မမှန်းတတ်ဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျုပ်ဘာသာပဲ သွားကြည့်တော့မယ်၊ ကျုပ်လည်း မြို့သွားမလို့ပဲ၊ အလုပ်ပေါ်လာတော့လည်း လမ်းပြောင်းရတော့မှာပေါ့။ သူခိုးသူဝှက်တွေ ထလာပြီ ဆိုရင်တော့လည်း ကျုပ်နွားတွေ အခိုးမခံရအောင် ထိထိရောက်ရောက် နှိမ်နင်းရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒါနဲ့ ခင်ဗျား မြေထဲက ဖြတ်သွားလို့ ရပါတယ်နော်”

“စိတ်ချ မင်းနဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပြီးမှ လမ်းခွဲပြီး မြို့ကို သွားမှာပါ၊ မင်းမှာ သေနတ်ရော ပါရဲ့လား”

“ဒါတော့ ကျုပ်သွားလေရာ ပါသဗျို့၊ ကျုပ် ခြေနင်းကွင်းနားမှာ အရံသင့် ရှိနေတယ်၊ ခုလို ပြောပြတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

“ဒါဆို မင်း ငါ့ပိုင်နက်ထဲ ဖြတ်ချင်တဲ့နေရာက ဖြတ်သွားပေတော့၊ ဝှက်ဒ်နိုက်၊ ငါသွားပြီ သူငယ်ချင်း”

သူ၏ ခြံနိုးနားချင်းဖြစ်သူ ဂျော့လည်း မြင်းကို သူလာရာလမ်း အတိုင်း လှည့်၍ စီးနင်းသွားလေသည်။

ဂျင်လည်း လရောင်အောက်၌ တွေ့တွေ့ကြီး ရပ်ကာ မြင်းပေါ်မှ သူ့အရိပ်မည်းကြီး မြေပြင်ပေါ် ကျဆင်းနေသည်ကို ငေးကြည့်နေရင်း အတန်ကြာ စဉ်းစားခန်းဝင်နေသည်။ သူက မြင်းကုန်းနီးအောက် သေနတ် အိတ်ထဲမှ လက်စွဲတော် ရိုင်ဖယ်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး သေနတ်မောင်း အသင့် တင်ထားလိုက်ကာ မြင်းကုန်းနီးပေါ်တွင် အသင့်ဖြစ်နေအောင် ကန့်လန့် ဖြတ် တင်ထားလိုက်သည်။ လမ်းဝဲဘက်သို့ ချိုးကွေ့လိုက်ပြီး တောင်တန်း ဆင်ခြေလျှောပေါ် စီးနင်းတက်သွားသည်။ ဝက်သစ်ချပင်အုပ်တွေကြားမှ ဖြတ်၍ တောင်ကုန်းတစ်ဖက် ဆင်ခြေလျှောသို့ ဆင်းလာခဲ့ပြီးနောက် တောင်ကြားလမ်းဆီသို့ ဦးတည်စီးနင်းလာခဲ့သည်။

နာရီဝက်ခန့် ခရီးနှင့်လာခဲ့ပြီး ဂျော့ ပြောသွားသော နွားခိုးတို့ စခန်းချသွားခဲ့ရာ မီးပုံနေရာကြီးဆီ ရောက်လာခဲ့သည်။ သူက မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်ပြီး မီးပုံထဲမှ နွားသေကလေး၏ ဦးခေါင်းကို လှန်ကြည့်လိုက် သည်။ လျှာကြီးတစောင်း အပြင်ထွက်ကာ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းဖြင့် ခြောက် သွေ့နံ့ဟောင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ နွားသေမှာ အချိန် မည်မျှ ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ခန့်မှန်းကြည့်သည်။ ထို့နောက် မီးခြစ်ဆံတစ်ချောင်း ထုတ် ခြစ်ပြီး မီးအလင်းရောင်ဖြင့် နွားသေပေါင်ပေါ်မှ သူ့ရိုက်နှိပ်ထားသော တံဆိပ်ကို သေချာစစ်ဆေးကြည့်သည်။ မြင်းပေါ် ပြန်တက်ခဲ့ပြီး မြက်အတိ ပေါက်ရောက်နေသော တောင်ကတုံးပေါ် စီးနင်းတက်လာခဲ့ကာ သူပိုင် မြေထဲသို့ အသော့နှင်ခဲ့သည်။

တောင်ကုန်းထိပ် ရောက်လာလေ နွေရက်ည လေသရမ်းတို့ ဝှေ့ ယမ်းတိုက်ခတ်ခြင်းကို ခံစားရလေ ဖြစ်၏။ လမင်းကြီးမှာ ကောင်းကင် အမြင့်၌ ထွန်းလင်းနေသည်။ ပရယ်ရီမြက်ခင်းဒေသ ဝံပုလွေ အူသံများ၊ တောအုပ်တွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသည်။ တောင်ခြေမှ မွေးမြူရေးခြံစောင့် ခွေးတို့ကလည်း ဝံပုလွေတို့နှင့်အပြိုင် ဆွဲဆွဲငင်ငင် အူနေကြသည်။ ဝက် သစ်ချတောကြီးမှာ အစိမ်းရင့်ရောင် ကော်ဇောကြီး ဖြန့်ခင်းထားသလို တောင်ခြေတောင်စောင်းတို့၌ တွေ့ရသည်။ လရောင်အောက်၌ မြက်တို့၏ အရောင်အသွေးကို သဲသဲကွဲကွဲ တွေ့ရသည်။

ဂျင်လည်း သူ၏ နွားများလည်၌ တပ်ဆင်ထားသော ခြုံသံ၊ ခ

လောက်သံကို နားစွင့်ရင်း လိုက်လာခဲ့သည်။ စားကျက်၌ သူ့နွားများ အေးအေးဆေးဆေး မြက်စားနေကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ နွားတို့နှင့်အတူ သမင်တစ်အုပ်လည်း ရောနှော မြက်စားနေကြသည်။ သူက မြင်းခွာသံသော်လည်းကောင်း၊ နွားခိုးတို့ အသံကိုသော် လည်းကောင်း ကြားရလေမလား ဟုလည်း နားစွင့်ကြည့်မိသည်။

ညဉ့် (၁၁)နာရီ ရှိလေပြီ။ ဂျင် အိမ်ဆီသို့ မြင်းကို စီးနင်းလာခဲ့သည်။ သဲကျောက်တို့ဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော သူ့နေထိုင်ရာ ရဲတိုက်ကြီး အနောက်ဘက် မျှော်စင်ကြီးမှပတ်၍ ဝင်ခဲ့သည်။ မှောင်ရိပ်တို့ကို ဖြတ်သန်းပြီး လရောင်အလင်းထဲ ထွက်ခဲ့သည်။ အောက်ခြေရှိ သူ၏စပါးကျီများနှင့် အိမ်အမိုးတို့ကို စီး၍ မြင်နေသည်။ အိမ်နောက်ဖေးဘက် ပြတင်းပေါက်မှ အလင်းပြန်နေသည်ကိုလည်း လှမ်းမြင်နေရသည်။

စားကျက်ကို ဖြတ်သန်းအလာ စားကျက်ထဲ လွတ်ထားသော သူ့ မြင်းများ သခင်နံ့ရ၍ အစာစားနေရင်း ခေါင်းထောင်ကြည့်နေကြသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်မှ မြင်းကို ခပ်မှန်မှန် စီးနင်း ဆင်းသက်လာခဲ့သည်။ သူ့နားက အိမ်ဘက်ဆီသို့ စွင့်နေသည်။ ကျီထဲမှ မြင်းခွာပေါက်သံလိုလို ကြားလိုက်ရပြန်သည်။ ဂျင်က ကုန်းနှီးနံ့ဘေးမှ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို ဆွဲထုတ်၍ အသင့်ကိုင်ထားသည်။ မြင်းပေါ်မှ အသံ မကြားရအောင် ဆင်းလိုက်သည်။ သူက မြင်းဇက်ကြီးကို လွတ်ပေးလိုက်ပြီး ကျီဆီသို့ ချွတ်နင်းလာခဲ့သည်။

မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲမှ မြင်းကောက်ရိုးဝါးသံကို အတိုင်းသားကြားနေရသည်။ ကျီတစ်လျှောက်အတိုင်း ခြေသံဖွ၍ လျှောက်လာခဲ့ရာ မြင်းဇောင်းသို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ တစ်အောင့်လောက် နားစွင့်နေပြီးမှ အိတ်ကပ်ထဲမှ မီးခြစ်ဆံတစ်ဆံထုတ်ကာ သေနတ်ဒင်နှင့် ခတ်လိုက်သည်။ မီးခြစ်ဆံအလင်းရောင်ဖြင့် မြင်းတစ်ကောင် ဇောင်းထဲ ချည်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ မြင်းပါးချပ်ကြိုးမှာ ချောင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ အစာစားနေရင်း မီးခြစ်ဆံ အလင်းရောင်ကို လှမ်းကြည့်နေသည်။

ဂျင်က မီးခြစ်ဆံမီးကို မှုတ်ပစ်လိုက်ပြီး ကျီထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ သူက မြင်းသောက်ရေ ဇလားကြီးအစွန်း၌ တစ်အောင့်တစ်နား မှေးထိုင်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

လိုက်ရင်း ရေထဲမှ သူ့အရိပ်ကို ကြည့်လိုက်သည်။ သူ့ရင်ထဲမှ မျိုသိပ်ထားသော အတွေးတို့ နှုတ်မှ အသံအဖြစ် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ သက်ပြင်းချရင်း . . .

“ငါ ပြတင်းပေါက်က ကွယ်ကြည့်ရကောင်းမလား၊ မဖြစ်သေးပါဘူး၊ ငါ့ရဲ့ ဦးခေါင်းအရိပ်ကြီး အခန်းထဲ ရောက်သွားရင်”

သူက ရိုင်ဖယ်သေနတ်ကို လက်ထဲ အသင့် ပြန်ကိုင်ထားလိုက်သည်။ ဤသေနတ်မှာ နှစ်ပရိစ္ဆေဒ ကြာခဲ့ပြီဖြစ်၍ ဟောင်းနွမ်းနေပြီ ဖြစ်၏။ နီညိုရောင်တို့ မရှိတော့ဘဲ မည်းမည်းကြီး ဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံး သူစိတ်သူ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခဲ့ပြီး အိမ်ကြီးဆီသို့ တရွေ့ရွေ့ လာခဲ့သည်။ လှေကားပေါ် ကိုယ်ကိုဖော့၍ ချွတ်နင်းတက်ခဲ့သည်။ သူ့ခြံစောင့်ခွေးကြီး ထိုးဟောင်၍ အိမ်အောက်မှ ပြေးထွက်လာခဲ့ကြပြီး အနံ့ခံကာ အမြီးတလှုပ်လှုပ်ဖြင့် လက်ကို ခရီးဦးကြိုပြုကာ သူတို့အိပ်ရာဆီသို့ ပြန်သွားခဲ့ကြသည်။

မီးဖိုချောင်မှာ မှောင်နှင့်မည်းမည်း၊ သို့သော် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ ဖြစ်၍ ဂျက်က မျက်မှန်းတန်းမိနေသည်။ သူက လက်ဆန့်ထုတ်ကာ မီးဖိုခန်းထဲမှ စားပွဲအစွန်းကို လှမ်း၍ စမ်းလိုက်သည်။ နောက်မှီကုလားထိုင်၊ လက်သုတ်ပဝါတန်း၊ ထိုလမ်းအတိုင်း စမ်း၍ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ချွတ်နင်း၍ အခန်းကို ဖြတ်ကျော်ခဲ့သည်။ သူက သတိကြီးစွာဖြင့် အသံဗလံ မထွက်အောင် လျှောက်လာခဲ့သည်။ သူ့အသက်ရှူသံ၊ ဘောင်းဘီအဖျားအနားခတ်သံနှင့် ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ အိတ်ဆောင်နာရီ တချက်ချက် မြည်သံမှတစ်ပါး အသံတွေ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူတို့ အိပ်ခန်းတံခါးကြီး ပွင့်နေသည်။ လရောင်မှာ မီးဖိုဆောင်ကြမ်းခင်းပေါ် ဖြာဆင်းကျနေသည်။ ဂျက် တံခါးဝသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး အခန်းထဲ ခုတင်ပေါ် ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။

လရောင်မှာ အိပ်ရာဖြူဖြူဖွေးဖွေးပေါ် ကျဆင်းနေသည်။ ဂျက်က ကာမှာ ပက်လက်ကြီး အိပ်စက်နေသည်ကို ဂျင် တွေ့ရသည်။ သူမ မျက်နှာပေါ် လက်မောင်းကြီးတစ်ဖက် ဖြတ်၍ဖိထားသည်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။ သူမ နံဘေးမှ လုလင်မှာ မည်သူမည်ဝါ ဆိုသည်ကို သူ မသိ။

ထိုသူမှာ သူ့ဘက်ကျောခိုင်း အနေအထား အိပ်စက်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ဂျင်က စောင့်ကြည့်ရင်း သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် အိပ်ပျော်နေရင်း ဂျဲလ်ကာ ခန္ဓာကိုယ် တွန့်လိမ်သွားသည်။ သူမ နံဘေးမှ အမျိုးသားကိုယ်ကို ကန်တွန်းကာ သက်ပြင်းချသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထို ကြာကူလီငနဲမှာ အခြားသူ မဟုတ်၊ ဂျဲလ်ကာ၏ တစ်ပူးတွဲတွဲ နေလာခဲ့ကြသည့် မောင်ဝမ်းကွဲတော်သူ ဖြစ်နေသည်။

ဂျင်လည်း အသံ မကြားရအောင် မီးဖိုချောင်ထဲ ပြန်လာခဲ့ပြီး နောက်ဖေးတံခါးမှ အပြင်ထွက်ခဲ့သည်။ ခြံထဲရှိ မြင်းသောက်ရေဇလား ကြီးဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူက ဇလားကြီးအစွန်း၌ တင်ပါးလွှဲထိုင်လိုက် သည်။ လမင်းကြီးမှာ ဘော်ငွေရောင်လို ရွန်းမြနေသည်။ ဖိုးရွှေလမင်း ကြီး၏ အရိပ်မှာ ရေထဲ အထင်းသား ပေါ်နေသည်။ ရေထဲမှာ မြင်းရေ သောက်ရင်း ပါးစပ်ထဲမှ ကျကျန်ခဲ့သော ကောက်ရိုးမျှင်များကိုလည်း အထင်းသား တွေ့လိုက်ရသည်။ ခြင်တွေကလည်း ရေဇလားအနီး ဝဲပျံ နေကြသည်။ ရေဇလားအောက်ခြေနား၌ ရေညှိတွေ စိမ်းစိုနေသည်ကို ဘာရယ်မသိ ငေးကြည့်နေမိသည်။

ဂျင် တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်၍ ငိုလိုက်ပါသည်။ သူ့အတွေးတို့ အတိတ်ဆီသို့ လွင့်ပျံသွားခဲ့သည်။

ယခုလို နွေလရက်များ ဖြစ်လေသည်။ ထိုစဉ်က သူ့အသက်မှာ ကလေးအရွယ် လူမမည်၊ သူ့ဖခင်က ဝက်သတ်ပြီး၊ မိခင်ဖြစ်သူက ဝက် သေ၏ လည်ချောင်းမှ သွေးများ ဆေးကြောရန် ဘာလီပုံးဖြင့် ရေယူပေး သည်။ ပြီးတော့ သွေးတွေ သူမ အဝတ်အစားတို့ကို စွန်းထင်းမှာစိုး၍ ဝေးဝေးမှ ရပ်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ဂျင်လည်း အတွေးရပ်ကာ မြင်းသောက်ရေကန်ထဲ သူ့လက်ကို ထိုးနှစ်လိုက်သည်။ ရေစိုနေသည့် လက်ဖြင့် သူ့နဖူးသူ သုတ်လိုက်သည်။ ထ၍ ရပ်လိုက်သည်။ သူက ခြေဖျားထောက်၍ အိပ်ခန်းဆီသို့ ပြန်သွား ခဲ့ပြန်သည်။ ဂျဲလ်ကာမှာ သူမ လက်မောင်းများ ရွှေလျားလူးလွန့်လိုက်ပြီး မျက်စိမှေးကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သူမ မျက်လုံးအစုံ ပြူး ကျယ်သွားပြီး မျက်ရည်များ လည်နေသည်။ ဂျင်က သူမ မျက်လုံးအစုံကို

စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ရည်းစားလူလူ အုနုကျွဲခတ် ခံရလေပြီ။ ဂျင် အသိ စိတ်တို့ ကွယ်ပျောက်သွားသည်။ အကြောင်းအကျိုး၊ အမှားအမှန် မစဉ်းစားတော့၊ ဒေါသရှေ့ထားလေပြီ။

ဂျင်က ရှိုင်ဖယ်သေနတ်ကို မောင်းတင်လိုက်သည်။ ကလစ် ဟူသောအသံ အိမ်ထဲ ဟိန်းထွက်သွားသည်။ ခုတင်ပေါ်မှ ကြာကူလီ လန့်နိုးသွားသည်။ ဂျင်၏ လက်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ယင်နေသည်။ သူက သေနတ်ကို ပခုံးထောက်၍ လက်တွေ ငြိမ်သွားအောင် ထောက်ထားလိုက်သည်။ ချိန်သီးကွင်းထဲမှ ထိုသူ၏ မျက်ခုံးနှင့် ဆံပင်စပ်ကြား တည့်တည့်ကြီး မြင်နေရသည်။ မြင်ကွင်းထဲမှ ထိုသူ၏ သဏ္ဍာန်မှာ ယိမ်းထိုးလှုပ်ရှားနေပြီး ငြိမ်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ သေနတ်ပြောင်းမှ ကျည်ဆန်တစ်တောင့် ပေါက်ကွဲထွက်သွားသည်။ မွေ့ရာမှာ ဖွာခနဲ ပေါက်ထွက်သွားသည်။ ထိုသူ၏ နဖူးတွင် ကျည်ရာမည်းမည်းကလေး တစ်ပေါက်ကို သွေးမထွက်ဘဲ တွေ့လိုက်ရသည်။ သူ့နောက်ဘက် ခေါင်းအုံးပေါ်၌ ဦးနှောက်များ ပွင့်ကျနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုင်ခုံ၏ လည်ချောင်းထဲမှ တအစ်အစ် မြည်သံကြားလိုက်ရပြီး ခြေတွေ၊ လက်တွေ အကြောဆွဲ တွန့်လိမ်သွားကာ ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ ဂျင်က ဂျဲလ်ကာဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူမ နှာခေါင်း ပွစိပွစိ လှုပ်နေသည်။ မျက်လုံးအပြူးသားနှင့် ရှိုင်ဖယ်သေနတ်ဒင်ကို ကြည့်နေသည်။ သူမက တအိအိ ငိုနေသည်။

ဂျင်လည်း ယခုမှ ကြောက်လန့်လာသည်။ မီးဖိုကြမ်းပြင်ကို ခြေဆောင့်နင်းရင်း မြင်းရေကန်ဆီသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ သူ့ရင်ထဲ ဗလောင် ဆူနေသည်။ ဦးထုပ် ဆွဲချွတ်လိုက်ပြီး ရေထဲ ခေါင်းနှစ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် မြေပြင်ပေါ်သို့ အော့အန်ချလိုက်ပါသည်။ အိမ်ထဲမှ ဂျဲလ်ကာ၏ ရွှေ့လျားသံများ ကြားနေရသည်။ သူမ၏ တအိအိ ငိုသံသဲ့သဲ့ ကြားနေရသည်။ ဂျင် ထရပ်လိုက်သည်။ တစ်ကိုယ်လုံး နူးအိပျော့ခွေစွာ ခံစားလိုက်ရသည်။

သူက နွားခြံကို ဖြတ်၍ စားကျက်ဆီသို့ လာခဲ့သည်။ လေချွန်သံ ပေးလိုက်ရာ ကုန်းနီးတပ်ထားသော သူ့မြင်းကြီး အနားရောက်လာခဲ့သည်။

မြင်းပေါ် ခုန်တက်ပြီး ချိုင့်ဝှမ်းဆီသို့ စီးနင်းဆင်းလာခဲ့သည်။ သူနှင့် မြင်း အရိပ်မည်းမည်းကြီး လမ်းပေါ် ထိုးကျနေသည်။ လမှာ ကောင်းကင်အမြင့် ဆုံး၌ ရောက်ရှိနေသည်။ ခွေးတစ်အုပ်၏ အဆက်မပြတ်ဟောင်းသံ ကြား နေရသည်။

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်းတွင် လေးဘီးတပ် မြင်းရထားတစ်စီး မြင်းခွာသံ လေးဖက်ချ၍ မွေးမြူရေးနွားခြံဆီသို့ ဝိုင်းလာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ကြက်တွေ လန့်ဖျပ်ကာ ဖရိုဖရဲ ထပြေးကြသည်။ လက်ထောက် မြို့ပိုင်မှာ မှုခင်းဆေးဘက်ဆိုင်ရာ အရာရှိတစ်ဦးနှင့်အတူ မြင်းရထား နောက်တန်းခုံ၌ ထိုင်လျက် လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည်။ ဂျင်မှာ မြင်းရထားနှင့် ယှဉ်တွဲ၍ သူ့မြင်းနှင့် စီးနင်းလိုက်ပါလာခဲ့သည်။ လက်ထောက်မြို့ပိုင်က မြင်းရထားဘရိတ်ကို ဆွဲရပ်လိုက်သည်။ ရထားပေါ်မှ ဆင်းခဲ့ကြသည်။

ဂျင်က သူတို့အား မေးလိုက်သည်။

“ကျုပ်လည်း အိမ်ထဲဝင်လိုက်ဖို့ လိုသေးလား၊ တတ်နိုင်ရင်တော့ အခင်းဖြစ်နေရာကို ပြန်မကြည့်ချင်တော့ဘူး”

မှုခင်းဆရာဝန်က ပျာပျာသလဲဖြင့် . . .

“အိုး အဲလိုမျိုး မလိုပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ အခင်းဖြစ် အနေအထားကို လေ့လာရုံတင်ပါ”

ဟု ပြောသည်။ ဂျင်က မြင်းသောက်ရေကန်ဆီသို့ ခြေဦးလှည့် လိုက်ရင်း လှမ်းပြောလိုက်ပါသည်။

“ကျုပ် မျက်နှာလေး ဘာလေး သစ်ချေဦးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ရော” အရာရှိတို့ အိမ်ထဲ ဝင်သွားခဲ့ကြသည်။ မိနစ် အနည်းငယ်ကြာပြီး နောက် အလောင်းကြီးကို အဝတ်နှင့်ပတ်၍ အဝတ်ပုခက်ဖြင့် အပြင် ထုတ်လာခဲ့ကြသည်။ မြင်းရထားနောက်တွဲထဲ ထည့်လိုက်ကြသည်။ ဂျင်က သူတို့ဆီ ပြန်လာခဲ့သည်။

“ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျုပ်ပါ အိမ်ထဲ လိုက်ခဲ့ရမလား”

“ခင်ဗျား ဇနီး ဘယ်မလဲ မစ္စတာမိုး”

လက်ထောက်မြို့ပိုင်က သူ့အား မေးလိုက်သည်။

“အဲဒါတော့ မပြောတတ်တော့ဘူး၊ ဒီအနီးအနားမှာပဲ ရှိမှာပေါ့”

သူက ပြန်ဖြေသည်။

“သူမကိုပါ ခင်ဗျား မသတ်ခဲ့ဘူးဆိုတာ သေချာရဲ့လား။”

“အား မဟုတ်တာ၊ လက်ဖျားနဲ့တောင် မထိရပါဘူး၊ သူမကို မတွေ့တွေ့အောင်ရှာပြီး ဒီကနေ့ညနေ အရောက် လာပို့ပါမယ်၊ စိတ်ချပါ။ ဒါလည်း ခင်ဗျားတို့နဲ့ ကျုပ် ပြန်မလိုက်ရဘူးဆိုရင် ပြောတာပါ။”

“ခင်ဗျားရဲ့ ထွက်ချက်ယူဖို့ အရေးကြီးတယ်”

မှုခင်းဆရာဝန်က ပြောလိုက်ပါသည်။

“ခင်ဗျားကို မျက်ခြည်မပြတ် ကြည့်နေတယ် ဆိုတာလည်း သတိရဦး၊ သိတယ်နော်၊ လူသတ်မှုနဲ့ ခင်ဗျားကို ဥပဒေအရ စွဲချက်တင်ရမှာပဲ၊ နို့ပေမယ့် ဒီစွဲချက်ဟာလည်း ကွင်းလုံးကျွတ် လွတ်သွားမှာပါ။ ဒီနယ်တစ်ဝိုက်မှာတော့ အစဉ်အလာလို ဖြစ်နေတာပဲ။ မဆန်းပါဘူး၊ ခင်ဗျား ဇနီးကိုသာ တွေ့အောင်ရှာပေတော့ မစွတာမိုး။”

“ကျုပ် သူ့ကို ရိုက်လား၊ နှက်လားလည်း မလုပ်မိပါဘူးဗျာ”

ဂျင်က ပြန်ပြောလိုက်သည်။

သူက လက်ထောက်မြို့ပိုင်တို့ မြင်းရထား ထွက်ခွာသွားသည်ကို မျက်စိတစ်ဆုံး စောင့်ကြည့်နေခဲ့သည်။ မြေမှုန့်တွေကို ခြေဖြင့် ကျိုး၍ ကန်ပစ်လိုက်သည်။ ပူပြင်းလှသော ဇွန်လနေ့သည် တောင်ကုန်းတွေပေါ် ရောက်လာသည်။ သူတို့အိပ်ခန်း မှန်ပြတင်းတို့မှ အလင်းရောင်တို့မှာ မျက်စိကျိန်းအောင် လင်းလက်နေသည်။

သူက အိမ်ထဲသို့ အေးဆေးစွာ ဝင်လာခဲ့သည်။ နွားရိုက်ကြိမ်လုံးကြီး တစ်ချောင်း ဆွဲထုတ်ယူလိုက်သည်။ သူက ခြံစည်းရိုးကိုဖြတ်ကျော်ကာ စပါးကျိရှိရာသို့ လာခဲ့သည်။ ကောက်ရိုးစင်ပေါ်သို့ လှေကားမှ တက်ခဲ့သည်။ ခွေးညည်းသံလို တအိအိ ငိုနေသည့် ဂျဲလ်ကာ၏ အသံကို ကြားရသည်။ တစ်အောင့်အကြာ၌ ဂျင်သည် အထပ်ခိုးပေါ်မှ ဇနီးဖြစ်သူဂျဲလ်ကာအား ပခုံးပေါ်ထမ်းလျက် အောက်ပြန်ဆင်းလာခဲ့သည်။ မြင်းသောက်ရေကန်အနီး မြေပြင်ပေါ် အသာအယာ ချလိုက်သည်။ သူမ တစ်ခေါင်းလုံး ကောက်ရိုးဖြင့် ရှုပ်ထွေးနေသည်။ သူမ၏ မျက်ဝန်းပြာကြီးများက သူလုပ်ကိုင်နေသမျှ လိုက်ကြည့်နေသည်။

“ရှင် သိပ်ကို ရက်စက်တယ်၊ ကျွန်မကို တကယ် ရိုက်တယ်နော်”
သူက ခေါင်းညိတ်ဝန်ခံလိုက်သည်။

“အေး မင်းကို မသတ်မိတာ ကံကောင်း”

နေမင်းကြီးမှာ မြေပြင်ပေါ် ပူပြင်းလှသော ရောင်ခြည်များ ဖြာဆင်းနေသည်။ ယင်မမဲရိုင်း တစ်ကောင်စ နှစ်ကောင်စ သွေးညှိနံ့ရ၍ ဝဲပုံနေကြသည်။ ဂျဲလ်ကာ၏ ထူထူအမ်းအမ်း နှုတ်ခမ်းနှစ်မြွာမှာ ကြိုးစား၍ ပြုံးလိုက်ပါသည်။

“ရှင် ထမင်းရော စားပြီးပြီလား”

“ဟေ့အေး လုံးဝကို မစားရသေးပါဘူး”

“ဒါဆို ရှင့်ဖို့ ကြက်ဥကြော်လိုက်မယ်လေ”

ပြောပြောဆိုဆို ဂျဲလ်ကာ မချိမဆန့် ရုန်းကန်ထလိုက်သည်။

“နေဦး ငါ တွဲခေါ်မှာပေါ့”

ဂျင်က ပျာပျာသလဲ ပြောလိုက်သည်။

“မင်း ခါးက အကျီ ငါကူချွတ်ပေးမယ်၊ အဲဒါကြီးက မင်းကျောပေါ်က အနာကို တိုက်တိုက်နေတော့ နာမှာပေါ့”

“နေပါစေ ကျွန်မဘာသာ ချွတ်လို့ ရပါတယ်”

သူမ အသံထဲ၌ ထူးဆန်းသော ဆင်ခြေသံ ပါနေသည်။ သူမ၏ မျက်နှက်ကြီးများ သူ့ကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ တစ်ခဏလောက် ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် အိမ်ထဲသို့ ထော့နင်းထော့နင်းဖြင့် ဝင်သွားသည်။

ဂျင်မှာ ရေလေးကြီးအစွန်း တင်ပါးလွှဲထိုင်နေရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မီးခိုးခေါင်းတိုင်မှ မီးခိုးများ တလူလူ ထွက်လာပြီး လေထဲပျံ့လွင့်သွားကြသည်။ အချိန် အနည်းငယ်အကြာ၌ မီးဖိုဆောင်ထဲမှ ဂျဲလ်ကာ သူ့အား လှမ်းခေါ်သံ ကြားလိုက်ရသည်။

“ဂျင် လာလေ၊ မနက်စာ စားရအောင်”

ကြက်ဥကြော်များနှင့် ဝက်ပေါင်ကျပ်တင်ခြောက် ထူထူကြီး လေးချပ် ပူပူနွေးနွေးကို ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ဖြင့် ထည့်ထားသည်။

“ကော်ဖီတော့ နှပ်တုံး၊ ခဏကြာရမှာ”

ဂျဲလ်ကာက ပြောသည်။

“မင်းရော မစားဘူးလား”

“ဟင့်အင်း ခုမစားသေးဘူး၊ ကျွန်မ ပါးစပ်တွေ ပြုစုတ်နေလို့ သိပ် နာနေတယ်လေ”

ဂျင်က ဇနီး ချက်ကျွေးသည့် ကြက်ဥကြော်များကို အားရပါးရ လွေးလိုက်သည်။ သူ့ဝမ်းတစ်ခုလုံး ဆာလောင်မွတ်သိပ် ဟာနေသည်။ သူက စားရင်း ဂျဲလ်ကာအား လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ သူမ၏ နက်မှောင်ပြီး ပိတုန်းရောင်လို တောက်ပနေသည့် ဆံကေသာမှာ အကျအန ဖြိုးထား သည်ကို တွေ့ရသည်။ ခါး၌လည်း ဘလောက်အင်္ကျီဖြူဖြူ အသစ်တစ် ထည် လဲလှယ်ဝတ်ဆင်ထားသည်။

“ငါတို့ ဒီနေ့ ညနေပိုင်း မြို့သွားကြရအောင်”

ဂျင်က ပြောလိုက်ပါသည်။ သူက ဆက်ပြောသည်။

“သစ်သားအော်ဒါ မှာရအောင်လေ၊ ငါတို့ တောင်ကြားအောက် ဘက်မှာ အိမ်အသစ်တစ်လုံး ထပ်ဆောက် နေကြရအောင်လား ရှင်မရေ” ဂျဲလ်ကာ၏ မျက်လုံးအစုံမှာ အိပ်ခန်းတံခါးဆီ ရောက်သွားပြီး သူ့မျက်နှာဆီ ပြန်ရောက်လာခဲ့သည်။

“ဟုတ်ကဲ့”

သူမက ပြန်ဖြေသည်။

“အဲဒါလည်း ကောင်းတာပေါ့”

သူမက ထောက်ခံလိုက်ပြီး နောက်ထပ် ဆက်ပြောသည်။

“ရှင် ကျွန်မရဲ့အပြစ်တွေကျေအောင် ထပ်ရိုက်ဦးမှာလား”

“အယ် ငါ နောက်ထပ် မရိုက်တော့ပါဘူးကွာ စိတ်ချ”

သူမ မျက်ဝန်းများ ပြုံးယောင်သန်းသွားသည်။ သူ့နံဘေး ကုလား ထိုင်တွင် ဝင်၍ ထိုင်လိုက်သည်။ ဂျက် သူမ ဆံပင်တွေကို ချစ်စနိုးဖြင့် သပ်ပေးသည်။ ပြီးတော့ ဇက်ပိုးလေးကို ဖွဖွလေး ပွတ်သပ်ပေးလိုက်သည်။

ရုဒ်ယာ့ဒ်ကစ်ပလင်

RUDYARD KIPLING

ရုဒ်ယာ့ဒ်ကစ်ပလင်မှာ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး စာရေးဆရာများထဲမှ ပထမဦးဆုံး စာပေဆိုင်ရာ နိုဗယ်လ်ဆုရှင် ဖြစ်သည်။ သူသည် သူ့ခေတ် သူ့အခါက စာရေးဆရာတွေထက် စာပေနှင့် ပညာရပ်ဆိုင်ရာ ဂုဏ်ထူး ဘွဲ့ထူးများ ပိုမို ရရှိကောင်း ရရှိမည် ဖြစ်၏။ ယင်းဘွဲ့ထူး၊ ဂုဏ်ထူးတို့မှာ အော်ဒါအော့ဖ်မရစ် (Order of Merit) ခေါ် ဂုဏ်ထူးဆောင်ဘွဲ့ (ယင်းဘွဲ့ကို လက်မခံ ငြင်းပယ်ခဲ့သည်)၊ စာပေဆိုင်ရာ တော်ဝင်အသင်းကြီး၏ ရွှေတံဆိပ် (ယခင်က စာရေးဆရာကြီး ဆာဝေါလ်တာစကော့၊ ဂျော့မရီ ဒစ်ချ်နှင့် သောမတ်စ်ဟာဒီတို့သာ ရရှိခဲ့သော ဂုဏ်ထူး၊ ဘွဲ့ထူး ဖြစ်သည်) နှင့် အောက်စ်ဖို့ ကင်းဘရစ်ချ်၊ အီဒင်ဘတ်ချ်၊ ဒါဟမ်၊ မက်ဂီလ်၊ အေသင်၊ ပဲရစ်နှင့်စရပ်စ်ဘတ်ချ် တက္ကသိုလ်တို့မှ ချီးမြှင့်သော ဘွဲ့ဒီဂရီတို့ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ရုဒ်ယာ့ဒ်ကစ်ပလင်သည် ကျူးကျော်လို၊ တိုက်လိုခိုက်လိုသည့် နယ်ချဲ့ဝါဒီ တစ်ယောက်ပီပီ အမြဲတစေ နိုင်ငံရေးအငြင်းပွားမှု၌ အကြမ်းဖက်ရေးကို ဗဟိုပြုထားသူ ဖြစ်၏။ သူသည် နေလိုလနယ် ထင်ရှားသော အင်္ဂလိပ်စာပေသမားများအနက် တစ်ဦး အပါအဝင် ဖြစ်ကြောင်း ယုံမှားသံသယရှိဖွယ် မရှိတော့ချေ။ မှုခင်းစာပေများ ရေးသားခဲ့ကြောင်းကိုမူ ယနေ့တိုင် လုံးဝနိုးပါး မသိကြချေ။ သူ၏ (Strickland) အကြောင်း ရေးသားထားသော ဝတ္ထုများဆိုလျှင် စုံထောက်ဝတ္ထု အမျိုးအစားထဲ ပါဝင်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

သွားခဲ့ကြသည်။ ကစ်ပလင်၏ အိန္ဒိယနှင့် စစ်သားဘဝ အတွေ့အကြုံ၊
ဝတ္ထုများ ဆိုပါလျှင် ဟာသရသနှင့် ရင်သိမ့်တုန် ကြောက်စရာ လန့်စရာ
ရသ သာမက ခြောက်လှန့်မှုနှင့် လူသတ်မှုတို့လည်း ပါဝင်လေသည်။

သင်္ဘောဆလင်ပန်ဘီ

THE LIMITATIONS OF PANBE SERANG

အခင်းဖြစ် အမှု၏ အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို စဉ်းစားကြည့်မည် ဆိုလျှင် သူ့ကျူးလွန်နိုင်သည့် ပြစ်မှုဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်လောက်ပေသည်။ သို့သော် ဆလင်ပန်ဘီမှာ မသေမချင်း ကြိုးပေးအသတ်ခံခဲ့ရပြီး နာကီး မှာလည်း သေဆုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သော သုံးနှစ်ကာလက ဖြစ်ပါသည်။ သင်္ဘောကြီး ဆာဘ ရပ်မှာ ဧဒင်မြို့ဆိပ်ကမ်း၌ ကျောက်မီးသွေး ဖြည့်တင်းနေသောအချိန် ဖြစ်ပြီး ရာသီဥတုမှာ အလွန်အလွန် ပူပြင်းလှသည်။ ကျောက်မီးသွေးထိုး သမား နာကီးမှာ အာဖရိက အရှေ့ကမ်းရိုးတန်း ကမ်းလွန်ပင်လယ်တွင်းရှိ ဇန်ဇီဘာကျွန်းသားတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။ သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ ၀၀ဖိုင်ဖိုင် ဖြစ်သည်။ သင်္ဘောကုန်းပတ်အောက် အနက်ပေ (၃၀) ဝမ်းဗိုက်အတွင်းရှိ ဘိုင်လာဒုတိယမီးဖို၌ ကျောက်မီးသွေးထိုးရသူ မီးထိုးသမား ဖြစ်သည်။ ယနေ့၌ သူသည် ကမ်းတက်အားလပ်ခွင့် ရခဲ့သည်။

သူတို့ မီးထိုးသမားများက မီးထိုးအလုပ်သမားကို ဆီးဒီးဘိုင်းဟု ခေါ်ဝေါ် သမုတ်ထားကြသည်။ သူ့သခင် ဆာယစ်ဘာဂတ်ရှ်မှာ လက် တစ်ဖက်စီ၌ အရက်ပုလင်းတစ်ပုလင်းစီ ကိုင်စွဲထားသည်။ သင်္ဘောဝမ်း ဗိုက်တွင်းဆင်းသည့် ရှေ့ဘက်တံခါး လက်ရန်းသံတိုင်ပေါ်ထိုင်ရင်း ငါး ခြောက်ဖုတ်နှင့် ကြက်သွန်ဥနီ နှစ်ခုကို အမြည်းလုပ်၍ အရက်မော့ကာ အပျော်ကြီး ပျော်နေသည်။ ပါးစပ်မှလည်း သူ့ဝေးရပ်မြေ ဇာတိကျွန်း

ဇန်ဇီဘာသီချင်းကို သီကျူးနေသည်။

သူ့စားသောက်နေသည့် အစားအစာမှာ အရှေ့အိန္ဒိယသင်္ဘော သားခေါင်းဆောင် ဆလင်ခေါ် လှေသူကြီးပန်ဘီပိုင်သည့် အစားအစာ ဖြစ်သည်။လှေသူကြီးမှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ထမင်းဟင်းချက်ပြီး စားဖို့သောက်ဖို့ ပြင်ဆင်ပြီး သူများဆီမှာ ဆားသွားတောင်းနေတုန်း နာကီးက မတောင်းဘဲ သူ့ထမင်းဟင်းကို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ် နှိုက်စားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆားယူပြီး ပြန်အလာ နာကီး၏ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် မည်းမည်းသည်းသည်း လက်ကြီး ဖြင့် သူ့ပန်းကန်ထဲ နှိုက်စားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ပန်ဘီ ဒေါကန် သွားခဲ့သည်။

လှေသူကြီး ဆလင်တစ်ယောက်သည် သင်္ဘောမီးထိုးသမားတစ် ယောက်ထက် အဆင့်မြင့်သော်လည်း မီးထိုးလစာမှာ သူ့ထက် များပြား လေသည်။ဆလင်ပန်ဘီမှာ သင်္ဘောတစ်စီးလုံး လူချစ်လူခင် ပေါလှသည်။ သင်္ဘောကျောက်ချ ကမ်းကပ်ပြီး မ,စရာ ပြုစရာရှိလျှင်လည်း အလွန် ဖင်ပေါ့တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သင်္ဘောစီး ခရီးသည်တို့ ပျင်းရိငြီးငွေ့ နေလျှင်လည်း သူက အပျော်အပြက် လုပ်တတ်သည်။ အဖြူ ဆွတ်ဆွတ် ပိတ်ပါးအင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီဝတ်ပြီး ဧရာမခေါင်းပေါင်း ပဝါအနီကြီး ပေါင်း ကာ ခရီးသည်တို့၏ သားသမီးကလေးသူငယ်တို့နှင့် ဆော့ကစားလေ့ ရှိသည်။ ခရီးသည်တို့က သူ့အား မုန့်ဖိုးပဲဖိုး ပေးကြသည်။ယင်း အပိုင်ငွေ ကလေးတွေကို စုထားပြီး ဘုံဘေ သို့မဟုတ် ကာလကတ္တား သို့မဟုတ် ပိနဲမြို့သို့ ထိုသင်္ဘောကပ်ပြီဆိုလျှင် ကမ်းပေါ်တက်၍ သုံးကာဖြုန်းကာ အပျော်ကြူးလေ့ ရှိလေသည်။

“စည်ပိုင်း အဝတ်ပတ်ထားသလို အချိုးအချိတ် မကျတဲ့ ဝက်ပုပ် ငမည်းကောင် မင်းက ရာရာစစ ငါ့ထမင်း နှိုက်စားရသလားကွ”

ပန်ဘီ ခပ်ချဉ်ချဉ်ဖြင့် ဖိဟောက်လိုက်သည်။ ပန်ဘီ၏ လေသံမှာ မြေထဲပင်လယ်အရှေ့ပိုင်းသား လေသံမျိုး ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ အက်ဘလစ်ရဲ့သား (အက်ဘလစ် ဆိုသည်မှာ မွတ်စလင် နိပါတ်တော်က အလ္လာအရှင်မြတ်မှ မောင်းထုတ်ခံရသည့် မိစ္ဆာနတ်ဆိုး ဖြစ်သည်) မျောက်မျက်နှာနဲ့ကောင်၊ ငါးမန်းခြောက်အသည်း၊ ဝက်ကောင်

ငါ့ ဘာကောင်မှတ်လို့လဲ၊ ငါဟာ စူလတန်ဘေးယစ်ဘာဂတ်ရှ် ဆိုတာ ငါပဲ မှတ်ထား၊ အရှင်သခင်ဘုရင်ကွ၊ ဒီသင်္ဘောတစ်စီးလုံးရဲ့ ဦးစီးချုပ်ပဲ၊ မင်းရဲ့ အမှိုက်သရိုက်တွေ ယူသွားစမ်း”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် နာကီးက သူ့စားပြီးသား သတ္တုထမင်းပန်းကန် ကို ပန်ဘီလက်ထဲ ပစ်ပေးလိုက်သည်။

ပန်ဘီ အမျက်ခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားတော့သည်။ အနားရှိ ရေလုံထဲမှ ရေတွေ နာကီး၏ ခေါင်းမွေးစုတ်ဖွား ဦးခေါင်းပေါ် လောင်းချ လိုက်ပါသည်။ နာကီးလည်း သူ့အား ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားရပုံ၊ မလားဟု ခါးကြားဓားအိမ်ထဲမှ ဓားမြှောင်ထုတ်ပြီး ပန်ဘီ၏ ခြေသလုံးကို ထိုးစိုက်ချလိုက်သည်။ ပန်ဘီလည်း မခံမရပ် ဒေါသ ပေါက်ကွဲကာ ခါးထဲမှ ဓားဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် သူ့လက်ထဲမှ ဓားကို နာကီးကလှမ်းပုတ် ချလိုက်ရာ မည်းမှောင်နေသည့် သင်္ဘောဝမ်းဗိုက်ထဲ ကျသွားတော့သည်။

သူတို့နှစ်ဦး စကားများ ရန်ဖြစ်နေကြသည်ကို ကောင်းကင်မှ ထွန်းလင်းနေသော လမင်းကြီးမှတစ်ပါး မည်သူမျှ မမြင်လိုက်ကြချေ။ သင်္ဘော အရာရှိများမှာ ကျောက်မီးသွေး သင်္ဘောပေါ် တင်နေသည့် နေရာ၌ အလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။ ခရီးသည်တို့မှာ သူတို့အခန်းထဲ၌ လှိုင်းမူးသည့် အရသာကို ခံစားနေကြရသည်။

“အေး ကောင်းပြီ”

ပန်ဘီက သူ့ခြေသလုံးမှ ဓားဒဏ်ရာကို ပတ်တီးစည်းနှောင်ရင်း နာကီးအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဒီကိစ္စ နောက်ကျမှ မင်းနဲ့ငါ စာရင်းရှင်းမယ်”

ပန်ဘီမှာ အိန္ဒိယပြည်ဖွား မလေးရှားလူမျိုး ဖြစ်သည်။ စင်္ကာပူ၌ တရုတ်မလေးတစ်ယောက်နှင့် အိမ်ထောင်ပြုခဲ့သည်။ ထို့ပြင် မဒရစ်မြို့၌ လည်း ကြက်သည် မဟာမေဒင်ဘာသာဝင်တစ်ဦးနှင့် ညားခဲ့သေးသည်။ အင်္ဂလိပ်သင်္ဘောသားတို့မှာ စာတိုက်နှင့် ကြေးနန်း အပိုစရိတ်များကြောင့် သူ့လောက် မိန်းမများများ မယူနိုင်ကြချေ။ သို့သော် ဒေသခံတိုင်းရင်းသား သင်္ဘောသားတို့အဖို့ ဤအခွင့်အရေးကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ ရရှိကြလေသည်။ အနောက်တိုင်း တားမြစ်ပိတ်ပင်ချက်တို့သည် ဒေသခံ အိန္ဒိယလူမျိုးတို့

အပေါ် ဩဇာမညောင်းသည့်အတွက် ဖြစ်ပါသည်။

ပန်ဘီမှာ ဇနီးသားမယား တစ်ယောက်ရှိနေခဲ့သည်ကို မှတ်မိနေ ဦးမည် ဆိုပါလျှင် သူသည် လင်ကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့ ပါသော်လည်း သူသည် မလေးလူမျိုးကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤမျှကောင်းသည့် မလေးတစ်ယောက်အား ရန်စသည်မှာ အလွန် မိုက်မဲ လွန်းသောကိစ္စ ဖြစ်သည်။ ပန်ဘီမှာ သွေးထွက်သံယိုလည်း ဖြစ်ခဲ့ရပြီး သူ့စားမည့် အစားအစာလည်း ဖျက်ဆီးခံခဲ့ရ၏။ ဤသည်မှာ သက်သက် ရန်စ စော်ကားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သူ့စိတ်ထဲ ရန်ငြိုးဖွဲ့ထားတော့သည်။

နောက်နေ့ နံနက်၌ သင်္ဘောမီးထိုးသမား နာကီးမှာ အိပ်ရာမှ နိုးလာခဲ့ပြီး သူ့ခေါင်းထဲ ဘာမှ အမှတ်မရ။ မနေ့က ဘာတွေ ဖြစ်လို့ဖြစ် ခဲ့မှန်းတောင် မသိတော့ပေ။ သူ့စိတ်ထဲ မနေ့က ဘဝင်မြင့် စိတ်ကြီးဝင်ခဲ့ သော ဇန်ဇီဘာစော်ဘွားဆိုသည့် အတွေးရိပ်တွေ ကြက်ပျောက်ငှက် ပျောက် ပျောက်သွားပြီး ပူပြင်းလှသည့် မီးနှင့် နပန်းလုံးနေရသော သင်္ဘော ကျောက်မီးသွေး မီးထိုးသမားတစ်ယောက်သာ ဖြစ်ခဲ့တော့သည်။ သူလည်း သင်္ဘောဘိုင်လာခန်းထဲ မနေနိုင်တော့၍ ကုန်းပတ်ပေါ် ပြေးတက်ပြီး သူ့ကိုယ်ပေါ် ဝတ်ထားသော ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီနှင့် ဂျာကင်ကို ဇစ်များဖြုတ် ကာ လေညင်းခံလိုက်ပါသည်။ ထိုစဉ် ဓားကောက်တစ်စင်း လေထဲပျံဝဲလာ ခဲ့ပြီး သူ့ယာဘက်ချိုင်းကြားထဲမှ ဖြတ်သန်းသွားကာ စားဖိုဆောင် သစ်သား တံခါးဘောင်သို့ လက်မဝက်ခန့် ပြေးဝင်စိုက်သွားခဲ့သည်။ သူ သင်္ဘောအောက် ထပ်သို့ ပြေးဆင်းသွားရင်း ထိုလက်နက် မည်သူ့ လက်နက်ပါနည်းဟု စဉ်းစားလာခဲ့သည်။

နေ့လယ် ၁၂-နာရီအချိန် ရှိပြီဖြစ်၍ သင်္ဘောသားအားလုံး နေ့လယ် စာထမင်း စားနေကြသည်။ နာကီးလည်း သင်္ဘောသားတွေ အလယ်သို့ တိုးဝင် လာသည်။ သူက သဘောထားကြီးစွာဖြင့် ရွှေရင်အေးတရား ဆိုလေသည်။

“သင်္ဘောသားသူငယ်ချင်းတို့၊ မနေ့ညက ကျုပ် လူမှန်းမသိအောင် ကို တစ်အား မှူးသွားခဲ့တယ်။ ခုမနက် အိပ်ရာကနိုးတော့ ငါ တစ်ယောက် ယောက်ကို စော်ကားမော်ကား ပြောမိဆိုမိခဲ့တယ် ဆိုတာတော့ သိနေတယ် သူငယ်ချင်းတို့၊ ဘယ်သူ့ကို ပြောမှားဆိုမှား ပြုခဲ့မိမှန်းတော့ မသိဘူး။

အဟုတ် ပြောတာပါ။ ငါ သူနဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ငါ အရက် အလွန်အကျွံ မူးလို့ ပြောမှားဆိုမှား ဖြစ်သွားတာကို ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ချင်လို့ပါ သူငယ်ချင်းတို့”

ပန်ဘီက သူ့အပေါ် အခဲမကျေသေး၊ နာကီး၏ ဟင်းလင်းပွင့်နေ သော ရင်အုပ်ဆီသို့ တစ်ဟုန်ထိုး ညှာဖြောင့်လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းရန် ချိန်ဆကြည့်သည်။ ယင်းသို့ ထိုးလိုက်ပါက သူ့ရင်ရိုး ကျိုးသွားမည်မှာ သေချာသည်။ သူ့နံရိုးကို ချိုးဖို့ဆိုသည်မှာ မလွယ်။ သူ့အိပ်မောကျနေ ခိုက်ဆိုလျှင် လွယ်လွယ်နှင့် ချိုးပစ်နိုင်သည်။ သူသာ နာကီးအား အသေ တိုက်ခိုက်ထိုးသတ်ပါက အခြား သင်္ဘောသားတွေလည်း တစ်ခွန်းတစ်ပါဒမျှ ဟကြမည် မဟုတ်ချေ။ သူတို့မျက်နှာများလည်း မှင်သေနေကြမည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာ အရှေ့တိုင်းသားတို့၏ ဓလေ့ပင် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး ကုန်ကုန်ပြောရလျှင် ကိုယ့်အနီးဝန်းကျင်၌ လူသတ်မှု ဖြစ်နေ စေဦး သူတို့နှင့် မဆိုင်သလို ဘာသိဘာသာ နေကြမည် ဖြစ်၏။ နာကီးမှာ အာဖရိကတိုက်သားဖြစ်၍ လူတွေ၏ အကျင့်စရိုက်ကို နားမလည်နိုင်၊ အာဖရိကသား နီဂရိုးကြီး နာကီးလည်း ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ဘွိုင်လာခန်းဆီသို့ မီးထိုးရန် ပြန်ဆင်းသွားခဲ့သည်။ သင်္ဘောသားများ ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ် နည်းအကြောင်း ရောက်တတ်ရာရာ ပြောနေကြသည်။

သူတို့ မီးသင်္ဘောကြီး ဆာဘရယ်မှာ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဘုံဘေမြို့သို့ ဦးတည်ခုတ်မောင်းနေသည်။ မီးထိုးသမားကြီး နာကီးမှာ ဘွိုင်လာခန်းထဲမှ အပူဒဏ်ကို မခံမရပ်နိုင်၍ မကြာမကြာ ကုန်းပတ်ပေါ်တက်၍ လေကောင်း လေသန့်ရှူရင်း လေညင်းခံလေ့ ရှိသည်။

အစကတော့ ကြုံကြိုက်မှုဟု သူ့စိတ်ထဲ ထင်မှတ်ခဲ့သော လုပ်ကြံမှု တို့မှာ သေစေလို၍ မတော်တဆ အသွင် ဖန်တီးလုပ်ကြံနေခြင်း ဖြစ် ကြောင်း အတပ်သိလိုက်ပါတော့သည်။ မှန်သည်။ တစ်ခါက ကရိန်းဝန်ချီ စက်ကြီး သူဦးခေါင်းနှင့်တစ်ပေအကွာ ပွတ်ဆွဲကာ ပြုတ်ကျခဲ့သည်။ ဓားပျံ နှင့် တစ်ခါ အပေါက်ခံရသည်။ ကံကောင်း၍ အောက် (၁၅)ပေအနက်ရှိ သင်္ဘောဝမ်းထဲ ပြုတ်ကျခဲ့သည်။ ဤအကြိမ်၌ ယခင်ကလိုပင် ဦးခနံ ပျံသန်းလာသော ဓားပျံတစ်ချောင်း ထိမှန်၍ သွေးထွက်သံယို ဖြစ်ခဲ့ရ

ပြန်သည်။

ထို့ကြောင့် ယင်းသို့ ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံနေသည့် ရန်သူအပေါ် သူ လုံးဝ မကျေနပ်။ ကြာကြာနေလျှင် တစ်နေ့မဟုတ် တစ်နေ့ အသက် သေဖွယ်ရာရှိကြောင်း သူ သဘောပေါက်လာခဲ့သည်။ ဘုံဘေမြို့ဆိပ်ကမ်း သို့ သင်္ဘောဆိုက်သည်နှင့် ခရီးသည် လူအုပ်ကြီးထဲ ရောနှောကာ ခြေရာ ဖျောက်ပစ်ခဲ့သည်။ တစ်လ အကြာ၌ သူတို့ သင်္ဘောကြီး ဘုံဘေမှ ထွက် ခွာသွားခဲ့လေသည်။ အကြံတူ ရန်သူ ဆလင်ပန်ဘီမှာလည်း ထိုမြို့၌ ကျန်ရစ်နေခဲ့သည်။ သို့သော်လည်း ဘုံဘေမြို့မှ သူ့မိန်းမဖြစ်သူ ပူညံပူညံ လုပ်သဖြင့် ဟောင်ကောင်မြို့သို့ ထွက်မည့် သင်္ဘောကြီး စပီချီရင်၌ အလုပ်ဝင်ခဲ့ရပြန်သည်။

တရုတ်ပြည်ဆိပ်ကမ်း၌ သူတို့ သင်္ဘောကြီး စပီချီရင်နှင့်အတူ ဆိုက်ကပ်ထားသော အဲလ်ဆပ်စ်လောရီဂျန်ကုမ္ပဏီ သင်္ဘောများကို တွေ့ ရှိခဲ့သည်။ သို့နှင့် နာကီးသတင်း စုံစမ်းကြည့်ရာ အာဖရိကတောင်ပိုင်း ကိတ်အော့ဂွန်ဟုတ်ကို ဖြတ်၍ အင်္ဂလန်သို့ ထွက်ခွာသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရှိခဲ့ရသည်။ သူ စီးနင်းလိုက်ပါသွားသော သင်္ဘောမှာ ဂရေလော့တီဖြစ် ကြောင်းလည်း သိရှိရ၏။ သို့နှင့် ဝပ်မီးသင်္ဘောဖြင့် ပန်ဘီလည်း အင်္ဂလန် သို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာခဲ့သည်။ နာကီးမှာ ပန်ဘီ စီးခဲ့သော သင်္ဘောကြီး စပီချီရင်ဖြင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံ တာလီကတ်ကမ်းရိုးတန်းသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

“ကျောက်မီးသွေး မီးထိုးသမား သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ကို ရှာ ချင်လို့ပါ”

ကုန်သွယ်ရေးဝန်ထမ်း ဝတ်စုံပြည့် ဝတ်ဆင်ထားသူ လူကြီးလူ ကောင်းတစ်ယောက်က လာရောက်၍ ဆိပ်ကမ်းအရာရှိတို့ထံ စုံစမ်းခဲ့ လေသည်။

“မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းရှာတဲ့ အလုပ်က လွယ်တော့ မလွယ်ဘူး ခင်ဗျ။ ဇန်ဇာသင်္ဘောကျင်းမှာ သူလာတဲ့အထိ စောင့်နေမှပဲ။ သင်္ဘောသား မှန်သမျှ ဒီနေရာကို လာရတာပဲ။ ကျုပ် ပြောတာကိုပဲ စောင့်နေပေါ့ဗျာ”

ဆိပ်ကမ်းအရာရှိ အဖြေမှာ မှန်ကန်ပါသည်။ ကမ္ဘာ့တံခါးပေါက် ကြီး သုံးခု ရှိသည်။ ယင်း တံခါးဝ တစ်ခုခုမှာ စောင့်နေပါက အဏ္ဏဝါခရီး

စုန်ဆန်သွားလာနေကြသူ မည်သူမဆို ဧကန်ရှာဖွေတွေ့ရှိရမည် ဖြစ်၏။

ပထမတံခါးပေါက်မှာ စူးအက်တူးမြောင်း ဆိပ်ကမ်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် သေဘေးနှင့် အလွန် နီးသည့်ရပ်ဝန်းဒေသ ဖြစ်သည်။ ချာရင်း ခရေ့စ် ဘူတာရုံမှာ ဒုတိယဖြစ်ပြီး၊ ကုန်လမ်းခရီးစ လမ်းဆုံ ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး တတိယတံခါးပေါက်မှာ ညွန်ဇာသင်္ဘောကျင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤနေရာ ဒေသသုံးခုမှာ အမျိုးသား၊ အမျိုးသမီး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမတို့ ဧကန်မုချ တွေ့ဆုံကြရမည်။ ထာဝရ ရှာဖွေရမည့် နေရာဒေသများ ဖြစ် သည်။ ထို့ကြောင့် ဆလင်ပန်ဘီလည်း ကျောင်းတော်က ရန်စ သူ့ရန်သူ တော် သင်္ဘောမီးထိုးသမား အာဖရိက တိုင်းရင်းသားကြီး နာကီးအား အပြီးမပြေနိုင်ဘဲ ညွန်ဇာသင်္ဘောကျင်းမှ စောင့်နေလေတော့သည်။ သူ့အား အချိန်ကာလက မည်သို့မျှ မဟန့်တားနိုင်ခဲ့ပါ။ ရက်မှလတွေ ပြောင်းလာခဲ့ သည်။ သူကတော့ ရန်သူတော်အား စောင့်မြဲ စောင့်နေခဲ့သည်။

သင်္ဘောတွေ၊ အမည်မရှိ လှေတွေထဲမှ နာကီးအား ချောင်းမြောင်း စောင့်ခဲ့ပါသော်လည်း သူ၏ အရိပ်အယောင်မျှ မတွေ့ခဲ့ရချေ။ သူ့၌ ငွေဆို၍ ခြူးပြားတစ်ပြားမျှ မရှိတော့၊ သူ့အသိ လူကြီးလူကောင်းက သူ့အား ခရစ်ယာန်ဘာသာထဲ ဝင်ခိုင်းခဲ့သည်။ သင်္ဘောသားများ ဆိပ်ကမ်း ကပ်လာသမျှကို စကား မပီကလာပီကလာ ပြောဆိုနှုတ်ဆက်၍ သင်္ဘော သားများ၊ ခရီးသွားများက သူ့အား ငွေစကြေးစ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲသွားခဲ့ကြ သည်။ ဤသို့ နေရင်းထိုင်ရင်း အချိန်တွေ ကုန်လွန်ခဲ့သည်။

ရှစ်လအကြာ၌ ပန်ဘီမှာ နမိုးနီးယားရောဂါ စွဲကပ်ကာ အိပ်ရာထဲ ဗုန်းဗုန်းလဲခဲ့သည်။ သူ့အား တစ်နေ့ နှစ်ပဲနိခွဲ ပေးရသည့် အပေါစား အခန်းကလေးတစ်ခန်း ငှားပေးထားခဲ့သည်။ သူ့အပေါ် စာနာထောက် ထားသည့် လူကြီးလူကောင်းက သူ့အိပ်ရာနံဘေးထိုင်ကာ သူ့အခြေအနေ ကို လေ့လာအကဲခတ်နေခဲ့သည်။ ပန်ဘီလည်း ကယောင်ကတမ်း ဘာတွေ ပြောနေမှန်းမသိ လျှောက်ပြောနေသည်ကို ကြားရ၏။ တစ်နေ့တခြား အခြေအနေ ဆိုးဝါးလာခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် ပန်ဘီသည် သတိမရတစ် ချက် ရတစ်ချက် ဖြစ်နေရာမှ ပြန်ကာ ကောင်းမွန် သတိရလာခဲ့သည်။ ထိုစဉ် လမ်းထဲမှ အော်ကျယ်အော်ကျယ် ပြောလာသည့် သင်္ဘောကျင်း

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

အရာရှိ၏ အသံပြုကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။

“သူငယ်ချင်း မင်းသိပ်တွေ့ချင်နေတဲ့ ငနဲ ရောက်လာပြီ နာကီး ဆိုတဲ့ ကောင်လေ၊ အေး ဘုရားသခင်က သူ့ကို မင်းဆီ လွှတ်လိုက်တယ်နဲ့ တူပါရဲ့ကွာ”

“အဲဒီ နာကီး ဆိုတဲ့လူဟာ သူတို့လူမျိုးနဲ့ တူပါရဲ့၊ ဒါကြောင့် ပန်ဘီက တွေ့ချင်နေတာ”

လူကြီးလူကောင်း အမျိုးသားကြီးက ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် အခန်း ပြင်ထွက် သံကုန်ဟစ်အော်ခေါ်လေသည်။

“ဟေ့ နာကီး၊ လာပါဦးဗျို့”

မီးပူတိုက် ကော်မကျိုးသည့် ရှုပ်အင်္ကျီအဖြူနှင့် အသစ်ကျပ်ချွတ် ဝတ်စုံကို အကျအနု ဝတ်ဆင်ထားပြီး တောက်ပြောင်သောဦးထုပ်ဆောင်း ကာ ရင်အုပ်ပေါ်၌ ရင်ထိုးတံဆိပ်တစ်ခု ထိုးထားသော အသားမည်း လူ တစ်ယောက် အသံကြားရာဆီသို့ လှည့်ကြည့်သည်။ နာကီးမှာ အဏ္ဏဝါ ခရီး စုန်ဆန်သွားလာခဲ့သဖြင့် ငွေကြေးတောင့်တင်းပြီး ဝတ်ပုံစားပုံ နေပုံမှာ အစစအရာရာ ပြောင်းလဲသွားသည်။

“ကျုပ်နာမည် နာကီးပဲ”

သူက ပြန်ဖြေသည်။ သူ့အခြေအနေ ရှင်းပြသည်။

“ကျုပ်က ဆာတရပ်သင်္ဘောနဲ့ ပါလာခဲ့တာ၊ ပန်ဘီဟာ ကျုပ်နဲ့ ရောင်းရင်းဟောင်းကြီးပေါ့၊ သူ့ဆီ လိုက်ပို့ပါ”

သူက အလောသုံးဆယ် ပြောလိုက်သည်။ ထို့နောက် လူကြီးလူ ကောင်းနောက်မှ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

သင်္ဘောမီးထိုး နာကီး တစ်ချက် အကဲခတ်လိုက်ရုံဖြင့် အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို နားလည်သွားခဲ့သည်။ ပန်ဘီ အသွင်မှာ သနားစရာကောင်း နေသည်။ နာကီးက သူ့လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ အပြင် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ သူက ကြီးမားသော လက်သီးဆုပ်များကို လူနာကိုယ် ပေါ်တင်ရင်း . . .

“ယာ ပန်ဘီဟာကီးလား တူလားဟက်၊ ဘာကီ တို၊ တာကီတို သူငယ်ချင်း ပန်ဘီ၊ မင်း ငါ့ကို မှတ်မိတယ်မို့လား၊ ဒက်ဟို ဂျီ ကြည့်

ပညာရွှေတောင်စာအုပ်တိုက်

စမ်းပါဦး၊ လူဝကြီးငပျင်း သင်္ဘောသားကြီးလေ၊ သေချာကြည့်ပါဦးကွ”
 ပန်ဘီက လက်ဝဲလက်မြောက် နှုတ်ဆက်လိုက်ပြီး ညာလက်က
 ခေါင်းအုံးအောက် ထိုးသွင်းလိုက်သည်။ နာကီးက သူ့ဦးခေါင်းမှ အဖိုးတန်
 ဦးထုပ်ကို ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ ပန်ဘီ ကိုယ်ပေါ်ဝပ်ချကာ သူ၏ လေသံ
 သဲ့သဲ့ကို နားစိုက်ထောင်နေသည်။

“အင်မတန် ကြည်နူးစရာ မြင်ကွင်းပါလား၊ သူတို့ အရှေ့တိုင်း
 သားတွေဟာ တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး ချစ်ကြတာ ကလေးတွေလိုပါပဲလား။”

ဟူ၍ အကြောင်းမသိရှာသူ အိမ်ရှင်အမျိုးသားကြီးက ချီးမွမ်း
 စကား ပြောလိုက်သည်။ ပန်ဘီက ခေါင်းအုံးအောက်မှ လက်ကို ဆွဲထုတ်
 လိုက်ပြီး နာကီးနံကြားသို့ ထိုးသွင်းလိုက်ပါသည်။

“မင်း ငါတမင်စောင့်ပြီး စော်ကားခဲ့တဲ့ အကြွေး ငါမကျေလို့ ပြန်
 တောင်းတာပဲ”

ပန်ဘီက ကျေနပ်အားရစွာ ပြောလိုက်သည်။

ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် ချောင်းတစ်ချက်ဆိုးကာ လူမည်းကြီး နာကီး
 ပန်ဘီကိုယ်ပေါ်မှ အောက်သို့ ထိုးကျသွားခဲ့သည်။ သူ့အင်္ကျီအိတ်ထောင်
 ထဲမှ ငွေဒင်္ဂါးများ အခန်းထဲ ပြန့်ကျဲကျကုန်သည်။

“ခုဆို ငါ သေပျော်ပြီ”

ပန်ဘီ နှုတ်မှ ရေရွတ်လိုက်သည်။

သို့သော် သူကား သေချင်သော်လည်း မသေရသေး၊ သူ့အား
 နာကီး၏ငွေများဖြင့် ဆေးကုသပေးထားသည်။ ပန်ဘီမှာ တရားဥပဒေက
 အလိုရှိနေသော လူသတ်တရားခံ ရာဇဝတ်သား ဖြစ်သွားပေပြီ။

နောက်ဆုံး ကြိုးဒဏ်ကျခံရန် ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ပြန်လည်
 ကောင်းမွန်လာခဲ့ပြန်သည်။ ပန်ဘီကတော့ တရားဥပဒေက ပေးသည့်
 ပြစ်ဒဏ်ကို ရင်ကော့၍ ကျခံသွားခဲ့သည်။ စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသူက
 သူ့အား ပြုစုစောင့်ရှောက်ခဲ့သော လူကြီးလူကောင်း အမျိုးသားကြီးသာ
 ဖြစ်ပါသည်။

ဝင်းနိုင်ဦး (ရေးနံ)

